

dọc văn

石原慎太郎
SHINTARO ISHIHARA

TẬP-SAN VĂN-CHƯƠNG TƯ-TƯỞNG NGHỆ-THUẬT

NĂM THỨ BA • SỐ 57 • RA NGÀY 1 THÁNG V NĂM 1966

đọc trong số này :

● GIỚI-THIỆU SHINTARO ISHIHARA :

2. về *shintaro ishihara*

● ĐỌC VĂN SHINTARO ISHIHARA :

5. *phòng tra tấn* (truyện)

nhã-diễn dịch

49. *nắng mùa hè* (truyện)

nguyễn minh-hoàng dịch

● THƠ VĂN SÁNG TÁC :

95. *ung thư* (truyện dài)

thanh-tâm-tuyền

105. *nghề cho con mai sau* (thơ)

hà-thị thao

107. *sa đọa*
(truyện kể)

albert camus
trần thiện-đạo dịch

116. *bài ru ngủ — giấc ngủ* (thơ)

trầm-vân

117. *st. john waugh : một vì sao rụng*

trần thiện-đạo

127. *văn chương là gì ?*
(tiểu luận)

jean-paul sartre
nguyễn minh-hoàng dịch

● MỤC THƯỜNG-XUYỀN :

130. *đọc sách mới : « động bóng chiều »*

châu hải kỳ

139. *chém treo ngành* (thơ vui)

tử kếu

● ẢNH BÌA VĂN/56 NHAN « XUỐNG VUI HOA NƯỚC » CỦA NỮ-VIẾT ĐỨC—HUẾ

Tòa-soạn và Trị-sự : 38, Phạm Ngũ Lão, Sài-gòn, Đ.T. : 23.595

Bán - nguyệt - san Văn - chương Tư - tưởng Nghệ - thuật

- Chi-phiếu, bưu-phiếu để tên ông Nguyễn-đình Vượng (chủ-nhiệm)
- * Thư-từ, bản-thảo, ấn-phẩm để tên ó. Trần Phong-Giao (thư-ký tòa-soạn)
- Bán-nguyệt-san xuất-bản do nghị-định số 64/BTT/NĐ, ngày 4/12/1963
- Ban-nguyệt-san xuất-bản do nghị-định số 64/BTT/NĐ, ngày 4/12/1963

thân gửi bạn đọc,

Shintaro Ishihara (Thạch Nguyên|Thạn Thai-lang) là một hiện tượng của nền tiểu thuyết Nhật - bản sau thời đệ Nhị Thế-chiến.

Hai truyện ngắn giới thiệu trong số VĂN này được rút từ cuốn THÁI DƯƠNG NÔ QUÍ TIẾT (*Tayo No Kishetsu*) — một tập gồm bốn đoản thiên, tác phẩm đã đưa Shintaro Ishihara lên cao trên đài danh vọng.

Vì không đọc được chính văn Nhật-ngữ nên chúng tôi đã phiên dịch theo bản Pháp-dịch, nhan *La saison du soleil*, của Kuni Matsuo.

Chúng tôi hi vọng là qua bản Việt-dịch, bạn đọc sẽ tìm hiểu được một khuôn mặt lạ của nền văn chương Nhật - bản — quốc gia thường được coi như ngã tư của hai nền văn minh Đông và Tây-phương.

Cùng lúc với số VĂN này, mong quý bạn tìm đọc, trong loại sách hay in đẹp bán rẻ, truyện THÂN PHẬN CON NGƯỜI của AKUTAGAWA RYUNOSUKE, tác giả nổi tiếng khắp hoàn vũ với danh tác *Rashomon*, tác giả thường được coi trọng như một Franz Kafka của Đông-phương.

về shintaro ishihara

Trong một bài đề cập đến vấn đề thanh niên Nhật ngày nay đăng trong số 164 của tạp chí *France-Asie/Asia* (bộ mới, xuất bản tại Tokyo) một ký giả Nhật, ông Takehiko Nishiyama có viết đại khái như vậy: « Trong xã hội nước Nhật hiện nay có ba thế hệ đang đứng trước một hậu quả lịch sử chung. Một thế hệ thứ nhất gồm những người của thời đại Minh-Trị còn sót lại, một thế hệ thứ hai gồm những người trưởng thành trong hồi trước cuộc đại chiến thứ hai đã từng chiến đấu cho một lý tưởng quốc gia thần bí và đã vỡ mộng vì lý tưởng ấy, một thế hệ thứ ba gồm một bọn trẻ mà tuổi thiếu niên bắt đầu sau hồi nước Nhật bại trận.

Thế hệ sau chót là một thế hệ đang lên mà cũng là một thế hệ đưa ra nhiều vấn đề nhất. Ông Nishiyama viết: « Hiện tượng hỗn độn sau cuộc bại trận đã gây ra một ấn tượng khó quên trong tâm trí của bọn trẻ này. Những cuộc giành giật, chen lấn vì thực phẩm khan hiếm, những cuộc bắt bớ, chợ đen, chợ đỏ, những cuộc gian lận để trốn lười cảnh sát, những ngón lưu manh mà người ta phải bắt buộc giở ra để mưu sống vân... vân... ngần ấy thứ đã chung lại để tạo một lớp thiếu niên đâm ra hoài nghi tất cả, hoài nghi những người khác, hoài nghi những giá trị trước kia đã được đề cao, nói tóm lại là hoài nghi tất cả những cái gì không phải là họ. Đối với họ, giữa thực tế cuộc đời và phần lý thuyết mà các bậc phụ huynh đã cố nhồi vào óc họ có một cái hố ngăn

cách rõ rệt. Vì vậy họ hóa ra ngơ vực bất cứ một giá trị tinh thần nào, chỉ còn tin ở những cái mà họ có thể cảm nắm, thí nghiệm bằng cảm giác. Cho nên ta đừng ngạc nhiên khi thấy họ lái xe chạy hết tốc lực, sống những cuộc tình không có ngày mai, có những hành động, những cảm nghĩ trái ngược hẳn nếp sống cổ kính từ trước của xứ Phù-tang.

Chính trong những điều kiện tâm lý và xã hội này đã nảy sinh ra trường hợp của một nhà văn Nhật còn trẻ tên Shintaro Ishihara (Thạch Nguyên Thận Thái-lang).

Ông Marcel Ginglaris, một nhà văn Pháp sống ở nước Nhật lâu năm, hiểu tâm trạng của nhóm thanh niên Nhật của thời hậu chiến hơn ai hết, khi viết bài tựa cho một tập gồm bốn truyện ngắn của Shintaro Ishihara dịch sang Pháp-văn (1) đã nói rằng với Ishihara người ta sẽ không thấy một nước Nhật cổ kính, núp sau những tục lệ đã có từ ngàn đời mà là một nước Nhật xáo trộn, hoang mang đang dò dẫm tìm câu trả lời cho sự có mặt lịch sử của mình sau cơn khủng hoảng, hậu quả của hai trái bom nguyên tử ở Hiroshima và Nagasaki. Khác hẳn truyền thống văn chương của một *Ryunosuke Akutagawa* trong truyện *Rashomon* hoặc của một *Kojiro Serizawa* trong truyện « *Cái chết của một võ sĩ đạo* » Ishihara thay mặt cho cả một thế hệ thanh niên nước Nhật sau chiến tranh, bày tỏ quan niệm sống của mình và đòi duyệt lại giá trị của những giá trị đạo đức.

Năm 1956 Ishihara được giải văn chương Akutagawa (2). Năm đó Ishihara 23 tuổi. Báo giới và văn giới xôn xao, cho đó là một sự phỉ báng văn học quốc gia, vì theo họ Ishihara không đáng được giải thưởng giá trị nói trên. Họ trách Ishi-

(1) *La Saison du soleil*, bản dịch của Kuni Matsuo do René Julliard xuất bản, Paris 1958.

(2) Một giải thưởng văn chương rất có giá trị, ngang với giải thưởng Goncourt của Pháp, đặt theo tên của nhà văn lớn Akutagawa Ryunosuke — tác giả danh phẩm *Rashomon*.

hara phi luân, tục tĩu, viết văn còn lủng củng. Nhưng những điều chỉ trích đó không cản được tác phẩm của Ishihara bán lên tới một triệu quyển và năm truyện ngắn của Ishihara được đem quay thành phim. Sự thành công mau lẹ đó của một nhà văn trẻ tuổi thiết tưởng không thể cắt nghĩa bằng một cách nào khác hơn cách nêu những lý do mà Takehiko Nishiyama đã đưa ra để trả lời những cái « tại sao và cách nào » của đời sống tâm lý vô cùng phức tạp và bừa bãi của thanh niên Nhật.

Đứng trên một bình diện có tính cách nhân loại bao quát hơn, thái độ của Ishihara trong truyện *Nắng mùa hè* mà chúng tôi dịch ra Việt-văn đây biết đâu lại chẳng cắt nghĩa được nỗi hoang mang của những thế hệ « teen-agers » mà chúng ta đã nghe nói tới.

Trong *Nắng mùa hè* Ishihara không kết luận gì hết, không định rõ quan điểm của mình mà chỉ cho ta thấy một mối mâu thuẫn phát sinh trong tâm lý, trong nhân sinh quan của nhân vật Tatsuya Tsugawa trong đoạn cuối, lúc Tatsuya không giải quyết được điều thắc mắc nội tâm đang vò xé mình.

Albert Camus, trong bài diễn văn đọc ở Stockholm trong buổi lễ nhận giải Nobel, có một câu mà ký giả Takehiko Nishiyama đã trích :

« Thừa hưởng một quá khứ sa đoạ mà suốt trong lịch trình lịch sử ta thấy có nào là những cuộc cách mạng tuyệt vọng, những kỹ thuật điên rồ, những thần tượng chết, những ý thức hệ chán chường, những chính phủ nắm được bí quyết tiêu diệt loài người nhưng không nắm được bí quyết thu phục lòng người, những bộ óc trí thức đánh đi đến cái mức làm nô lệ cho bạo lực và thù hận, cái thế hệ đó phải bắt buộc phải nhận nhiều giá trị có nơi mình và quanh mình để có thể, từ những sự phủ nhận đó, khôi phục lại một chút gì giúp họ sống trong danh dự và chết trong danh dự. »

Sự phủ nhận mà Camus đã nói tới là sự phủ nhận mà Shintaro Ishihara đang làm cuộc thí nghiệm, là sự phủ nhận mà chúng tôi định giới thiệu với bạn đọc bằng mấy truyện ngắn này.

● đọc văn shintaro ishihara ●

PHÒNG TRA TẤN

(truyện)

Katsumi bước vào quán Moon. Không một đứa nào trong nhóm của thằng Takejima ở đó. Khi thấy hắn, bọn sinh viên, những người thường tới đây, đứng phắt dậy. Bỗng chúng nhớ ra là chúng không tới dự buổi khiêu vũ hóa trang do bạn học của trường hắn tổ chức. Họ bao quanh người thanh niên lúc đó đứng gần cửa, sát cạnh cầu thang.

Ít nhất là Katsumi cũng nhận ra mồm miệng chúng, nhất là miệng thằng Tezuka, tức "tên rách mặt" kể từ lần sửa lưng nhau rồi. Hắn nhìn bọn chúng và thốt cười.

— Thôi, được... hôm nay tao bận... bận công việc mà hắn tụi bay đã đoán được? Tụi bay hắn hiểu là không có cái đó, tao sẽ không mất công đi một mình...

Nói xong, hắn quay lưng lại. Tay cho vào túi áo vét trái, khuỷu tay cọ vào tay vịn của cái cầu thang, hắn chạy vội xuống thang gác.

Bọn kia nhìn hắn, hơi thất vọng. Có đứa nói:

— Thằng ngốc...

Katsumi đi tới bậc thang cuối cùng và nghe thấy lời chửi. Hắn móc bao thuốc lá, lấy ra một điếu, từ từ đưa lên miệng và quay lại cười khềnh. Rồi hắn bước ra đường.

Cơn mưa bụi từ bầu trời đen rớt xuống từ lúc chiều, nhẹ nhàng đến nỗi người ta không cảm thấy gì.

Katsumi bước vào một con đường nhỏ và ngừng lại quán Carib. Một cô chiêu đãi trẻ, đưa khách ra tắc-xi, bảo hẳn :

— Nếu anh muốn tìm bạn Takejima của anh, thì hẳn đang ở phòng trong cùng với lũ bạn hẳn. Hãy vào bằng cửa sau... lối này chật ních những người.

Lối đi được chất đầy những thùng, những chai không, hẹp đến nỗi Katsumi đụng vai vào tường. Sau ánh đèn sáng chói ở thành phố, cảnh tối tăm ở lối đi này thật là nặng nề.

Hắn vút màu thuốc hút dở, rồi lấy đế giày đi xuống đất và tiến lại gần căn phòng trong cùng mà từ đó xuất phát ra những tiếng đàn ông cười. Hắn đẩy cửa bước vào. Căn phòng bỗng yên lặng hẳn. Tất cả có sáu đứa, trong đó có hai đứa mà hẳn không thấy có mặt trong buổi khiêu vũ ở Shinagawa. Với những cái nhìn dán chặt vào hẳn, hẳn cảm thấy có sự đánh lộn, nhưng mọi người đều chờ Takejima ra dấu. Tên này gật đầu ra dấu cho đàn em đi xuống và nói với Katsumi lúc đó đang rẽ lối bước vào.

— Sao bạn, cũng đến à ?

— Dĩ nhiên, tao biết công việc đó làm được. Ba chục ngàn đồng lời, phải không ? Lấy ba mươi phần trăm, thành ra tao được chín ngàn... Mày đồng ý chứ ?

Takejima nói :

— Uống cái gì đã, mày muốn gì, uýt-ki nhé.

Katsumi cầm ly lên.

— Nhân hiệu nào ?

— Không danh tiếng lắm... hiệu VO... Hay mày uống gin ?

— VO được rồi.

Người ta rót cho hẳn nửa ly.

Vừa uống, Katsumi vừa quan sát căn phòng. Phòng gần như trống: một vài cái ghế, vài cái bàn mộc mạc, không chút trang hoàng.

Hắn đây được dùng làm phòng cho gia nhân, và đôi khi dùng để chứa đồ công kênh. Trong góc nhà, có hai két uyt-ki, hây còn nguyên vẹn đề đó và một tên, thiếu ghế, đứng dựa vào tường, ngậy ngốc lấy chân đá vào két. Một ngọn đèn một trăm *watts* chiếu sáng rực căn phòng. Gần nơi cửa, một bóng đèn không cháy treo lủng lẳng. Quán rượu chắc ở từng lâu một. Katsumi đoán ra cái thang gác đưa lên tới đó, căn cứ vào sự đi lại của các chiêu đãi viên, và tiếng chai va chạm nhau.

Một sinh viên mặc đồng phục chỉ ngón tay vào những dấu hiệu xanh đỏ ghi trên cuốn lịch treo trên tường. Hắn hỏi :

— Cái gì đây vậy, phải chăng là ngày nghỉ của các chiêu đãi viên.

Một đứa trả lời :

— Ngốc... đó là ngày chúng có kinh. Như vậy, người ta biết ngày nào mở được...

Câu khôi hài chỉ làm một nửa nhóm cười. Katsumi đưa ly rượu lên và những lời nói chuyện mất hẳn. Một sự yên lặng lạ lùng lại bao trùm căn phòng. Những tiếng nhạc đệm, những tiếng cười lớn của các khách say không biết từ căn phòng nào đã vang dội lại đây.

Katsumi nói :

— Không phải là quán rượu, vậy mà người ta nghe tiếng đàn lục huyền cầm của người hát dạo. Hắn có nhiều người ở trong nhà, phải không ?

— Nhạc ở ngoài...

Một tên hé mở cửa :

— Không, nó ở căn nhà gỗ.

Katsumi cười :

— Đó cũng không đến nỗi chật chội như người ta bảo tao... Này, tụi bay không kỳ chứ ! Chỉ toàn đàn ông cho qua buổi tối, trong một hộp đêm không có gì là nôi cả... Thế còn đàn bà ? Tụi bay cho thế là hay à ?

Takejima nói :

— Trước khi mày tới người ta vui đùa, người ta bàn chuyện làm ăn.

— À này, vụ chiếm đoạt của tụi bay đã xảy ra rất nhanh phải không ? Tao tưởng là sẽ có đập lộn... nhưng Ryoji đã đề mặc... Đó là một tên yếu đuối, tên khốn kiếp khiếp nhược... không là gì nữa.., nó làm tao chán ngán.

— Không hẳn là thế. Hồi đầu, nó muốn làm ra vẻ tàn bạo, nhưng tao chỉ cho nó biết lẽ lỗi của tao và điều đó làm nó dịu xuống.

Takejima cười và nhìn Katsumi rồi ra ngoài, từ túi áo trong, có một bao lớn... cái bao quá lớn để chỉ đựng có thuốc lá không thôi... Nó mở bao ra và khẩu súng lục kiểu đàn bà với báng súng bằng ngà, lộ ra.

Takejima nói :

— Đừng có lo... tao ít khi dùng tới lắm. Đó chỉ là đồ trang trí, phải không ? Nhưng nó cũng đủ gây thương tích... Mày hiểu tại sao Ryoji không...

Nó rút khẩu súng ra khỏi vỏ, nháy mắt và giả vờ bắn Katsumi. Một tia nhìn lạ kỳ lóe trong ánh mắt nó. Người thanh niên cố cười và Takejima tung khẩu súng trong tay. Nó lấy vạt áo lau báng súng.

— Một đồ chơi hiệu nghiệm... phải không ?

— Đã hẳn... nhưng tao cũng không biết cách xử dụng.

— Như thế có lợi cho mày hơn.

Takejima cho khẩu súng vào bao và cười. Katsumi tức tối nghĩ : “ Giờ mình mới hiểu. Không có cái đó, Ryoji đã biết đối xử thích đáng với bọn này ! ”

Hắn nhớ lại cảnh buổi chiều : Ryoji bị dồn ở trong xe hơi, bị đe dọa, bó buộc phải đếm số tiền thu được để trao cho bọn chúng, lũ cướp này. Hắn đã phải nghiêng rặng, khi hắn thấy Takejima và đồng bọn rút lui. Một mình trong bóng tối, hắn đã phải xuống xe và đứng nép vào tường, để nhìn chúng chạy trốn. Nhưng bọn rút lui sau cùng đã xô hắn vào trong xe như xô vào lồng...

Katsumi nghĩ : « mình vừa coi nó là đồ đòi nợ, nhưng những đứa thực sự hèn nhát đúng là thằng Takejima và đồng bọn »

Nó cao giọng nói :

— Tụi bay đã dùng vũ khí để làm tiền, đó là phương cách của bọn khốn nạn.

— Muốn có tiền thì không có phương thức nào sạch sẽ hay bần thiêu cả... chỉ có tiền thôi ! Máy không cần phải đến đây để gây gỗ, và lại chính máy đã bán đứng thằng Ryoji bạn máy. Đứa cũng phải có giới hạn, đừng quên điều đó...

Katsumi trả lời :

— Được... tao không quên.

Rồi nó lặng yên suy nghĩ : « Thật vậy, chính mình đã bán Ryoji. Không cần phải giải thích cho tụi nó, chúng đâu có hiểu. Tuy nhiên, mình muốn giải thoát Ryoji, giải thoát cho chính bản thân nó, bằng cách bắt nó phải đánh nhau... Nhưng không phải vậy, quả mình đã bán nó... »

Nó hiểu là nó đã bị mắc lừa và nổi tức giận xâm chiếm lấy nó. Nốc hết ly rượu uyt-ki, nó giận dữ nhìn Takejima.

*

Ngày hôm đó, Ryoji và đứa em, cả hai đều là bạn thân của Katsumi, đã tổ chức tại khách sạn P... trong khu Shinagawa một buổi dạ vũ. Hai ban nhạc danh tiếng đã bảo đảm sự thành công và vé vào cửa bán được rất nhiều. Người ta khiêu vũ trên những lối đi trong những khu vườn có treo những bó đuốc. Trời hơi lạnh và có những cặp thỉnh thoảng lại vào sờ tay sưởi.

Ngay lúc đó, Katsumi cảm thấy có cảnh sát, không phải cảnh sát mặc đồng phục đang hành sự những vẫn là cảnh sát. Họ đến xem sự thè trong khi đứng uống ở quầy. Chàng thanh niên quay về phía Ryoji và hỏi :

— Máy bán được bao nhiêu vé.

— Một ngàn.

— Mày điên à ? Nơi đây chỉ chứa được hai trăm người ! Cả nhà bị rung lên ! Chật không còn chỗ nào, ngay cả phòng để áo... Chắc mày phải kiếm được núi của ?

— Trả tiền ban nhạc xong còn chừng tám mươi ngàn... Thế mới gọi là làm ăn.

Thật ra, trong tất cả các việc mà anh em Ryoji làm để lấy tiền túi, các buổi dạ vũ mang lại nhiều lời hơn cả. Chúng đã cho in trên vé vào cửa dòng chữ : " Dưới sự bảo trợ của hội quán T.R. thuộc viện K. " và không ai ngờ là dấu hiệu bí mật đó chỉ là chữ viết tắt của tên hai anh em nó.

Tuy nhiên, không phải cố gắng của nó luôn luôn mang lại thành công. Đôi khi cũng có nhiều thất bại, vì lẽ cần phải có rất nhiều mưu lược để chọn lựa một ngày thích hợp, và chọn lựa những ban nhạc hấp dẫn. Ryoji và đứa em nói đó là cách áp dụng tốt nhất những gì đã học được ở trường thương mại... Nhưng chúng cũng phải biết điều chỉnh ánh sáng để gây bầu không khí thuận hợp và tạo ra một khung cảnh lãng mạn của những buổi đi khiêu vũ trong đêm lạnh, đầy sương sa.

Những điều đó không là gì nếu sánh với sự can đảm cần phải có để bán vé. Không thiếu gì những toán sinh viên canh chừng xem thu được bao nhiêu đề lúc tàn buổi khiêu vũ là cướp lấy. Cần phải rút đi, mang tiền theo trong khi đánh lạc đường bọn cướp.

Katsumi nói với bạn :

— Có những thằng ở Đại-học M. và bè lũ Takejima. Bây giờ chúng chưa ra tay là vì có cảnh sát.

— Tao biết lắm, chính tao đã xin tám thám sát viên để giữ trật tự. Vả lại, người ta đâu có lừa tao dễ dàng thế... Đừng có lo, Katsumi à, chừng nửa giờ nữa, tao sẽ rút vào trong xe hơi của thằng Katayama. Em tao sẽ chấm dứt buổi dạ hội này. Về các chi phí, ngày mai tao sẽ trả. Không có gì nguy hiểm.

Katsumi có một ý tưởng mơ hồ. Hắn rời Ryoji và tìm những đứa ở đại học M. trong đám đông. Hắn thấy một thằng có vẻ như xúc động vì sự hiện diện của cảnh sát.

— Sao mày ?

— Đồng người quá !

Ngay sau đó, lũ bạn của thằng đó xúm lại và nghi ngờ nhìn

Katsumi :

— Đừng có giờ trò lấu cá... Tụi tao cũng chẳng kém mày, hiểu chưa ? Chúng tao đến đây để khiêu vũ, ít nhất là tối nay... Này, mày có tình cờ quen những thằng trong hội T.R. không ? Chúng nó hốt bạc đấy nhĩ...

— ...

— Mày cũng không biết tên những đứa nào tổ chức à ?

— Tao chỉ biết chúng cùng ở trong một viện với tao.

— Mày thật đáng thương... mày bị lừa rồi... Người ta nghĩ mày cũng đứng ra tổ chức !

— Tao cũng không biết ai điều khiển buổi khiêu vũ này... Vả lại, điều đó chẳng ăp thua gì đến tao... Trái lại, tao có một câu chuyện nhỏ có thể là chúng mày thích nghe.

Nó kéo Takejima ra.

— Cuộc khiêu vũ này do một đứa ở trường tao tổ chức và mặc dầu tao không can dự vào, tao có thể mách cho mày tin này. Nếu thành công, mày cho tao bao nhiêu.

— Về cái gì ?

— Tiền.

— Chịu thôi... ít nhất là có mười thằng cảnh sát trong phòng này.

— Tao đã bảo mày tao có chức mà.

Takejima nhìn thẳng vào mặt Katsumi.

— Ba mươi phần trăm.

— Được. Tình cờ tao nghe được tin này. Trong nửa giờ nữa, bọn tổ chức sẽ rút đi, mang theo tiền. Ngày mai chúng mới trả chi phí. Cái xể là cái Ponty đời 54, màu cà-phê sữa. Chiếc thứ ba, dây bên phải. Tụi bay chỉ cần chặn đường ở chỗ dưới dốc.

— Mày nói láo ?

— Cứ thử đi... Nếu mày lỡ chuyến này, tao sẽ không được một đồng nào mà bảo mày dính vào đó. Tới 10 giờ, tao sẽ đến bản doanh của mày. Đừng quên công việc đó có thể mang lại ba chục ngàn đồng.

— Chiếc Ponty 54 phải không ?

Takejima ra đi và Katsumi nghĩ : « Nếu không thành cũng chẳng sao. Trong xe hơi sẽ có Ryoji, em nó và thằng Katayama. Có thể là thằng em Ryoji sẽ không nói gì, nó lành. Nhưng với Katayama, việc này không dễ dàng được... Đã lâu lắm mình không thấy Ryoji hành động, việc này sắp giải trí mình... Nếu nó thoát, nó sẽ là thằng Ryoji-vĩ-dại. »

Ý tưởng này làm nó sung sướng đến nỗi nó run lên vì sốt ruột.

« Nếu Royji để túi đó đoạt mất, nó sẽ làm mình thất vọng. Mình sẽ không chơi với nó nữa. Đã từ lâu mình vẫn thân với nó : học cùng trường, cùng lớp, ở cùng hội. Nhưng bây giờ, nó làm mình phát chán... nó không còn là nó nữa. Nó đổi thay làm mình bức. Ngày trước, mình và nó cùng đi thi, cùng tán gái, cùng trêu bợn học ở đại học, trêu cả người lớn. Không, Ryoji không thể được. Hắn tìm cách từ khước những lần mình rủ đi và khi mình trách nó, nó lại cười và trả lời mình : « Tao chán cái loại trò chơi đó rồi. » Ôi, đã xa rồi cái thời chúng mình cùng đi đánh bi-da, ở từng lầu thứ nhất, trên quán cà-phê mà chúng mình đã gặp những tay anh chị ở Đại-học M. Khi Ryoji khiêu khích họ, bọn kia đều yên lặng... Chúng sợ sệt... Ryoji trịnh trọng chào chúng rồi nó lấy cái gậy thọc bi-da đập chúng... Một hôm nó đánh ngã ba thằng to như thế này. Nó thay đổi nhiều quá, với dáng điệu nhũn nhặn và kính nhường của nó. Thế mà ngày trước, mỗi khi điện thoại gọi nó đi đánh nhau là nó mặc vội áo và la lên : « Đợi tao tới ngay ». Mình với nó cùng chạy đi đánh nhau và nó la lên : « Tới Takata no ba ba. » (1) Đôi khi, lúc chúng mình tới, mọi sự đều xong xuôi, nhưng Ryoji không cần hỏi lời thôi, xông vào đập ngay. Và buổi

tối, ít ngày trước lễ Giáng-Sinh, chúng mình đi vào một hộp đêm : Một vũ nữ tới chào chúng mình rồi bỏ chúng mình đề sang với khách Mỹ, những người này chửi bới và tát cô ta. Ryoji đứng dậy, quật một gã ngã xuống đất, và lấy chân đá nó. Hai tên kia, định nắm lấy nó đều bị nó dùng thế atemi (2) và trong khoảnh khắc, nó tung cả hai lên. Các nhạc sĩ dừng lại nhưng Ryoji lễ phép yêu cầu họ cử bản « Jingle Bell ». Và theo nhịp nhạc, nó lấy chân dầy xéo ba người Mỹ trong khi những khách say vô tay hoan hô.

Những người ngồi ăn uống ở đó chạy đi tìm Quân-cảnh và một tên làm việc trong hộp đêm, hơi biết Ryoji và thường là một trong những đối thủ của hắn, đã báo cho biết. Gã bảo :

— Dừng đi lối đó sẽ gặp bọn họ, hãy rút ra cửa và xuống cầu thang ở phía sau...

Ryoji nghiêng mình trả lời và cả ba đều cười vang lên :

— Cảm ơn ông bạn.

Những chuyện như vậy, với rượu saké, đàn bà, đập lộn, người ta sống nhiều, nhưng chuyện ba người Mỹ là chuyện mình thích hơn cả. Kỷ niệm đó làm mình say sưa một cách lạ kỳ. Tuy nhiên, khi mình nói điều đó với Ryoji, nó lắc đầu và bảo với một nụ cười giả tạo « Dừng nói nữa... Đó là những nghịch ngợm của tuổi trẻ... »

— Nghịch ngợm của tuổi trẻ ! Phải chăng mày đã già rồi.

— Không, nhưng mày thấy, chúng mình đã xử sự một cách không hay thời còn ở trung học.

— Nhưng cái đó có gì xấu xa !

— Chúng ta còn trẻ, chúng ta hành động tùy theo ước muốn, tùy theo hứng khởi và những tính bất nguồn từ sự nhàn cư...

(1) tên một nơi mà Horibe, 1 trong số 47 hiệp sĩ Võ-sĩ-đạo đã chiến đấu một cách cực kỳ anh dũng.

(2) một thế trong Nhu-đạo.

Dùng sức lực tràn trề của chúng ta mà vui... Điều này không thể tồn tại được. Khi người ta nghỉ, người ta tự hỏi nếu quả người ta đã không làm điều gì xấu, và người ta đã rất ít hài lòng vì mình. Dĩ nhiên, người ta không thể tự đặt ra những vấn đề. Nhưng đó có phải là sự thực? Mà không bao giờ đa nghi ư? Mà có thực sự tin là những ước muốn làm thành luật không? Và tính tuân theo ước muốn, phải chăng là hay?

— Tao vừa có lòng tin là chỉ muốn làm những gì tao thích làm... Tao không nói để bào chữa, nhưng vì tao tin như vậy và tao không thể hành động cách khác... Thông lệ làm tao bức bối... Tao không thích sự ỷ ra và phương cách tốt nhất để thoát khỏi lẽ lối cũ là hành động một cách tự do, bằng cách chỉ nghe theo ý chí của mình. Ngoài những gì chúng ta đã làm cho tới nay, có cái gì khá hấp dẫn để chúng ta bộc lộ ở đó những sức lực cần thiết của chúng ta? Tao không đi đến chỗ nói là điều đó tương xứng với sự thực duy nhất, nhưng mày tưởng có cái nào khác? Hãy nhìn Yoshimura, suốt đời trầm tư, nó có sống không? Tao ghét những câu chuyện vô ích, những ngu xuẩn kiêu kỳ.

Katsumi nhìn bạn trước khi tiếp lời:

— Tao, tao muốn nghĩ đến những động lực của hành động chúng ta. Tao hành động bởi vì tao muốn hành động như vậy, có thể thôi! Che giấu tính tình của mình bằng sự giả dối cố tìm những minh chứng, những điều này chẳng đánh lừa được ai cả. Không những nó không lợi gì, mà nó còn không đưa đến đâu. Triết lý của tao rất giản dị! làm điều gì tao muốn và khi tao còn muốn làm cái gì, tao sẽ sống...

Katsumi lại ngừng và nói hầu như tiếc.

— Tao ghét những thằng dụt dè và hay đặt câu hỏi. Dù sao chẳng nữa, không một ai ở trần thế này lại biết rõ là điều gì phải được làm... Ryoji hơi mỉm cười.

Khi rời Takejima, Katsumi hướng về phía vườn và lúc đi phía sau rặng cây, nó tới chỗ để xe. Nó ngẫm mãi một ý tưởng « Việc đó được hay không, không quan hệ. Điều cần là để biết Ryoji nhượng bộ hay không. Nếu nó nhượng bộ, nó không đáng cho mình chú ý tới nó nữa. »

Trong thâm tâm, nó hi vọng Ryoji chống lại và một lần nữa, chứng tỏ sức lực của nó. Nó cũng nghĩ : « Nếu đập lộn dữ, mình sẽ xông vào và thanh toán thẳng Takejima... »

Chiếc Ponty do Katayama lái nồ máy. Hai anh em Ryoji ngồi trên ghế sau giữ kết tiền. Chiếc xe chạy trước sàn gạch, bánh xe lăn lạo xạo trên sỏi, rồi xuống dốc, dọc theo bức tường đá được xây ra tận cổng chính. Katsumi rào bước qua những thảm cỏ để quan sát chiếc xe.

Bọn Takejima đã nghe theo lời khuyên của nó và chặn đường bằng một chiếc xe hơi thuê, và chúng giả vờ chữa máy. Chiếc Ponty ngừng lại, nhận còi. Bốn tên bao vây lấy cái xe, nhưng Katsumi không nghe rõ chúng nói gì. Vài phút sau chiếc xe thuê được đẩy sang một bên để chỗ cho chiếc Ponty từ từ chạy qua.

Katsumi thấy rõ ràng tên trưởng toán nhét một gói đồ vào trong túi, trong khi đồng bọn tản mác trong đêm tối.

Không có một sự xô xát nào. Vụ cướp đã thành công một cách nhẹ nhàng, không gặp một chút nguy hiểm. Thất vọng vì sự hèn nhát của Ryoji, Katsumi giận dữ giựt nắm gai thông và nó bóp vụn ra trước khi vứt xuống đất.

« Thằng đốn mạt, thằng Ryoji... Đó là một thằng hết đời. »

Thảm cỏ ướt sương đêm làm Katsumi trượt chân ngã quỵ xuống. Nó tức giận ghê gớm và nhờ những nắm cỏ khi đứng dậy. Nó như thề vừa mất một vật gì quý.

Nó trở lại lấy áo rồi ra đi. Giây lát sau nó gặp hai tên trong bọn Takejima và lại gần hỏi :

— Công việc ra sao ?

— Chúng tao đứng gần xe thuê, chúng tao không rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng hình như tên đó đã đưa ba chục ngàn đồng. Nó chịu vậy và không gây chuyện gì...

— Khá lắm. Thế quán tụi bay ở đâu? Quán Moon?

— Quán Moon hoặc Carib.

Katsumi chạy xuống cái dốc trái sỏi.

★

Trong phòng bên trong của quán Carib, dưới cái nhìn lạnh lùng của Takejima, Katsumi nghĩ " Quả như vậy, mình đã bán Ryoji cho bọn này... Bây giờ chúng có quyền chửi mình... Không có khẩu súng lục, Ryoji hẳn đã chống lại! "

Nó càng nghĩ tới cảnh dọa dẫm hồi đêm nó càng tức giận. Nó đưa ly cạn rượu ra. Tên cầm chai rót rượu rồi cười chế nhạo.

— Này có phải vì không phải trả tiền mà mày uống nhiều như vậy ư.

Katsumi bắt bình đổ rượu xuống đất.

— Mày làm gì vậy?

— Tao có làm bần quẩn mày không? Nói thêm lần nữa tao là thằng keo kiệt... Nếu tao uống uýt-ki của tụi bay, đó là vì miễn cưỡng... Takejima, mày và lũ bạn mày, ai cũng biết tụi bay không bao giờ uống rượu bằng tiền của tụi bay cả! Tụi bay sống nhờ kẻ khác và rượu saké của tụi bay là rượu ăn cắp, hoặc lừa đảo được.

Tên đó cầm lấy cổ chai định đập Katsumi.

— Mày có gan tới đây một mình để cãi lộn hả! Tao ngại khen mày, nhưng tao tự hỏi không biết mày là thằng sùng sỏi hay mày là thằng ngốc!

Takejima xen vào;

— Im đi, Sugikawa! Katsumi, mày muốn uống bao nhiêu thì uống... Rượu uýt-ki đó dễ dãi...

Katsumi nói :

— Vậy ra tụi bay chỉ là những người bảo vệ quán rượu !

— Có thể lắm... Mày hiều là đôi khi có những tên như mày tới đây viếng thăm...

— Và mày xô những kẻ say xuống hố bằng cách dùng cái đồ chơi của mày dọa nạt họ ?

— Katsumi, đừng có khùng.

— Không đùa, lũ trẻ con, chúng thích khoe những đồ chơi mà đứa khác không có. Đối với khách hàng đó là một vấn đề sống còn... Sáu thằng ! Vậy mà tụi bay còn cần đến cái...

— Này, mày say rồi ?

— Không hề, sao mày hỏi tao vậy ?

Takejima đưa mắt nhìn quanh phòng, gãi tai và nói với một nụ cười nguy hiểm :

— Tao nhiệt liệt khuyên mày dùng tiền của mày mà tự kiểm chế.

Katsumi nghĩ nhanh : « Tốt hơn là dừng ở đó. Nếu không, ta sẽ mắc... »

Nó nói :

— Thôi vậy, tao không còn công việc gì làm ở đây. Đưa tiền của tao để tao đi.

Một tên đứng phía sau trả lời.

— Này, tiền đây.

Katsumi quay lại và bị một ly rượu gin hất vào mặt. Rượu vào mắt làm nó không còn thấy gì. Một đứa xô nó ở phía sau và một tên khác đá vào ống chân nó. Katsumi loạng choạng, lăn mò nằm được cái ghế. Nó vung lên trên đầu nó và đập vỡ ngọn đèn.

— Bật đèn ngoài cửa lên ! Chặn đường ra. Đừng để nó chạy thoát.

Mọi người đều cẩn thận bước. Ánh đèn lại sáng và hai tên

đập vào mặt Katsumi rồi xô nó xuống đất. Nó vẫn không trông thấy gì.

Takejima nói :

— Mày dám chửi tui tao trong khi chúng tao muốn nói chuyện ôn hòa !

Và nó đá vào mạng mỡ Katsumi. Katsumi hét lên những câu khó hiểu. Bị đè nén từ nhiều giờ, nỗi tức giận của nó bùng nổ một cách dữ dội. Nhưng nửa như mù, nó có thể làm gì chống lại tui tàn bạo này ?

— Trói nó lại, xiết chặt vào !

Hai tay nó bị trói giắt ra sau lưng, sau cái ghế và tui nó đã dùng cái thắt lưng da của nó để trói nó.

— Quân khốn nạn ! Mắt tao hồng rồi !

— Câm miệng ! Cho là có bị mù cũng không ai chết đói cả. Nói xong, Takejima cười và thật lực tát cho nó năm cái.

— Bây giờ mày thấy chưa ?

Bình tĩnh cho tới lúc đó, Takejima bỗng xúc động, và đi dọc ngang trong căn phòng, cười như một thằng điên, hoặc như một thằng bé. Y giống tên trưởng toán trong làng, sau khi sang làng bên đánh nhau lúc trở về, bắt tên trưởng toán làng bên làm con tin. Khi đi trước mặt Katsumi, y lại tát hoặc đấm vào mặt Katsumi. Sau cùng y đứng trước mặt Katsumi và lấy ngón tay chỉ vào trán nó. Katsumi nhô vào giữa mặt y. Nước bọt lẫn với máu từ từ chảy xuống áo Takejima. Tên này hét lên.

— Đồ rác rưởi !

Katsumi hét lại.

— Đi giết áo mày đi, nếu không mày sẽ bị máu tao ghi dấu.

Điên lên vì giận, nó lại đá tới tấp. Cái ghế đổ xuống, nhưng Katsumi tiếp tục la.

— Bị trói như tao, tao chỉ có thể làm thế được thôi ! Bây giờ chúng ta hết nợ nhau.

Một tên hỏi :

— Làm gì thằng này bây giờ ?

Takejima nói :

— Đi tìm thằng Tezuka và thằng Yamayoshi. Chắc chúng còn ở quán Moon. Tụi nó đã bị thằng Katsumi đối xử tàn tệ và hẳn không lỡ dịp này để trả thù.

Một tên ra gọi điện thoại rồi trở lại :

— Chúng không còn ở quán Moon nhưng tao sẽ đi kiếm.

Bọn chúng quay ra uống rượu.

Takejima nói :

— Cho thằng khốn uống nữa.

Một tên tiến lại, tay cầm ly.

— Uống đi!

Katsumi yên lặng.

Takejima nói :

— Sao, mày không muốn uống à ?

Y bóp mũi Katsumi và đồ uýt-ki vào miệng, rồi đồ chỗ rượu còn lại vào mắt nó. Rượu ngấm vào vết thương ở trán nó.

— Quân hèn nhát, chúng bay là đồ hèn nhát.

— Sao ? Mày còn la hả ?

— Tao tin tưởng khi tới đây, nhưng chúng mày chỉ là đồ khốn nạn, kẻ cả thằng Ryoji !

Takejima đá vào đùi nó.

— Mày có cảm không ?

Katsumi nghiêng răng và kéo sợi dây trói. Nỗi đau đón đê nặng nó. Hình như người ta nghiền nát ngực nó. Cái dây lưng xiết lấy nó.

Takejima nói :

— Khi thằng Tezuka và bạn nó tới, nó sẽ đập vỡ mặt mày.

Nó sẽ không quên là vì mày mà chúng nó phải liệt giường một tuần lễ... Chịu khó đợi một chút nữa.

Nó chấm dứt bài diễn văn bằng một cái tát và máu đọng trên trán thằng bé bắt đầu chảy xuống, rửa mắt nó sạch rượu. Nỗi đau đớn của Katsumi giải bớt, nhưng nó chỉ thấy nhòa như sương mù, và ở giữa đám sương có ngọn đèn điện đỏ. Thình thoảng một vài hình bóng lại vượt qua đám sương mù này.

Nó tự hỏi.

— Mình thức không? Mình còn sống không? Chắc còn, vì cổ tay mình đau... chắc còn vì mình thấy đau đớn...

Nó tìm cách gỡ ra:

— Cút!

— Thế nào, mày là thằng táo tợn có tiếng mà. Nhưng người ta sẽ làm cho mày phải lặng yên.

Một tên nói vậy rồi lấy gậy đập nó.

— Sao, mày vẫn không thấy gì à?

— Khi người ta mù, người ta không biết sợ gì.

Và gậy tới tấp vụt xuống người nó.

Giờ đây bọn Takejima bắt đầu say và để thêm kích thích, tụi nó lại uống.

— Chúng ta sẽ biến nó thành Yosaburo (1).

— Phải, nhưng nếu nó mù, làm sao nó có thể thấy mồm nó?

Katsumi có linh tính về điều sắp xảy tới, nhưng nó còn sức lực để nói:

— Tao không thích những thằng ở viện đại học M. Những vết sẹo và những cảnh hành hạ của tụi nó không làm tao hài lòng. Ngày tụi nó sẽ giết chết một đứa, hẳn tụi nó phải tiến lắm! Làm những trò này tụi bay được cái gì. Đó là những truyện của trẻ con, của những đứa ngu ngốc... Ryoji một hôm đã bảo tao như vậy.

1) Tên một nhân vật trong một truyện nổi danh, đã mang trên mặt 24 vết sẹo.

Căn phòng yên lặng và Katsumi chờ đợi. Nó nghĩ : « dầu sao ta cũng không sợ. » Máu từ nhiều vết thương chảy ra không làm nó khó chịu cho lắm.

Takejima nói :

— Đồ súc sinh này, mày có thể làm gì được ? Thắng Kawada tìm nó ở đâu ? Đừng sốt ruột, Katsumi à.. Chắc Tezuka nó say ở chỗ nào đó, nhưng khi nó tới, nó thật say, mày sẽ cười... Đêm còn dài...

Càng lúc càng say, bọn sinh viên chờ tên tra tấn như những người đi săn chờ đầu bếp tới làm thịt thú vật đã săn được. Katsumi không nghĩ tới chạy trốn nữa. Nó chờ đợi những biến cố, như sẵn sàng cho trò văn đáp nếu trả lời trúng ăn gấp đôi tiền.

Có người gõ cửa.

— Ai vậy ?

Có tiếng trả lời.

— Cho tôi vào, tôi đến lấy các chai rượu *saké*.

Takejima nói :

— Chắc là chiêu đãi viên.

Một tên ngồi lên đùi Katsumi để che mặt hấn ta. Cô chiêu đãi bước vào và lo ngại nhìn quanh.

— Các anh ở lại trễ quá... Các anh làm gì vậy.

— Tại này vui đùa. Nếu em muốn, các anh cũng có thể vui đùa với em.

Cô người làm cúi xuống nhặt các chai không và trả lời :

— Thôi, cảm ơn.

Takejima lấy ngón chân vén cái váy của cô ta lên tới lưng.

Nó cười rồi nói :

— Nếu em muốn lấy tất cả các chai thì ta có thể nhét thêm vào giữa mông em một cái nữa.

Tên ngồi trên lòng Katsumi giả vờ nói với nó trong khi cứ lấy tay dấm vào mặt nó.

Sau cánh cửa, những tiếng cười, tiếng chân người đi lẫn với giọng đàn bà say vang tới. Một tên mà người ta gọi là Ishii đi vào, theo sau là một đứa con gái loạng choạng bước. « Em đã bảo không bởi vì đây là lần đầu... » Cô bé nói như vậy Katsumi mở mắt đầy máu và quay đầu về phía cửa. Nghe giọng nói này, hân lờ mờ hiểu...

Takejima nói :

— Mày đến đúng lúc. Tụi tao sẽ cho mày xem cái này...

— Gì vậy.

— Nhìn tên khốn khổ kia.

Nó đầy tên ngồi che Katsumi và chỉ hân.

Người đàn bà la lên.

— Katsumi, trời ơi, chính hân ta... Anh làm gì ở đây vậy ?

Anh làm sao vậy.

Katsumi bỗng cảm thấy sự tệ hại đã xảy tới hân, nhưng hân giữ được bình tĩnh và lẳng lặng nói :

— Đây này ! Đó là điều tôi chờ đợi, Akiko ạ !

Takejima hỏi :

— Ishii, cô gái này là ai ?

— Em họ tao... Và quay lại phía nàng nó hỏi thêm : Em quen nó ở đâu vậy ?

— Điều này không mắc mớ gì tới anh. Takejima ngắt lời.

— Ta không cần biết, ta đợi thằng Tezuka tới để nó giữ. Nhưng nếu bà đây có việc phải thanh toán, lúc này hoặc không bao giờ cả... Tuy nhiên tôi xin cho bà hay... thằng đầu bò ghê gớm này nó cưỡng lại tất cả...

Ishii nói :

— Trả thù ? , chúng tao chẳng thù hân gì tên này cả. Và lại nó bị trói và đã ăn đòn rồi, hành hạ nó cũng sẽ không hay gì. Tao chỉ đến đây kiếm thằng Yajima, nhưng tao nghĩ là những cảnh tiếp theo có thể làm tổn thương tới con mắt của người đàn bà, chúng ta đi thôi, Akiko.

Nàng trả lời :

— Không ! em ở lại...

— Em còn say hơn là anh tưởng.

— Say hay không, em có vài món nợ phải thanh toán với hân.

Takejima nói :

— Vậy còn đợi gì nữa, hãy vuốt ve nó đi.

Akiko gỡ khỏi tay Ishii và tiến lại gần Katsumi và đứng yên.

Nàng chậm rãi nói :

— Kutsumi Shimada, ta lại gặp lại nhau... Giờ trông anh đẹp trai quá.

Một tên bật cười nói :

— Quả là bảnh trai.

Đứa con trai ngừng đầu lên, nhưng mí mắt của hân bị dính lại vì máu đọng, hân chỉ thấy một hình ảnh trắng đục và lơ mờ.

Nàng tát hân một cái :

— Katsumi, mi làm gì cái mồm đẹp của mi vậy.

Một đứa nói :

— Thưa bà, tôi rất tiếc mà cho bà hay là người bạn đáng kính của chúng tôi không trông thấy gì. Vừa rồi, mắt hân đã uống rượu gin.

Akiko chăm chú nhìn Katsumi :

— Thật à ? Mi không thấy gì hết ?

— Sung sướng thay là ta không thấy mi đâu cả.

Nàng yên lặng và tư lự nhìn khuôn mặt sưng vù của đứa con trai.

Takejima nhắc :

— Nửa chứ ! Đừng e ngại chi cả !

Katsumi lầm nhảm :

— Chính mi... Chính mi. Nó nghĩ " Điều mà ta chờ đợi một cách vô ý thức, là con này tới, kỳ lạ thật... Akiko mà mình đã đe dọa để quyến rũ rồi bỏ rơi... gặp lại nó trong tình trạng này...

Mĩa mai thay ! Dĩ nhiên là chúng ta có công nợ phải thanh toán một lối hợp thức phi thường. » Hấn bắt đầu cười.

— Cái gì làm mi cười vậy !

— Nếu mày đến để trả nợ, thì mi đến đúng lúc... Nếu ngược lại, ta nợ mi cái chi, đòi đi, ta sẵn sàng trả.

Nàng hét lên, bàn tay run nắm chặt lại.

— Mi nói gì vậy ?

Có đưa đưa uýt-ki cho nàng.

— Bình tĩnh lại, hãy thanh toán công việc của mình một cách yên lặng.

Akiko cầm lấy ly rượu và hắt vào mặt Katsumi.

Takejima trề môi ra.

— Có thể thôi à. Chắc hẳn ông còn nợ nhiều hơn chứ.

Ishii ngắt lời :

— Món nợ nào vậy.

Akiko dựa vào tay nó và khóc.

— Chính với hẳn... anh biết... chính hẳn.

Ishii tức giận nhìn Katsumi :

— A ! nó hả ?

Takejima không hiểu, lên tiếng hỏi :

— Gì vậy ?

— Một việc liên hệ tới Akiko. Và thằng khốn này giả vờ không biết.

Katsumi cãi lại.

— Giả vờ ! Tao không hề giả vờ. Tao là nhân tình của Akiko, có thể thôi.

Tình trạng đối với nó càng lúc càng trở nên khôi hài.

Katsumi gặp Akiko vào mùa xuân, ngày cuối cùng của trận tranh giải đã cầu liên trường. Các sinh viên mặc đồng phục, mang cờ và khăn theo màu của đại học mình.

Theo thông lệ, họ chiếm chỗ ở cuối vận động trường, gây gổ với những người đi qua lại, hoặc với những người thợ tan xưởng trở về. Lúc ra về chúng tản mát trên các đường phố ở Đông-kinh để ăn mừng chiến thắng. Một vài vụ đánh lộn xảy ra lúc chen lấn nhau, hoặc giữa những kẻ ủng hộ đội của mình, hoặc giữa bọn trẻ với các chủ tiệm vôi vàng đóng cửa.

Vì thất lạc Ryoji, Katsumi đi dạo với Takeda và Aikawa. Chúng đã tới nhiều quán rượu khi chúng gặp người chơi bóng bàn độc tên là Mishima và mấy người bạn của hắn ta.

— Này Katsumi ! Sao chỉ có ba người thôi à ? Chiều nay có chuyện gì vậy.

Chúng trả lời qua loa và tiến tới góc đường chúng thấy Akiko và bạn gái từ trong cửa tiệm bước ra.

— Chào các cô !

Chúng nó cùng nói và chờ đợi bọn con gái đông mắt.

Bọn con gái trả lời :

— Chào các anh, và xin có lời khen về sự vui vẻ của các anh. Chúng sững sờ nhìn nhau, trong khi một trong hai đứa con gái bông đùa.

— Kia các anh mơ mộng à ?

— Chúng tôi xin lỗi...

Là người đầu tiên lấy lại trí khôn. Katsumi mời bọn con gái đi uống và họ nhận lời.

Họ bước vào một quán bán bia trong đó bọn sinh viên chen chúc nhau ngồi, và khoác tay nhau ca hát. Họ vôi vàng bước ra ngay, tìm một quán khác và sau cùng vào một phòng riêng ngồi. Katsumi nhìn hai đứa con gái. Nó chú ý tới đứa cắt tóc ngắn. Nó đã thấy thân hình gầy gò này, nhưng thấy ở đâu ?

Nàng trả lời câu hỏi của nó.

— Tôi không biết chúng mình đã gặp nhau ở đâu... Tôi không nhớ.

Akawa ngắt lời :

— Đừng nghe nó nói !

— Tôi không nói đùa, tôi nghĩ mãi mà không ra...

Nàng trả lời :

— Tôi cũng vậy.

Katsumi tiếp tục quan sát nàng. Nàng có khuôn mặt thực là độc đáo với đôi mắt nghiêm trang. Cô bạn, Kyoko, nhiều tuổi hơn, có vẻ màu mè. Nàng hỏi xin Takeda một que diêm với một giọng trẻ con đến nỗi làm nó cười.

Aikawa gọi bìa.

Akiko nói :

— Thêm nữa, chúng tôi thích *saké*.

Ngạc nhiên, nó nhắc chiêu đãi viên và không quên nháy Katsumi một cái. Họ đều cười. Hai đứa con gái quơ cùi chỏ lên một cách nghịch ngợm. Bọn con trai vui thích hỏi :

— Các cô học uống ở đâu vậy.

Khi Aikawa say, bắt đầu thiu thiu ngủ, Takeda đứng dậy đi vào nhà cầu và làm dấu cho Katsumi đi theo.

Lúc chỉ có chúng nó với nhau, Takeda nói :

— Tao có ý kiến. Bọn con gái được lắm, thật là ngu ngốc nếu thả nó về bây giờ. Tao sẽ đi đến hiệu thuốc mua thuốc :

— Thuốc gì ?

— Thuốc ngủ !

— Nếu tụi nó biết.

— Nó không biết được và lúc nó biết thì đã muộn rồi. Chỉ cần cho thuốc vào bìa. Cứ theo cái nhịp chúng nó uống như vậy, tụi nó hẳn đã say. Có thể là nó đã khá say, không cần phải dùng tới thuốc nữa.

— Và nếu tụi nó la lên ? Tụi nó sẽ rầy rà lắm... Thế Aikawa ?

— Tao không cho nó hay gì cả.

— Được rồi, nhưng còn thuốc.

— Đó mới khó. Cả hai đứa mình không thể đi cùng một lúc. Nhưng đi một mình cũng nguy hiểm. Tagawa và bọn trong đội bóng bầu dục Mỹ đã trông thấy chúng ta vào đây và có thể tụi nó đang đợi chúng ta...

Takeda hiểu vấn đề và vì vậy...

Năm ngoái, trong khi nó đang làm tiền một tên, bọn Tagawa nhìn vào dịp nó lấy cớ là nó đã nói « xin có lời ngợi khen » với một giọng kỳ cục.

Katsumi nói :

— Đề tao đi. Nếu tao gặp Ryoji ở quán Nhân Ngư tao sẽ hỏi nó đi.

— Tao sẽ giải thích cho tụi con gái về sự vắng mặt của mày...

Các cửa hiệu đều đóng. Katsumi hỏi thăm người đeo biển quảng cáo đứng ở ngoài đường và được người này chỉ đến một tiệm thuốc tây ở xa. Nó vội vã bước tới đó nhưng chất rượu như muốn làm nó khụy xuống.

Người bán thuốc ngạc nhiên nhìn đứa học trò muốn mua một liều thuốc ngủ thật mạnh.

Katsumi vừa gửi viên thuốc vừa hỏi :

— Liệu nó có mùi không ?

— Không, khó mà ngửi thấy.

— Có thể cho vào uống cùng với bia không ?

Người bán thuốc cười và trả lời :

— Được.

Katsumi cho hộp thuốc vào túi rồi bước tới quán Nhân Ngư Ryoji ngồi ở quầy với Yoshimura một tên mà Katsumi không thích. « Chính tên Yoshimura đã làm Ryoji mềm như bún, đứa con trai vừa nghi vừa tiến về phía họ. Với cái đầu to như thế, nó chẳng

biết làm gì ngoài việc ba hoa và chạy quanh... những tên như vậy thật là vô ích ?

Nó làm dấu hiệu cho Ryoji và lại ngồi gần. Nó móc hộp thuốc ra và lắc lắc cái hộp, rồi thấp giọng, nó giải thích công dụng của hộp thuốc.

Yoshimura nói :

— Đó là một trọng tội, một trọng tội có mưu tính trước.

— Cảm ơn, mày đó. Nếu mày mở miệng, mày sẽ biết tao.

— Thằng bạn Takeda của mày xứng danh lắm... Nó có tài tác hại... và mày tự mình trở thành tông phạm của nó...

Takeda đã học hết trung học ở tỉnh và hãnh khoe là đã bỏ ra năm triệu đút lót cho một trong những quản trị viên của viện đại học để được nhập học. Trong thời kỳ có những tai tiếng trong viện đại học, Takeda đã chẳng ngại ngừng gì mà không kể câu chuyện đó ra và cho biết luôn cả tên của nhân viên quản trị. Không ai biết sự thực ra sao, nhưng mọi người đều ngạc nhiên là nó có thể là sinh viên đại học mà không biết mẫu tự la-tinh. Nó thi lần nào cũng trượt, nhưng bố nó, giám đốc một hầm mỏ quan trọng, đã quá nuông chiều đứa con một này. Thiếu tất cả mọi kinh nghiệm và nhất là ý niệm xã hội, Takeda có một thứ thiên tài nhất là đối với những gì liên hệ tới đàn bà hoặc ăn chơi. Kỳ lạ thay, nó thật là keo kiệt, bủn xỉn nữa. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, nó xử sự một cách hết sức thật thà hoặc một cách thật là ngây ngốc làm người ta luôn luôn phải buồn cười và bực mình.

Ai cũng biết nó như vậy, nên mọi người đều đồng ý là nó có thể làm tiêu tan bất cứ một gia tài nào của bố nó hoặc có thể gia tăng gấp đôi gia tài đó trong một thời gian ngắn.

Katsumi nói với người chiêu đãi viên :

— Rika ! cho xin cái muống.

Nó xếp những viên thuốc thành chồng rồi cẩn thận cho vào hộp.

— Phải cẩn thận nếu không tụi con gái sẽ biết.

Yoshimura tuyên bố, hai tay đặt chéo nhau :

— Chuyện này đủ làm cho mày bị xích tay.

— Cái đó tùy mày ! Mày chỉ cần cầm miệng lại ! Và lại bọn con gái đã gần bằng lòng...

— Thế tại sao lại cần đến những viên thuốc này.

— Đề khỏi bị rắc rối nếu tụi nó tỉnh dậy và đòi ý... Nói thật ra, mày có biết trong khắp nước Nhật có người đàn bà nào thích thoa son mà không thích làm ái tình ? Nếu mấy đứa con gái đó là gỗ đá, tụi nó đã chẳng đi uống rượu sake với chúng tao... Chúng tao chỉ giúp nó bằng cách loại bỏ các ngưng ngạt và các quy ước. Và lại một người đàn ông muốn gì thì chỉ việc làm và có thể thôi !

— Được... Mày nói khá đủ những điều lão lếu... Thật là quá lố... Mày đã bị thằng Takeda lôi kéo.

— Với tao, chỉ có ba điều thú : đánh nhau, uống rượu và làm ái tình... Phải thế không, em Rika của anh ?

Cô chiêu đãi quay đầu đi cười.

Katsuma nói thêm :

— Dù sao, tao sẽ đi đến cùng những gì tao định làm, bởi vì tao không phải là thằng thích tránh né. Tao không thích những sự ngăn ngại, những lý lẽ vô ích và phương cách sống của tao còn lành mạnh hơn của những người lúc nào cũng moi óc.

Nó gọi hai ly uýt-ki.

— Katsumi... tụi bạn đang chờ mày.

— Tao không cần ! khi tao lo công việc đứng đắn nào, tao sẽ làm thật đứng đắn... và khi tao có cơ hội nói ra lối suy nghĩ của tao cho tên khốn này nghe, tao sẽ nói !

Nó lấy đá ra khỏi ly rượu và quay ghế lại để ở trước mặt Yoshimura :

— Mày có thực sự tin là cần phải suy nghĩ để sống không ? Tao đã nghĩ đến trường hợp mày, và theo ý tao, cái mà mày thiếu nhất là lòng can đảm... Mày không biết cách hành động. Nếu mày biết, mày đã không có cái mồm đó.

Khi nói những lời đó, nó đập tay vào má Yoshimura trả lời :

— Mà y uống nhiều quá. Và mà y cho là tao mơ mộng, mà y nhầm. Tao xử dụng chân tay tao như bất cứ một ai, nhưng tao chỉ xử dụng sau khi suy nghĩ. Điều này làm cuộc sống thích thú... Nó hơi mỉm cười và nói thêm như vậy. Katsumi nói :

— Vậy hãy cố trở thành hợp lý ! Cụ thể hóa những ước muốn của mà y. Điều tao sắp làm đối với mà y không thể tha thứ được. Phải. Nếu mặc dầu luân lý của mà y, mà y còn thêm muốn, hãy theo tao. Nếu không, đi tố cáo tao với cảnh sát. Hãy chọn lựa, chứ đừng đứng đó.

Trong khi Yoshimura suy nghĩ, Katsumi sức nhớ : « Nhưng con Akiko... mình nhớ ra rồi ! Mình nhớ đã thấy nó ở đâu... Nó đã thay đổi kiểu tóc. » Nó bật cười.

Yoshimura hỏi :

— Gì vậy ?

— Chẳng có gì... Tao phải đi... Nếu mà y muốn đến với tụi tao... tao cam đoan với mà y là kỳ khôi lắm...

Ra ngoài đường, nó không nhịn được cười. Yoshimura đã yêu Akiko mà không được yêu lại.

Nó nhớ đến ngày mùa thu đó, và nó phải dạy tư gia, nó ra thư viện tìm Yoshimura. Đưa con trai đang thảo luận về ý thức hệ với vài sinh viên khác. Mặc áo đen, đeo bạc, rất lập dị, Akiko đã cãi lại lý của nó. Lúc đó nàng để tóc rất ngắn, và bênh vực quan điểm của mình một cách dữ dội làm tụi nam sinh viên yên lặng hết. Rõ ràng là Yoshimura đuối lý. Nó gãi trán nhắc lại : « Tôi không tin... tôi không nghĩ như vậy. » Nó thật lố bịch.

— Anh không biết tại vì tôi nói cho anh nghe sự thực.

Akiko nói và bọn sinh viên cười ồ lên.

Yoshimura thích nổi trong một cuộc tranh luận, vì vậy Katsumi cảm thấy như thần phục cô gái đã làm nó phải lặng yên.

Khi ra khỏi phòng, kẻ thua cuộc đã không ngừng ca ngợi Akiko. Rõ ràng là nó muốn biện minh cho sự thất bại của nó.

Katsumi nói :

— Thì cứ nói ngay là mày mê nó.

Nó tức giận trả lời :

— Đừng nói bậy.

Tuy nhiên, nó nói thêm : " Tao tự hỏi không biết tao có gây cảm tưởng là đang yêu không. "

Kể từ đó, Katsumi thường nhạo nó. Nhiều lần, nó gặp Yoshimura đi cùng với Akiko và nó thấy hắn có vẻ như là một người học trò rất ngoan chứ không phải là một người đang yêu.

★

Ở quán ăn, Takeda sốt ruột mong chờ. Khi nó thấy Katsumi, nó hỏi :

— Mày đi đâu đó ? Thuốc đâu ?

Hai đứa con gái còn vui vẻ hơn nữa. Nhất là Kyoko có vẻ say. Tụi nó hỏi :

— Anh đi đâu vậy ? Không có gì kỳ khôi với cậu bé này.

Takeda cười khềnh.

— Đừng nói « cậu bé này ».

— Chúng tôi nói Aikawa.

Tên đó đang ngủ, một tay đút vào túi. Katsumi nói :

— Tôi đã về đây, sẵn sàng làm vừa ý các cô.

— Anh dễ thương lắm. Chúng tôi không muốn uống *saké* nữa.

— Vậy uống thêm tí bia đi, rồi chúng mình đi một vòng.

Những đứa con gái đứng dậy đề đi vào nhà cầu và Katsumi cho thuốc ngủ vào trong ly của tụi nó, cẩn thận không làm cho bia sủi bọt.

Aikawa tỉnh dậy nói :

— A ! có bia à !

Takeda lấy một ly có thuốc ngủ và đưa cho hắn, tên này uống có một hơi.

Katsumi nhận xét :

— Mày tàn bạo quá...

Takeda nói :

— Thằng ấy ngủ hay thức giấc luôn luôn không phải lúc... Và nếu nó biết nó đứng sau một đứa con gái, nó sẽ không hài lòng.

Hai cô bạn gái trở về bàn và Takeda rót đầy ly bia.

Akiko nói :

— Bia này có mùi gì kỳ vậy...

Katsumi rùng mình nhưng Takeda vội nói :

— Tại hơi rượu Saké còn trong miệng làm mất mùi bia đó. Hãy uống thêm một ly nữa thì hết ngay.

Katsumi hơi run run rót thêm bia cho nàng, tức tối vì tính hèn nhát của mình.

Aikawa đã ngủ khi các cô gái bắt đầu cảm tác dụng của thuốc ngủ. Tay tụi nó run run, không còn sức lực. Hai đứa con gái nghiêng mình xuống chiếu và ngáp.

Kyoko nói :

— Tôi buồn ngủ.

Takeda bảo :

— Đi dạo một vòng cho tỉnh đi.

Họ bước ra. Katsumi đỡ Aikawa và hai cô gái dựa vào vai Takeda. Họ vừa đi vừa ngủ.

*

Katsumi dìu Aikawa lên tắc-xi và bảo chạy tới địa chỉ của quán Nhân Ngư.

Takeda cần :

— Đừng, có thể là Ryoji còn ở đó và sẽ làm phiền mình.

— Mày đừng có ngại, Rika sẽ lo việc đó, nàng quen như vậy rồi. Ít nhất cần phải chắc là nó sẽ không bị kẻ nào giết.

Nói xong, chúng nó quyết định tới căn phòng của Takeda ở tầng lầu năm, trong một căn nhà thuộc công ty của cha nó. Đây là một nơi sang trọng mà Takeda và Katsumi thường dùng cho các cuộc phiêu lưu của chúng nó.

Takeda nói :

— Chúng ta may lắm. Chiều nay em tao ăn mừng sinh nhật ở nhà một đứa bạn, nó sẽ không về.

Mụ gác-dan mở cửa cho tụi nó và mỉm cười nhìn chúng. Chúng đi qua một căn phòng lớn, vắng vẻ và lên thang gác. Tới căn phòng, chúng bật đèn lên rồi chia nhau phần. Mới đầu Katsumi tỏ vẻ không quan tâm lắm. Nhưng sau nó nghĩ tới Yoshimura và đòi phải được Akiko, mà không nói rõ lý do của sự chọn lựa của nó : Takeda lại quá quý đề làm trái lại điều nó ước muốn.

— Đề nó cho tao, mày cần gì tới nó.

— Thằng ranh, mày cũng hiểu như tao là Akiko ở trên giường hẳn tốt hơn.

Katsumi khôn khéo nói tránh :

— Cũng không có gì khác biệt cho lắm. Giả thử tao nhất định đòi Akiko, mày làm sao.

— Chúng ta rút thăm.

Katsumi bực bội nói :

— Chính tao đã gánh chịu mọi nguy hiểm ! Tao đi mua thuốc, chính tao bỏ thuốc vào ly, chính tao đưa Aikawa đi ! Mày phải để tao được quyền lựa chọn.

— Thôi được... mang nó đi.

Nghe tiếng khóa lách cách, Akiko mở mắt và nói với một giọng buồn thảm.

— Chúng ta đang ở đâu đó ?

Katsumi bế xốc nàng lên và nàng hơi chống cự lại. Nó bật cười

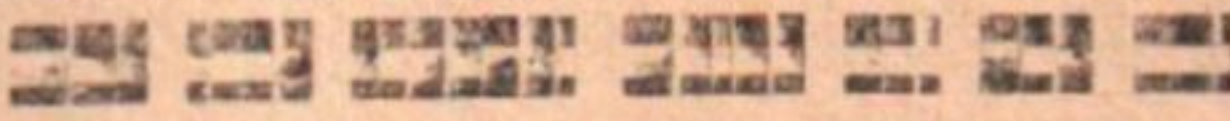
và hôn vào môi nàng, mang đặt nàng lên trên giường của em gái Takeda. Akiko cố thức nhưng lại rũ ra ngủ.

Katsumi nhìn nàng và suy nghĩ.

— Chính đứa con gái này mà một hôm kia mình đã ngưỡng mộ.

Nó hồi tưởng lại khi nàng ở trong thư viện, lúc tranh luận với Yoshimura. Nàng đẹp và cao kỳ. Dáng đầu nàng rất hãnh diện. Vậy mà vẫn cái đầu đó hiện có đôi mắt như mắt cá say hoặc cá hấp hối. Nó nhăn mặt lầm nhảm nói :

— Ít nhất phải nói lên cái gì chứ, đồ rác rưởi.

Nó cảm thấy tức giận và khinh bỉ, trong khi nó nắm lấy ngực nàng và lột quần áo nàng ra.

Katsumi hét lên :

— Mở mắt ra và nhìn tao cho rõ.

Nàng mở mắt và nó tát nàng. Nàng lại rớt xuống giường, miệng lầm nhảm những gì nghe không rõ. Nó vỗ lấy nàng.

✱

Takeda tới gõ cửa phòng Katsumi. Akiko gục đầu xuống cái gối ướt, và khóc.

Đứa con trai nói :

— Những giọt nước mắt chẳng có nghĩa gì. Nó khóc bởi vì chúng ta đã cho nó uống thuốc.

Takeda lúng túng nói :

— Chúng ta sắp gặp rắc rối. Con của tao còn trinh và tao không biết làm sao an ủi nó.

— Thế thì sao ?

— Cần phải đẩy chúng nó ra, đưa nó đi chỗ khác... Kyoko bảo nó sẽ đi cơ bót.

Katsumi cười trong khi nhìn đôi má bị cào cấu của nó.

— Thế này bảo sao ?

— Tao bảo nếu nó đi cõ cạch sát, chính nó sẽ chịu nhục. Nhưng đó sao cũng phải tìm một giải pháp.

Takeda đi kiểm tra-xi lúc Katsumi mở cửa, Kyoko vừa khóc vừa chạy lui chỗ Akiko. Nó có những vết đánh ở trên tay và trên mặt. Akiko ôm lấy bạn, nhìn thẳng vào mặt Katsumi và nói :

— Các anh là hai thằng điên, hai thằng vũ phu. Tôi sẽ đi thưa Cảnh sát.

— Người ta sẽ không tin. Tụi bay đã chịu theo chúng tao.

— Đồ lừa dối !

— Thế nào ! — Cờ bạc là mình cũng thêm chết đi.

— Ai mà thêm một đũa bần tiện như anh.

Nó cười trả lời :

— Cảm ơn.

Takeda trở vào và ra dấu cho tụi con gái. Được Katsumi giúp sức, nó đẩy tụi con gái vào trong chiếc tắc-xi đậu bên lề đường, và bảo tài xế đi loanh quanh rồi mới đưa về chỗ hôm qua tụi nó rời.

Cả bọn xuống gần cây cầu.

Hai đứa con trai nói :

— Đi uống nước trà đi.

— Không ! Đưa chúng tôi về nhà.

Chúng vừa đi vừa đỡ hai đứa con gái và rẽ ở góc phố.

Takeda nói :

— Đợi tôi ở đây, tôi đi mua thuốc.

Đúng lúc đó, có một toán sinh viên khoác tay nhau đi tới.

Katsumi kêu :

— Nhanh lên, nhanh lên. Đã đến lúc chạy đi thôi.

Chúng bỏ chạy, mặc Akiko và bạn loạng choạng trên vỉa hè.

Trong khi Takeda đi về nhà, Katsumi bước vào quán Nhân Ngư. Nó khao khát được kể chiến công của nó. Cô chiêu đãi đang đóng cửa tiệm và nói :

— Ryoji đi rồi.

— Thế Aikawa.

Rika khó chịu nói :

— Say như chết, rầy rà quá.

Katsumi láu lỉnh nói :

— Không rầy rà bằng nếu nó ở ngoài phố. Nó có thể bị người ta đâm lên ...

Một tuần sau, nó nhận thư của Akika và tự hỏi không biết làm sao nàng có thể biết địa chỉ nó. Quả vậy, trong khu phố người ta biết rõ nó.

Akiko chỉ định ngày gặp lại nhau và trong đoạn tái bút có ghi là "nàng không muốn gây rắc rối cho hấn".

Đúng giờ, Katsumi tới quán cà-phê hẹn, cảm thấy khá kiêu hãnh. Một cô chiêu đãi đưa hấn lên lầu một và vài phút sau, Akiko bước vào. Nàng trông thấy Katsumi và giơ tay ra hiệu. Khá bối rối, đứa con trai chỉ biết mỉm cười.

Nàng ngồi xuống và nó liếc nhìn nàng, ngượng ngịu. Giây lát sau nó nói :

— Tôi xin lỗi về chuyện đã xảy ra bữa nọ.

— Không ! tôi không tha lỗi cho anh. Khi nào nghĩ tới, tôi lại tức điên lên.

— Người ta không thể làm thế nào khác. Hôm nay cô muốn gì.

— Rất nhiều thứ.

— Kyoko ra sao ?

— Nó quá rúc động và nó cũng không đến thăm tôi. Thằng Takeda là đứa bần tiện...

— Nó có đi có học không ?

— Tôi không biết. Có lẽ...

— Thế của cô ?

— Bức cô thử thì sẽ đi tố cáo anh. Cái đó tùy thuộc anh.

— Cô bé muốn làm đẹp ta đó không ?

— Phải.

Cô chợt đứng dậy tiến lại, và không hỏi Katsumi, Akiko gọi một thứ uống không có trên thực đơn. Nàng trang trọng nói :

— Bây giờ anh hãy cho tôi biết tại sao anh lại chọn tôi ? Anh nói anh đã thấy tôi ở đâu, ở đâu vậy ?

Katsumi kể lại cảnh trong thư viện với Yoshimura, rồi nó trả lời câu hỏi thứ nhất của đứa con gái.

— Tại sao ta chọn em ? Tại vì ta thích em.

— Thế bây giờ anh nghĩ gì về tôi.

— Em làm ta sợ, nhưng ta càng thích em hơn.

— Nói dối.

— Sao ?

— Anh hẳn phải biết chứ.

Hành diện, Katsumi nghĩ « Nàng tán ta. » Nó hỏi lại.

— Thế còn em, em nghĩ gì về anh.

Nàng ngừng đầu lên, nhìn về phía cửa sổ.

— Tôi thích tính táo bạo của anh. Ngược lại, tôi ghét bạn anh, thằng con ông cháu cha...

— Vậy điều em muốn, là em muốn anh nói anh yêu em.

Nàng trịnh trọng hỏi :

— Nếu em hỏi anh như vậy, em có phải không ?

— Trời, em kỳ cục quá.

Họ bật cười.

Katsumi nói :

— Anh không biết anh có thể yêu nhanh như vậy được không. Nhưng trước hết, yêu là gì ?

— Anh chưa bao giờ yêu à ?

— Khi anh gặp một đứa con gái anh thích, anh luôn luôn ngại ngùng nói những lời yêu đương.

— Vậy anh cũng làm với cô ta như với em à ?

— Anh không biết... Anh, bao giờ anh cũng phải có một lối. Anh như vậy đó. Nếu anh cố gắng làm khác, anh sẽ không hi vọng đạt được điều anh muốn.

Akiko đỏ mặt, và lấy hết can đảm nói :

— Nếu anh không thể thay đổi, em chịu anh như vậy.

Ngay tối đó, nàng thuộc về nó.

Hai tuần sau, Katsumi gặp Ryoji và Yoshimura ở quán Nhân Ngư.

Yoshimura nói :

— Sao dạo này không thấy mày đâu ! Mày có gì khá không.

Katsumi nghĩ tới Akiko và thấy khó chịu.

— Không có gì đặc biệt...

— Katsumi ạ, mày hơi làm tao sợ. Mày còn trẻ mày phạm thời giờ, nhưng một ngày kia mày sẽ hối hận... một ngày nào đó, mày và các bạn mày, tụi bay sẽ hiểu trò chơi của tụi bay là giả tạo, là vô bổ.

— Tao bắt đầu về những gì người ta nói đến tao, và về những gì sau này tao nghĩ. Điều quan trọng trong cuộc sống này là hiện tại. Tao sống một mình, xa lánh đám đông, vậy mà tao vẫn thấy ngọt ngọt... Nhất là khi tao thấy cái mỉm cười của mày... Cái thế giới này sống trong đó, mà chúng ta sống, đối với tao chỉ là một cái hộp chật hẹp, cắt chúng ta ra từng mảnh, mảnh nọ tiếp theo mảnh kia. Mày hiểu chứ, tao muốn thoát khỏi đó ! Tao sẽ làm bất cứ gì để thoát khỏi đó. Tao bắt kể cái gì tốt, cái gì xấu... Tao không có thời giờ suy nghĩ. Nếu người ta bắt đầu suy nghĩ, người ta sẽ không tiến bước nữa. Tao muốn phá hủy tất cả những gì gò bó tao !

— Nhưng chính mày tự hủy hoại mày khi mày hành động như vậy ! Dù mày hành động thế nào, mày cũng sẽ không thấy gì... Mày chống chọi với một bức tường và tất cả những gì mày làm chỉ là phù phiếm.

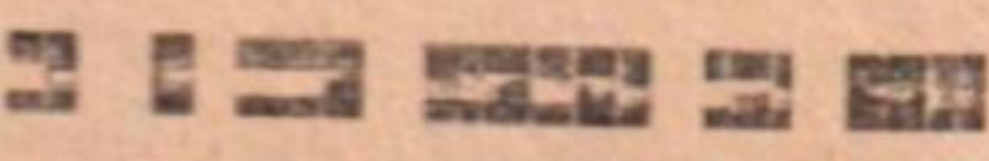
— Thế mày, mày không làm gì phù phiếm. Không, mày cũng không làm... Katsumi bị rượu kích thích và hét lên. Mày không tán nổi một đứa con gái. Mày có muốn tao nói ra không... hai đứa con gái mà tại tao tán được, thằng Takeda và tao, một đứa tên là Kyoko và đứa thứ hai là Akiko !

Ryoji muốn can thiệp vào nhưng Katsumi gạt ra.

— Và con Kyoko, tao đuổi nó đi rồi ! Nó thành thạo lắm, con khốn kiếp... Mày là thằng mê nó... nhưng nó lại yêu tao.

Yoshimura tái ngắt và Katsumi nhận thấy hắn tự chủ một cách khó khăn. Tuy nhiên, nó cũng lấy được một ly nước và nốc một hơi.

Katsumi giận dữ nói tiếp.

— Phải, con bé rất thông minh,

— Đồ đều !

Mất bình tĩnh. Yoshimura muốn ném cái ly vào Katsumi, nhưng hắn nắm lấy cánh tay nó và lắc. Cái ly rớt xuống đất và vỡ tan.

Ryoji van nài.

— Thôi mày yên đi.

Katsumi trả lời :

— Mày đừng lo, tao làm cuộc thí nghiệm. Tao muốn biết nó có thể đi tới đâu. Nào Yoshimura, hãy cho tụi tao biết mày chỉ là cứt !

Đứa con trai nuốt nước miếng và che giấu đôi tay run rẩy. Nó nói :

— Thôi được, tao không muốn làm gì bậy bạ ở đây.

— Nhưng không, đâu có được. Hãy đánh tao thay vì về nhà mà đập gương. Chỉ có cách đó mới có thể an ủi việc mày đã bị mọc sừng.

Ryoji nắm lấy Katsumi và nói :

— Thôi đủ rồi.

— Mày yên tâm, sẽ không có cái lộn. Tao không có lý do nào để giận thẳng đó...

Nó bỏ đi.

Kể từ ngày đó, Yoshimura không nói với nó một lời nào, nhưng mỗi lần Katsumi gặp hắn, Katsumi không thể nào không nháy mắt và nhìn hắn một cách khinh bỉ.

Nhiều ngày qua. Chẳng bao lâu Katsumi thấy chán Akiko và bỏ nàng. Nàng bám lấy nó, theo đuôi nó, cho tới ngày nàng nổi giận, chửi nó.

Đứa con trai trả lời :

— Sao ! Tôi đâu phải là đày tớ, là trò chơi của cô ! Ra mà tố cáo với cảnh sát là tôi trở thành lạnh lùng... Đi đi ! Nếu tôi đi với cô hồi vừa qua, đó là vì tôi thích cô... chứ không phải vì sợ cô dọa dẫm... vậy đừng có kêu ca gì ! Cả hai đứa cùng chán nhau, bỏ nhau là hơn...

— Thế tôi đã là gì của anh ?

— Một người đàn bà.

— Đừng có thô bạo.

— Nếu cô không phải là một người đàn bà thì cô là gì ? Tôi thêm muốn cô, tôi được cô. Bây giờ tôi không muốn cô nữa... vậy cô muốn tôi nói gì khác ? Những lời tục tằn à ?

Akiko tái mặt vì giận. Kể từ ngày đó, chúng nó không gặp lại nhau.

*

Trong căn phòng trong của quán cà-phê, lúc Akiko nấp lại gần phía Ishii, tên này gạt nạng ra.

— À, ra mày là thằng đầu đó ? Nó vừa nói vừa tới đứng trước cái ghế mà Katsumi bị trói. Nếu tao biết từ trước, tao đã đập mày vỡ mặt từ lâu rồi.

Katsumi hét :

— Cầm mồm, mày ồn quá. Tao không quen biết mày và mày không dính dáng gì giữa chuyện tao với Akiko.

— Tao không nói với mày cái gì khác ngoài câu chuyện xảy ra sau đêm ghê gớm ấy. Mày có biết Kyoko hóa điên ? Về phần Akiko, không biết nàng ngây thơ hay ngu ngốc, nhưng nàng đứng đắn, thế mà mày dám...

Không nói hết câu, nó dùng hết sức lực đánh Katsumi. Nó đánh mạnh đến nỗi Katsumi cảm thấy đau nhói khắp các khớp xương. Nó chỉ có thể cưỡng lại bằng cách chấp nhận nhịp độ đánh và nghiêng rãnh. Thịch nó phồng lên. Mặt nó sưng vù lên. Ishii nắm lấy tóc nó và nhò vào khuôn mặt đầy máu của nó. Rồi nó quay về phía Akiko :

— Hãy nhìn cái mồm này. Mặc dầu nó bị biến hình, nhưng hãy nhớ nó vẫn là một cái mồm. Đập vào mặt nó đi.

Akiko ngần ngại. Nó cầm lấy tay nàng và nhấn mạnh.

— Nào đánh đi.

Nàng nhìn dòng máu chảy từ miệng Katsumi chảy đầy vào mắt và tràn xuống tai. Nó có thấy nàng không? Nó thở dài và nhỏ. Nước bọt bắn cả vào tay đứa con gái. Nó có thấy không? Nó vẫn cười, khiêu khích...

Nàng nghĩ : " Cái nụ cười không bao giờ chịu thua này, chính nó đã chinh phục mình ngay từ tối đầu tiên. Chính nó đã cười như vậy khi nó vật mình xuống giường... " Nghĩ đến kỷ niệm đó, nàng tức điên lên, giơ tay tát đứa con trai và hôn hèn thở. Katsumi cúi xuống rồi ngừng đầu lên. Nụ cười, còn đượm trên môi hân, thật là khủng khiếp.

Akiko lại đánh đề xua đuổi cái thách đố đó. Nàng tát không ngừng, rồi bàn tay ê ẩm vì đánh quá nhiều, nàng thồn thức. Đôi tay nàng hãy còn dưng vào cổ, vào đôi vai Katsumi rồi gặp chỗ trống không. Nàng loạng choạng ngã quỵ xuống và khóc.

Takejima và đồng bọn bật cười.

— Akiko, làm sao thế?

Nắm lấy đầu gối Katsumi, đứa con gái nấc lên.

Katsumi hét :

— Cút đi, mày thiếu não quá.

Nó rung đùi và đập nàng ngã về phía sau.

— Đồ đều, mày đá đàn bà hả.

— Nó làm gì mà đánh tao, rồi lại khóc.

— Cút.

Ishii hét lên và đá vào dạ dày Katsumi. Hân ngã khỏi ghế và gần như bất tỉnh. Một nỗi đau đón dữ dội thắt chặt lấy ngực nó. Nó không còn thở được nữa. Ishii dậm chân lên mặt nó. Katsumi cảm thấy đế giày sắt ấn vào thái dương, và trong cơn đau đón, nó tỉnh lại.

Akiko van nài.

— Thôi đủ rồi! Hãy ngừng lại!

Ishii hét lên.

— Cảm ơn.

Nó tìm mạch máu ở cổ, và dậm chân lên. Katsumi rầy rụa và có cái gì sôi sục trên ngực đầu nó. Nhân quan của nó đượm màu đỏ. Nó hấp hối... Tuy nhiên mỗi lần nó tỉnh lại, nó tự hỏi nó đang ở đâu. Nó nghĩ và gần như không còn thấy đau đớn : " lần này người ta mới lột mình ra, mình đau quá nên không thấy khổ nữa. "

Takejima nói :

— Ngừng lại, mày sắp giết chết nó đấy.

Cả bọn hết sợ, nhìn Katsumi và Ishii. Một đứa trong bọn gái cổ đầu tin chắc là mình không mơ.

Ishii nói :

— Thằng đầu ! Thế cho mày đáng kiếp. Thêm một chút nữa là mày chết... Xin lỗi Akiko đi thì tao tha.

Katsumi còn sức để thì thào nói :

— Thà tao chết !

— À mày muốn chết hả ? Mặc xác mày. Tao không cần sự thần phục của những đứa khác...

Nó định đánh nữa nhưng Akiko ngăn lại.

— Hắn sẽ không bao giờ xin lỗi đâu.

Ishii nói :

— Nó lì hả, nhưng anh sẽ làm nó phải xin lỗi.

Mọi người đều nhìn Katsumi, chờ đợi ý chí của nó sẽ bị khuất phục.

Akiko van nài :

— Katsumi, xin lỗi đi, xin lỗi đi.

Katsumi mơ hồ nghe giọng nói của nàng. Mặc dù nó cố gắng tập trung những gì còn lại trong tư tưởng, nó rồi bời trong một

sự khúc mắc mà thật ra phải rất giản dị. Một cái đá vào vai làm nó rên lên.

— Không, không bao giờ...

Bỗng có tiếng chân người vang lên. Kawada và Tezuka bước vào.

Kawada nói :

— Tao thấy nó ở quán Michigan, một cái *ba* mà chưa bao giờ nó bước vào... Yamayoshi sắp tới. Katsumi à, mày thay mồm rồi ư !

Nó nói thêm trong khi rót uýt-ki uống. Yamayoshi bước vào, và đứng yên lặng bên cạnh Tezuka. Chúng hình như e dè. Một đũa mặt tái xanh trong khi đũa kia run lên.

Takejima nói :

— Tiếp theo là đến lượt tụi bay. Muốn mồi sao thì mồi... Tao nghĩ là ông này mắc nợ tụi bay cái gì đó ?

Tezuka bỗng tức giận và đập Katsumi.

Takejima nói :

— Những cái tát chẳng có nghĩa gì cả. Hết tác dụng rồi. Yamayoshi, mày đợi gì ?

— Nhưng...

Takejima hét lên :

— Nhưng sao ? Mày và lũ bạn mày. Tụi bay xử dụng một thứ dụng cụ nhỏ khá lắm cơ mà.

— Không, Không dùng thứ đó...

— Câm mồm.

Tezuka rút dao con chó ra.

— Đề tao.

Nhưng ngón tay nó run run, không làm lưỡi dao bật ra.

Takejima chìa tay ra.

— Đưa đây tao.

Nó mở con dao và đưa lại cho Tezuka.

Tên này hỏi :

— Phải mở nó thế nào ?

— Theo kiểu Yosaburo.

— Tao bắt đầu ở đâu ?

Tezuka đứng thẳng, một cách hơi vụng về, lưỡi dao chìa thẳng, nhưng khi nhìn Katsumi bị trôi vào ghế, nó lấy lại can đảm. Nó hãy còn ngần ngại, rồi bắt đầu rạch má thẳng Katsumi. Đầu gục xuống, Katsumi không nói gì. Lưỡi dao lạnh chạm vào da thịt nó làm nó tỉnh dậy, và tạo cho nó một thích thú nào đó. Nó chờ đợi cái tiếp theo.

Tezuka nhắc con dao ra và nhìn những đứa khác.

Takejima hét lên :

— Đồ nhát, đưa đây tao.

— Câm đi, để mặc mình tao làm.

Nó vung tay lên.

Akiko la lên :

— Đợi đã, để tôi làm. Tôi muốn làm cái vết rạch mặt đầu tiên.

— Cô là ai ?

— Để nó làm ! Ít nhất nó cũng can đảm như mày.

Ishii hét lên :

— Akiko ! đừng làm thế.

— Các anh câm miệng lại.

Nàng tiến lên, và chìa tay về phía thẳng Tezuka đang kinh hãi nhìn.

Takejima ra lệnh :

— Đưa dao cho nó, thằng khốn.

Akiko nắm lấy lưỡi dao, và nàng đưa con dao lên trong khi chăm chú nhìn Katsumi. Một thằng pha trò.

— Nhất là đừng có thiến nó nhé.

Takejima rống lên :

— Tụi bay có yên không ?

Katsumi nghĩ : « Nó sắp giết mình... Mình không bao giờ ngờ là nó có thể ghét mình đến độ ấy... Giản dị quá... Cuộc đời mình thế là hết. »

Một hình bóng nghiêng về phía nó và nó hơi ngừng lên để đón nhận nhát dao cuối cùng này. Nó cũng không còn ước muốn cưỡng lại nữa... Nó mê sảng...

Bóng nó cảm thấy lưỡi dao đụng vào tay nó và cắt đứt dây tời.

Nàng vội hét lên :

— Hãy chống đỡ đi ! Nhanh lên ! Chạy đi ! Ối người ta... Ối người ta...

Một thằng quật ngã nàng « Đồ khốn... Đồ đi. »

Katsumi gắng nhảy lên, nhưng một bàn chân nó không còn tuân lệnh nó nữa. Nó ngã quỵ xuống và cố gắng đứng dậy được. Mặc dầu con mắt bị cháy, nó nhìn ra bọn thằng Takejima đang đứng tự vệ, và nhìn thấy cánh cửa ra...

Một cách khó nhọc, nó lết về phía cửa, nhưng có đũa xô nó ở phía sau. Nó ngã xuống, đụng vào cái bàn và một đũa khác lấy cái chai vỡ đập nó. Một nỗi đau đớn dầy đặc, cào cào nó. Nó muốn hất cánh tay đối thủ của nó, nhưng nó lại đụng phải cái chai và những ngón tay nó quệt phải mảnh chai. Mặc dầu máu chảy, nó giăng được cái chai và ném kẻ đánh nó. Tay trái nắm lấy bàn tay phải bị thương, nó bò lại phía cửa.

Akiko kêu thất thanh.

— Câm mồm, con đi. Nó không có chết đâu. Tao đã biết nhiều đứa còn tệ hại hơn thế mà vẫn thoát khỏi ! Ishii, mày đưa con khốn này lại, mày mang nó đi đi.

Một tên chỉ Katsumi rồi nói :

— Vứt nó ra phố sau và chúng mình chuẩn thôi. Có người sẽ nhặt nó.

Chúng cầm chân lôi nó ra đường và bỏ mặc nó trên vỉa hè, giữa hai cửa tiệm.

Chúng hét lên trước khi bỏ chạy.

— Katsumi à, la cho nó lớn vào, nếu không người ta lại ngỡ mày say rượu !

Để tự trấn an, Katsumi đếm : « Một... hai... ba... » Tất cả phần thân thề dưới của nó bị liệt « Bảy... tám... chín... » Nó sờ vào vết thương ở bụng và có cái gì ấm ấm, nhóp lớt khỏi tay nó.

Nó kinh hãi nghĩ : « Ủa ! ra mình đụng phải ruột mình à ? Và chính mình đã muốn vậy... Nếu Yoshimura thấy mình, nó sẽ nói là nó phải... nhưng không nó nhầm... Chính mình mới phải ! »

Nó định cười, nhưng máu từ vết thương của nó bắt đầu chảy. Những tư tưởng quay cuồng trong đầu óc nó :

« Có lẽ mình ở lại đây... Chết như vậy thật là lỗ bịch... Chết, phải chết một cách xứng đáng hơn chứ. »

« Sao, xứng đáng hơn. »

« Mình tin là mình hiểu... Chết, để hiểu tại sao người ta chết... »

« Katsumi, mày không chết như vậy chứ ? »

« Phải mình sắp chết không ? »

« Thật ngây ngốc ! »

« Ngu đại... »

« Máu chảy nhiều quá... mình sẽ không có thì giờ đợi người ta... »

« Mình phải thoát khỏi... ở chỗ kia có một con đường. »

Có tiếng người cười ở phía xa.

« Phải đi tới chỗ đó... »

Katsumi để bàn tay xuống đất, nhưng những ngón tay của nó làm nó đau quá nên nó không thể chống xuống đất được...

« Có ánh đèn ở ngoài phố... Phải tới đó. »

« Tại sao tất cả những cái này ? Cho Ryoji ? Cho Tezuka ? Cho Akiho ? »

« Ta, ta là vai chính trong truyện này. »

« Tại sao ? Ai đã xô đẩy mình vào đó ? Ai vớt ta vào ? Sức lực nào vậy ? »

« Ryoji, Tezuka, Akiko và những người khác, phải chăng chúng không là những yếu tố của sức lực đó. »

« Chính tại chúng mà mình ở tình trạng này... mình nói sảng... mình nói những điều bậy bạ... Nhưng mình giữ vững... Mình đã làm những điều mình muốn làm. »

« Điều Yoshimura nói có nghĩa gì ? Không và không ! Nó nhằm lẫn và vậy mà, ta hiểu... »

Đường phố đó, ở gần đây. Từ từ, chậm rãi, nó lết đi bằng cách cào xuống mặt đất... Trước hết nó đặt lòng bàn tay xuống, rồi những ngón tay bị thương... Tay kia nó đỡ lấy bụng...

NHÃ-ĐIỀN dịch

VĂN số 58

TUYỂN - TẬP THƠ VĂN

nắng mùa hè

(truyện)

Mối tình của Tatsuya đối với Eiko chỉ có thể sánh với sự mê thích của chàng đối với môn quyền Anh. Eiko đã đem lại cho chàng một sự thích thú pha lẫn hãi hùng, thứ thích thú mà chỉ riêng những võ sĩ mới cảm thấy được, lúc họ bị địch thủ dồn vào một góc đài và cho ăn đòn túi bụi.

Tatsuya thích niềm vui đó, niềm vui đơn giản nhận thấy mình đủ sức đương cự địch thủ, hoặc sửa lại thế đứng giữa lúc bị địch thủ tấn công, hoặc bắt buộc được địch thủ phải ngừng tay. Chàng cũng đã sống qua cái cảm giác sôi nổi của một võ sĩ trong phút nghỉ lấy sức, lúc được đám người săn sóc xúm lại nắn bóp hai vai, lúc lim dim mắt nhìn một địch thủ nổi tiếng mạnh và chịu đòn giỏi đang ngồi đối diện ở góc xéo bên kia.

Eiko là tất cả những niềm vui đó, cảm giác đó... Eiko là thứ sức mạnh khiến mình, ngay từ hiệp đầu tiên, đã nhào ồ lại gần địch thủ, nàng cũng là cái phút do dự ngắn lúc mình thăm dò lối chơi của địch thủ. Chỉ những lúc đó, những lúc đó thôi, Tatsuya mới vui thích cảm thấy chàng thật là chàng. Bao giờ cũng vậy, mỗi khi nghĩ là sự vui thích đó sắp đến với chàng chàng đều mỉm cười. Chàng sung sướng nhận thấy địch thủ, thừa một lúc

chàng ngừng tay, suy tính lối đánh phải đem ra áp dụng với chàng. Nhờ sự vui tính đó mà Tatsuya được tiếng là tay cừ. Thật ra thì những khán giả đến xem chàng đấu đều lăm to hết, cái mà họ tưởng là sự gan góc của Tatsuya chỉ là sự hồi hộp và những điều kinh nghiệm của riêng chàng mà thôi.

Có lẽ vì thái độ đó mà không bao giờ Tatsuya quen được với trận đấu đúng với ý nghĩa của nó. Lúc nào chàng cũng bình tĩnh và sự bình tĩnh đó đúng ra chỉ là một sự bình tĩnh ngẫu nhiên...

Chàng thích tất cả những môn thể thao, nhưng chỉ có môn quyền Anh, theo chàng, là mới có nhiều nét đẹp và gây nhiều cảm giác. Chàng cao và nhanh nhẹn nên thoát đấu chàng chơi bóng rổ. Chàng gia nhập hội bóng rổ được một năm. Nhưng lối chơi của chàng làm mọi người trong đội chàng đều khó chịu. Trong trận đấu chàng chỉ lo đoạt ban, nhồi ban, ôm ban chạy khắp sân chớ không chịu chuyền ban cho ai cả. Bạn đồng đội ai cũng than phiền. Một lần, xem một trận đấu quốc tế, chàng đã vỗ tay hoan hô một cầu thủ ngoại quốc có lối chơi vừa chơi vừa đùa với cầu thủ Nhật một cách tự nhiên như mèo đùa với chuột. Tiếng vỗ tay của Tatsuya làm họ cảm tức, nhưng Tatsuya cứ phớt tỉnh, chàng chỉ để ý đến lối trao ban một tay của toán cầu thủ ngoại quốc, lối chơi bề ngoài coi dễ dàng nhưng lại rất lợi hại. Chàng thích lối chơi đó và rần bắt chước. Do đó các bạn càng trách chàng thiếu tinh thần đồng đội.

Qua năm sau, trong kỳ tam cá nguyệt thứ nhất, chàng có dịp mang găng lên đài lần đầu tiên. Một buổi trưa nọ, thừa lúc rảnh, chàng đến phòng tập bốc tìm bạn chàng là Eda, quản lý hội quyền Anh đề đòi một món tiền Eda nợ chàng hôm thua mặt chước. Lúc đó chưa tới giờ tập nên phòng rất vắng. Chỉ có vài người trong hội và mấy sinh viên khác đang tập thể thao. Tatsuya nhìn mấy bao cát, mấy quả punchings-balls và mấy đôi giày treo trên tường. Trên cánh cửa một cái tủ để quần áo có vẽ hình một cái sọ người; chàng thích hình vẽ đó. Phòng tập rất sạch, yên tĩnh nhưng không hiểu sao chàng đột nhiên có cảm giác đang đứng trong một lò sát sanh.

Phía sau đài, chàng gặp Sahara bỏ lớp Anh-văn để đến đây vừa thở phì phì vừa thoi một địch thủ vô hình. Sahara mặc một cái áo chèn màu xanh đậm có thêu phù hiệu trường ở ngực. Anh ta có vẻ rất chăm chú, thoi bên phải, thoi bên trái và cứ mỗi lần thoi như vậy đều thụp xuống một cái. Tay chân anh ta múa may như tay chim một hình nộm được giật dây. Thỉnh thoảng anh ta lại móc một quả bắc ngo— Dáng điệu anh ta hơi kỳ lạ nhưng không tác cười tí nào.

Tatsuya biết rõ Sahara hơn ai hết. Tuy nhỏ nhắn như thế nhưng Sahara lại có sức mạnh phi thường. Mùa thu năm ngoái, sau một trận base-ball giao hữu giữa các trường, bọn sinh viên hàng ngày có cuộc tranh tài vừa qua đã thi nhau la ó ầm ĩ, Sahara và Tatsuya cũng có mặt trong bọn. Có một tư chức trẻ tuổi, vốn là cựu sinh viên một trường đối thủ đã lên tiếng chỉ trích thái độ mất dạy của bọn Tatsuya khiến cả bọn nổi nóng kéo đến. Anh ta chồm xuống bắt xô ngã một sinh viên rồi bỏ chạy. Không may cho anh, anh gặp Sahara đang hai chân chặn đường. Việc xảy ra quá nhanh, chớp mắt. Bị Sahara móc một quả vào mạng mỡ và bồi thêm một cú bằng tay trái anh tư chức té nhào một đồng. Ai nấy đều sững sờ phục tài. Nhờ đó Sahara được gia nhập hội quyền Anh của các sinh viên...

Thấy Tatsuya, Sahara giơ tay ra hiệu và cười nhe hai hàm răng trắng. Nhìn bạn Tatsuya bỗng nhớ lại một buổi sáng nghỉ học vào dịp mùa xuân, một buổi sáng chàng dắt chó đi dạo trên bãi biển còn kín sương mù. Hôm đó chàng gặp một võ sĩ người Hạ-uy-di, hình mặc một cái áo chèn màu đỏ, cổ quấn một cái khăn quàng lớn chạy trên bãi vừa thoi gió vừa thở phì phì. Anh ta là một tay vô địch, về già đang tập dượt để tuần sau tranh tài với một đối thủ người Nhật. Theo sự phỏng đoán của nhiều người thì chắc chắn anh ta sẽ mất chức vô địch trong trận sắp tới này. Lúc chạy ngang Tatsuya trên bãi vắng, anh ta đã cười với Tatsuya giống như Sahara đang cười lúc này. Không suy nghĩ Tatsuya vội cười chào lại. Chạy tới mé biển anh võ sĩ quay chạy trở lên. Tatsuya chập hai bàn tay, giơ cao, chào theo lối chàng đã thấy cáo trong các phim Mỹ : " Good luck ! "

! Anh võ sĩ ra hiệu cảm ơn chàng rồi lẫn mất trong đám sương mù.

Tatsuya nhìn theo nói thầm :

— Thắng hay bại gì mặc lòng, có lẽ anh ta sẽ nhớ tới cái chào của mình hôm nay.

Cùng lúc, bao nhiêu cảm tình trước kia chàng vẫn dành cho tay võ sĩ người Nhật, địch thủ của chàng Hạ-uy-di, đều được chàng đem trút hết cho chàng võ sĩ này. Chàng cảm thấy thương anh võ sĩ cô độc, tuy biết là mình hết thời nhưng vẫn khép mình trong sự tập dượt khắc khổ. Rồi không biết vì mối liên quan nào, lúc nhìn Sahara, chàng thấy khâm phục Sahara như đã khâm phục chàng võ sĩ Hạ-uy-di nọ.

Eda đang chơi « pô-ke » với ba anh bạn trong gian phòng nhỏ bên cạnh. Thấy Tatsuya Eda gọi :

— Ê chào. Mấy đến có việc gì ?

— Không có việc gì cả... chỉ đến đề đòi món nợ mấy thiếu, tao hôm chơi mạt chược.

— Được lắm ! Lại đây đánh một ván với bọn chúng tao... hình như mấy cũng biết chơi « pô-ke » ?

Tatsuya ngồi xuống, cầm bài. Chàng thích đánh bài, nhưng hề vừa đánh thạo một lối bài nào chàng lại thấy không thích lối bài đó nữa. Chơi « pô-ke », chàng chỉ khoái chơi với những tay cừ, chơi giỏi hơn chàng. Gặp tay đánh tồi chàng đâm chán. Theo chàng, có là kẻ đánh tồi mới thích được sự cầm chắc cái ăn trong tay. Cờ bạc mà không thua thì không phải là cờ bạc nữa.

Phòng tập mỗi lúc một đông người. Mấy sinh viên cởi áo, vài anh đến nhìn mấy tay đánh « pô-ke » một lúc rồi lảng ra chỗ khác nói chuyện với nhau. Tatsuya ăn liền mấy ván. Chàng vừa ngượng vì được bài vừa ngượng vì sự có mặt của mình trong một hội thề thao mà mình không phải là hội viên. Chàng có cảm tưởng mình đã lợi dụng ai và xử sự không minh chánh.

Đột nhiên chàng hỏi Eda :

— Nếu tao xin vào hội... tao sẽ được sắp vào hạng nào ?

— Hạng gì mới được ?

— Hạng võ sĩ quyền Anh của chúng mày.

Một chàng sinh viên trong nhóm võ vai Tatsuya, đáp :

— Tập kỹ trong một thời gian mày sẽ được sắp vào hạng "khổng". Nhưng một lần...

— Lúc lý tao chính thức được dự những trận đấu quyền Anh ?

— Nhưng mày đang chơi bóng rổ kia mà !

— Phải... nhưng tao chơi bóng rổ. Hơn nữa, bóng rổ... tao không thích nữa !

Tham gia "gô-lô" đi tìm, mấy chàng sinh viên sửa soạn thay quần áo để lên đấu. Sahara đang cười với Ebara.

Tatsuya hỏi :

— Bây giờ tao chính thức một lần được không ?

— Bây giờ thế ? Lỡ mày bị thương, rất lỗi thôi cho bọn chúng tao. Đánh quyền Anh không giống như chơi bóng rổ, không làm nó biến mất được...

— Nhưng cứ để cho tao thử một tí... Tao xin chịu hết trách nhiệm...

Eda bước lại gần, hỏi :

— Chúng mày đang nói chuyện gì ?

— Thằng ngốc đang muốn đấu thử một round ! Chưa mang găng lẫn nào nó tưởng bở ! Lỡ nó chết... Trách nhiệm về ai ? ...

Tatsuya ngắt lời :

— Chúng mày cứ tưởng tao là loại gà ướt ! Tao đã quen chơi bóng rổ ! Cứ để tao thử, tao không làm gì bậy đâu... Này, Eda, nếu chịu cho tao đánh thử tao sẽ biếu mày luôn, không đòi món nợ mày vừa thiếu, cả món nợ cũ...

Sahara nói :

— Cứ để nó thử. Để nó đấu với tao !

Eda nói :

— Được, nhưng với điều kiện là tao trút hết mọi trách nhiệm. Anh thủ quân hôm nay không có ở đây. Biết được chuyện này chắc chúng tao bị rắc rối với anh ấy.

Lúc mấy bạn xúm lại quần vãi vào hai bàn tay chàng, Tatsuya cười, cái cười hơi ngượng ngập :

— Mày có vẻ hí hửng. Chỉ sợ lát nữa không hí hửng mãi !

— Quần vãi như thế này xem lại hay...

— Được, được. Cho cu cậu cứ làm cái vẻ anh hùng... Nhưng tao khuyên đừng để nó hạ như hạ con chó... Nên nhớ, nếu lỡ bị thương mày sẽ không được ai săn sóc... Này mặc cái này vào !

— Cái gì ? Áo choàng ? Thôi đi, xấu lắm. Cho tao cái quần ngắn, trông còn đẹp hơn...

— Làm trò cười vừa chứ ? Có phải mày đấu thật đâu ? Đi ra nhảy nhót một tí cho nóng người...

Tatsuya xỏ găng, đôi găng quá rộng đối với chàng. Sau đó chàng bước ra giữa phòng tập. Mitsuya đang nhảy dây, hỏi chàng :

— Tatsuya ! Định làm gì đó ?

— Tao đấu, đấu thử với Sahara !

Vừa nói chàng vừa dấm một quả vào bao cát. Tuy chàng dấm hết sức nhưng bao cát vẫn không nhúc nhích, nó cứng, và nặng hơn chàng tưởng. Chàng rùng mình.

Mấy anh bạn hiếu kỳ đã xúm lại quanh đài. Một anh la to làm cả bọn cười ồ :

— Này, nhào lại kiểm ăn, chàng Bóng Rồ !

Eda bắt Tatsuya phải đội mũ sắt che đầu. Sợ bạn cho mình nhát Tatsuya nhứt định từ chối. Nhưng trong thâm tâm chàng biết Eda làm thế là Eda vì tình bạn lo lắng cho chàng.

Hai đấu thủ bước lên đài. Eda đánh kiềng. Một anh bạn cổ vũ :

— Đánh đi, nhưng đánh vừa tay nghe...

Tatsuya dấm luôn mấy quả nhưng chỉ dấm vào khoảng không.

Sahara lách nhạnh quá. Chàng dấm thêm mấy quả nữa, bên phải, bên trái, nhưng quả nào cũng vô hiệu. Chàng quên cả giữ thế nên bị Sahara móc cho mấy cú bằng tay trái, những cú được mệnh danh là « búa đóng Sahara ». Một quả nện đúng mũi chàng làm chàng phải nghéch mặt lên. Liền đó là hai cú giáng thẳng vào ngực. Sahara dấm mạnh quá, tuy nhiên Tatsuya vẫn gượng cười. Nhìn hai mắt Sahara chàng nhận thấy Sahara không cho trận đấu thứ này là trò đùa. Hai con mắt trong và lạnh như thép đỏ đang rình mò một cái gì. Đột nhiên Tatsuya nổi giận, chàng cảm thấy bị kích thích một cách lạ lùng.

Eda la lên :

— Sao thế Tatsuya ?

Tatsuya nắm chặt quả dấm và nhảy bỏ về phía Sahara. Một trận xáp lá cà ác liệt diễn ra. Tatsuya dấm liên hồi không suy nghĩ, hình như một quả đã trúng vào Sahara Trận đấu biến thành trận đánh vật. Hai đối thủ xoay tròn trên đài. Tatsuya bị dồn sát vào hàng rào dây. Chàng nhận luôn một quả ở ngực và một quả nữa đúng con mắt bên phải. Lúc chàng mở mắt mọi thứ hóa ra mờ hân. Một chất nước nóng và đỏ chảy đầy mặt chàng.

Sahara nói :

— Tao lỡ tay... đừng giận tao.

Tatsuya toan nhảy bỏ đến nữa nhưng kiềng đã đánh.

Eda nói :

— Đủ rồi ! Thấy thế nào ? Còn đứng vững được không ?

Sahara nói :

— Cú vừa rồi tao dấm mạnh quá. Nhưng mày có vẻ cũng biết đỡ đòn, biết rút cằm vào. Hay đấy, tao khen cho.

Eda nói :

— Mày đánh khá !

Sahara thêm ;

— Nó đánh hay, có những cú giáng lợi hại... Nhiều lần giờ tay đỡ tao thấy bủn rủn cả người.

Eda nói :

— Nếu quả thật muốn bỏ bóng rờ thì môn quyền Anh đối với mày cũng không khó lắm. Nhưng cũng có thể là trận vừa rồi làm mày bỏ ý định chơi quyền Anh...

Tatsuya không đáp ngay được. Đầu chàng, ngực chàng, hai vai chàng, toàn thân chàng như phồng lên. Một lát sau chàng gượng được mấy tiếng :

— Được lắm... thích lắm... tao thích, thích quyền Anh...

— Thử lấy gương nhìn cái đầu mày trước đã, sau đó sẽ quyết định. Mặt mày sưng to bằng quả bóng rờ.

Sahara nói :

— Eda... lấy nước đắp lên mắt nó rồi băng cho nó.

Từ ngày đó Tatsuya đối xử với Sahara bằng một tình bạn chân thành.

Chàng gia nhập hội quyền Anh. Lúc bắt đầu đánh khá Tatsuya cảm thấy mình khác hẳn trước. Chàng đâm ra say mê. Chàng những chàng thấy yêu môn quyền Anh, vui thích mỗi khi được thượng đài, chàng lại còn nhận thấy là trong suốt trận đấu, người võ sĩ có thể sống riêng rẽ trong một thế giới hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Trong kỳ tranh giải vô địch giữa các trường vào dịp cuối mùa thu rồi chàng được chọn làm võ sĩ thuộc hạng "lông" để đại diện trường chàng. Thật là một dịp may.

Cuộc rút thăm để chọn đối thủ được tổ chức. Tatsuya rút nhằm một con số xấu, ngay trong trận đầu tiên trong đời võ sĩ của chàng, chàng gặp ngay tay võ sĩ đã chiếm giải vô địch năm rồi. Không nao núng chàng cười, nói với các bạn :

— Càng tốt... như thế lại càng vui... Tính kỹ tao thấy năm được lỗi một hoặc hai phần mười cái may thắng cuộc... Khán giả tha hồ coi thích mắt. Tao thì tao lại khoái như thế.

Suốt trong hiệp đấu chàng làm đúng theo lời dặn của anh bạn diu dặt : « Đừng quên là đối thủ mày là thằng lợi hại... cứ cố

đứng xa nó, mày được lợi ở chỗ tay mày dài... cổ thẳng điềm thôi... nhờ đứng xa... Nhưng đến hiệp nhì chàng nhào lại phía đối thủ. Kể từ đó trận đấu hóa ra vô cùng ác liệt, ác liệt đến nỗi khán giả đều đứng dậy đứng lên hô hào, khuyến khích. Một trận như vậy rất hiếm giữa hai hội sinh viên.

Đến lúc lên :

— Tao không dám nhìn nữa ! Ghê quá ! Chắc nó bị nốc-ao...

Tatsuya chỉ thua điềm. Cuối hiệp thứ ba chàng bị đâm vỡ chân mấy bên mắt trái, đôi găng của đối thủ chàng dính đầy máu. Nhưng khán giả vỗ tay khen chàng nhiệt liệt...

Vết thương làm công chúng có cảm tình với chàng. Qua ngày sau các báo đề cao tinh thần thượng võ của chàng, họ viết : « Tuy mới ra trận lần đầu nhưng Tatsuya Tsugawa đã đấu một cách vô cùng hào hứng. Từ nay chúng ta phải xem chàng như một tài năng đáng kể trong hàng các võ sĩ hạng « lông ».

Một hôm thứ bảy Tatsuya và mấy bạn nữa lên Tokyo với mục đích tìm cuộc giải trí. Họ gồm năm người nhưng khi đem tiền túi ra chung lại họ thấy chỉ có tám ngàn yen. Không đủ số như họ tưởng và ít quá để đi chơi.

Thấy không thể vào các quán rượu để kiếm bọn gái nhà nghề mấy bạn bàn đến chuyện đi tìm những cô quen. Nhưng ý định đó gặp nhiều trở ngại. Cuối cùng mấy bạn quyết định về đến bọn gái gặp ngoài đường.

Việc thực hiện chương trình có vẻ khó khăn. Đối với bọn gái chơi mấy bạn tỏ ra ngồ ngáo bao nhiêu thì trái lại đối với hạng gái con nhà mấy bạn lại nhút nhát bấy nhiêu. Không ai dám xung phong nên họ rút thăm. Mỗi người bốc một tờ một ngàn yen. Hai cậu nào bốc trúng tờ mang con số nhỏ nhất phải « mở đường » cho đồng bọn. Vận đen lại chọn đúng Tatsuya và Nishimura.

Họ bắt đầu nhìn kỹ các cô gái để bắt đầu tuyển lựa. Không bạn nào đồng ý với bạn nào. Vừa đi vừa cãi họ đến khu phố Ginza và rẽ vào một con đường nhỏ. Đến đầu đường Namikidori, trước một cửa hiệu bán nón, Nishimura bắt gặp ba thiếu nữ trạc tuổi nhau, mặc áo màu sặc sỡ.

— Này, nhìn kỹ ba đứa kia, nếu chúng nó đẹp ta xông đến !

Ba thiếu nữ đã mua xong các thứ đang từ trong tiệm đi ra. Cả ba có những nét rất thanh, một nàng tên Eiko lại có con mắt bên phải một mí và con mắt bên trái hai mí.

Một bạn nói :

— Mũi chúng nó rất giống nhau, cũng cao như nhau. Có lẽ là mũi giả !

Không ngờ có bọn con trai đi theo, ba thiếu nữ đứng lại đảo mắt tìm tắc-xi.

Sahara nói :

— Này, xông đến ! Nếu không được ba con bé tội chúng mày chớ mong tao bỏ tiền cho đi chơi tối nay...

Nishimura và Tatsuya vội bước sấn lên nhưng lúc đến cách ba thiếu nữ mấy bước Nishimura bỗng dâm ra sợ :

— Tatsuya... con số của mày nhỏ hơn con số của tao. Vậy mày tấn công trước. Làm thế nào được thì làm...

— Được rồi, tao đi, nhưng nên nhớ, nếu được ba con bé tao có quyền chọn trước. Mày có sợ cứ lui lại phía sau...

Chàng chạy đến, nhưng lúc đến nơi, dáng hùng hồ của chàng bỗng tiêu tan đi đâu mất hết. Chàng ấp úng :

— Thưa ba cô... ba cô thứ lỗi cho... ba cô đừng giận... tôi thật đường đột...

Ba thiếu nữ nhìn Tatsuya, ngạc nhiên. Eiko chuyển gói hàng đang cầm sang bên tay khác, mỉm cười hỏi Tatsuya :

— Anh muốn hỏi chi ?

Tatsuya mặc cỡ đồ chật. Chàng cảm thấy cứng nhắc cả mình.

— Tôi... tôi ở trường N... thuộc ngành quyền Anh... tên tôi là Tatsuya Tsugawa... thuộc ngành quyền Anh... chẳng hay...

Chàng lúng túng một cách thảm hại. Eiko ngắt lời :

— Anh học quyền Anh à ?

Tatsuya suýt buột miệng thêm hai tiếng hạng "lông" nhưng chẳng ngừng lại kịp. Chàng cố lấy hết can đảm, nghĩ thầm :

"Đã lâu hãy cứ liều một thử ! Nếu chúng nó từ chối, chúng nó cũng chẳng ăn thịt được mình... nếu chúng nó bằng lòng... Đã cho chúng nó biết tên rồi mình không còn lùi lại được."

Chàng mỉm cười và quay nhìn lại phía sau. Nishimura đã lúi mắt sau góc đường.

Chàng nói tiếp, rõ ràng và bình tĩnh hơn :

— Ba cô thứ lỗi cho, lúc này vì mãi chạy nhanh nên tôi mệt quá. Phải, tôi học ở trường N., học với mấy bạn tôi, mấy bạn đang đứng đằng kia... Chúng tôi rủ nhau đi chơi, nhưng chỉ có con trai với nhau không mấy vui. Chúng tôi định mời các cô. Nếu các cô có rảnh... chúng tôi rất hân hạnh... Xin nói trước là chúng tôi sẽ không làm gì để các cô phải buồn... chúng tôi rất đứng đắn... Gặp được các cô chúng tôi mừng lắm ! Không biết các cô bằng lòng ? Chúng tôi năm đứa tất cả.

Ba cô gái vui vẻ đáp :

— Được các anh chọn chúng tôi hân hạnh quá. Nhưng chúng tôi chỉ có ba đứa... biết làm thế nào ?

— Không hề chi ! Như thế các cô càng thấy rõ là chúng tôi không có ý xấu.

Ba thiếu nữ thì thầm với nhau một lúc rồi mỉm cười. Tatsuya ra hiệu gọi mấy bạn lại. Nishimura chạy đến trước nhất.

Một cô nói :

— Mẹ tôi đang chải tóc trong một mỹ viện gần đây. Lúc này chúng tôi định đến đó để gửi mấy gói hàng. Xin các anh đợi chúng tôi một lát.

— Như thế chúng tôi sợ lại làm phiền bà cụ ?

— Anh không lo, mẹ tôi có xe hơi...

— Xin cô làm ơn nói rõ, nếu không bà cụ lại tưởng chúng tôi chuyện không đứng đắn.

— Anh không ngại ! Sachiko, chị ở lại làm con tin nghe !

Tatsuya vội nói :

—Ồ không sao. Chúng tôi tin lời các cô... Nhưng xin các cô cho chúng tôi biết tên đã.

Tatsuya quay lại phía các bạn :

— Đã thấy chưa ? Chúng mày đã thấy tao trở tài chưa ? Ni-shimura, mày chỉ là tên chết nhát, tại sao mày rút lui ?

— Đừng giận tao, tính tao vẫn thế.

— Thôi không nói nữa ! Hôm nay mày phải đề cho bọn chúng tao sai khiến ! Như thế đề vừa với cái tội sợ con gái của mày. Ba đứa chúng nó tên Eiko, Sachiko và Yuki. Eiko thuộc phần tao, cái đó phải như thế... Tao có quyền ưu tiên, nhờ tao bọn chúng mày mới được việc...

— Eiko, có phải cái con có con mắt hai mí đó không ?

— Phải mắt nó một bên là một mí và một bên hai mí, một hai, một hai, như lúc đấu võ.

— Đừng lên mặt đi, lúc này, thoát tiên mày cũng mất hết tinh thần...

Ba thiếu nữ quay lại, Tatsuya giới thiệu các bạn và cả bọn dắt nhau đến một hộp đêm rẻ tiền. Matsuya, có nhiệm vụ giữ kết, nói nhỏ với Tatsuya :

— Sợ không đủ "chất xin"... Tao đề nghị bảo cái thằng lúc

này đã rút con số trên con số của mây và của Nishimura đem cầm cái đồng hồ của nó.

— Tám ngàn yen của bọn chúng mình ít thật, nhưng thằng Sahara đã nhiều lần khoe với tao là nó quen với thằng cha chủ hộp đêm, thằng cha bằng lòng để cho nó thiếu. Hơn nữa tao đã hứa với ba đứa con gái là bọn chúng mình đã lo đâu đó xong xuôi. Nay không lẽ hối tiếc chúng nó.

— Mày đừng lo, tao đã có cách.

Suốt buổi tối Tatsuya giữ độc quyền Eiko. Khoảng mười một giờ Sahara tuyên bố :

— Thôi, chúng mình đi về... như thế tiện cho các cô em.

Ba thiếu nữ nhìn đồng hồ, nói một lượt :

— Đã quá khuya chúng em phải về.

Nhưng Nishimura ra hiệu với Sahara :

— Chúng mình ở lại thêm nửa giờ nữa... ba mươi phút có gì là nhiều...

Trong một lúc ngừng nhảy, Tatsuya dắt riêng Eiko đến gần cửa sổ, Eiko bảo Tatsuya ngồi xuống, rồi đưa cho Tatsuya một gói nhỏ đựng trong một túi lụa :

— Anh cầm cái này, chỉ là tiền xe... Em nghĩ có lẽ các anh cũng không được đòi dáo gì mấy về tiền bạc.

Tatsuya từ chối :

— Không... không... em đừng làm thế...

Eiko đẩy tay Tatsuya :

— Không sao, nhờ các anh bọn chúng em được một bữa vui.

Tatsuya cầm gói tiền :

— Anh cảm ơn em nhiều lắm... Thật tình mà nói thì bọn chúng anh không đủ tiền vì không ngờ trước là sẽ gặp được các em...

Vào mùa xuân năm học thứ ba, trong một trận đấu ở Yokohama, trước khi lên đài Tatsuya nhận được một bó hoa kèm theo mấy chữ : « Mến tặng anh Tatsuya Tsugawa. Chúc anh nhiều may mắn ».

Đọc xong dòng chữ tặng vài anh bạn phá lên cười :

— Lại có cô nào cảm thấy rồi ! Hôm nay mấy phải đánh thật hăng ! Đánh mau, đánh mạnh !

— Tao không ngờ anh chàng lại được cô em mến tài tặng hoa ! Như thế càng lại phải cố, đừng để bị đánh đập mũi không ngửi được hoa (1). Lát nữa dưới hàng ghế khán giả thế nào rồi cũng có tiếng oanh cất lên : « Anh yêu rán lên, rán lên anh yêu ! »

Tatsuya nói :

— Chúng mày đừng đùa. Tao tự hỏi không biết ai lại tặng tao hoa như thế này ?

— Thôi, đừng giả vờ nữa...

— Tao nói thật...

— Được rồi, lát nữa lên đài, mày sẽ biết người gởi hoa là ai.

Tatsuya trông thấy ngay trong đám khán giả ba thiếu nữ chàng quen mấy hôm trước. Ba nàng ăn mặc hết sức lòe loẹt, đang ngồi ở hàng ghế thứ ba. Eiko mặc một chiếc ki-mô-nô, khiến mọi người càng chú ý đến nàng.

Tatsuya nói thầm :

— Đúng cô ta... Nhưng tại sao lại mặc ki-mô-nô để đi xem đánh võ ? Có phải dự hội Anh-đào đâu !

Eda nháy mắt, nói với chàng :

— Cô nàng đó, phải không ?

★

(1) trong nguyên văn tiếng Nhật *hana* có nghĩa có là mũi, đọc giống chữ *hana* có nghĩa là hoa.

Trọng thì gọi tên các đấu thủ, lúc nghe gọi đến tên Tatsuya ba thiếu nữ vỗ tay khiến Tatsuya ngượng. Chàng gục đầu và trề môi. Tuy nhiên chàng cũng giơ tay chào khán giả.

Trận đấu không hào hứng lắm vì đối thủ non quá. Tatsuya ném mấy quả từ xa đâm tới, nhào lại thật sát bên địch thủ và hạ anh ta bằng một cú móc. Những tiếng kêu the thé của Eiko làm chàng háng thêm, đánh tới tấp vào mặt địch thủ. Lúc tiếng kiêng đình, chàng lùi về góc đài với cái vẻ len lét phạm tội của mấy tay chơi bài bị người khác đứng canh chừng sau lưng.

Qua hiệp thứ hai, đối thủ chàng, lúc này đã bị đòn nhiều, đứng không vững nữa, té xô vào ngực và đầu chàng, đụng rất mạnh vào mi. mắt trái của chàng làm vết thương cũ vỡ ra. Trọng tài tách rời hai người, cầm tay Tatsuya giơ lên, tuyên bố chàng thắng cuộc nhờ cú nốc-ao kỹ thuật.

Một tay đặt trên vết thương Tatsuya chăm chú nhìn địch thủ đang nằm bất tỉnh. Eda la lên :

— Lấy tay ra, đừng sờ vào vết thương !

Tatsuya nhắm một mắt, chun lòn dưới hàng rào dây để bước xuống đài. Eiko và hai cô bạn kêu lớn :

— Tatsuya ! Tatsuya !

Chàng mở to phía bên mắt bị thương và cố nhếch mép cười.

Sau khi được băng bó sơ sài Tatsuya thay quần áo, sửa soạn đến nhà thương với Eda. Ba thiếu nữ chờ chàng ngoài cửa.

— Anh bị thương à ?

— Phải, đầu của tên lúc này chạm mạnh vào vết thương cũ.

— Có nặng không anh ?

— Không hề gì... Chỉ tiếc hôm nay không thể đi chơi với các cô được, tôi còn phải đến bệnh viện !

Eiko mau mắn :

— Em có sẵn xe, mời anh lên. Bệnh viện của anh ở về phía nào ?

Eda vội kiểm có cáo từ, để Tatsuya ở lại với ba cô bạn.

Eiko mở cửa xe, bảo Tatsuya nằm trên nệm sau. Chàng lắc đầu, ngồi bên cạnh Eiko :

— Không cần nằm. Cô mặc ki-mô-nô lái xe được sao ?

— Được chứ... có khó gì lắm đâu...

Nàng mở máy. Vừa nhìn hai bên đường Tatsuya vừa nói nhỏ :

— Cám ơn các cô đã tặng cho bó hoa... Nhưng lúc này các cô đã la khá lớn... như thế rất phiền cho các đấu thủ.

— Thế à ? Anh thật vô ơn ! Cố ý đến để hoan hô anh mà anh còn trách !

Hai cô bạn ngồi phía sau rúc rích cười. Eiko nói tiếp :

— Anh Tatsuya, anh không biết nề bọn chúng em chút nào. Anh làm em thất vọng.

Tatsuya cãi :

— Còn gì nữa ! Các cô la to đến nỗi ai cũng phải quay lại ! Tôi thật không có can đảm la to như các cô ! Đấu thủ rất bị làm phiền !

Eiko làm thinh, Tatsuya sức nhớ lại câu nói của Eiko mấy hôm trước, lúc lên tắc-xi chia tay ở Tokyo :

— Hôm nào có dịp em sẽ đi coi anh đấu.

Chàng bỗng nghĩ đến cái túi lụa đựng tiền của Eiko mà chàng đã quên băng không trả lại nàng. Chàng thấy lúng túng :

— Về cái túi lụa của cô... Hôm đó về đến nhà thì Matsuno đau... Bọn chúng tôi lấy tiền trong cái túi lụa đưa nó đi bác sĩ... Sau đó tôi bỏ cái túi lụa đâu mất.

— Anh thật không " ga-lăng " tí nào.

Tatsuya nín bật.

Eiko để chàng xuống trước cửa bệnh viện và đi ngay. Mặt nàng thoáng buồn. Tatsuya nhìn chiếc xe chuyên bánh, vụt chạy đi. Chàng nói thầm :

— Minh thật ngốc ! Còn đòi gì nữa ? Không lẽ nó theo mình vào tận trong phòng thuốc để băng bó cho mình !

Chàng bước chậm chậm lên thang lầu, gặp một anh bạn cầu thủ bóng tròn đang đi xuống, ôm cánh tay băng. Anh nhìn cái mặt sưng của Tatsuya một cách tò mò và nói :

— Tôi bị gãy tay.

— Tôi vừa thắng bằng cú nốc-ao kỹ thuật.

— Khen anh.

Anh ta thân mật bắt tay Tatsuya.

Vết thương Tatsuya không nặng lắm ; tuy thế bác sĩ cũng bắt chàng nằm nghỉ trong hơn một tiếng đồng hồ. Lúc băng bó gần xong một cô y tá bước vào :

— Ông Tatsuya, có điện thoại gọi ông.

Viên bác sĩ nói :

— Chưa được, để tôi băng bó cho kỹ đã. Cô đi nghe hộ ông ấy, một lát nữa kể lại.

Một lúc sau, mọi việc xong xuôi, Tatsuya đi ra phòng điện thoại. Cô y tá nói :

— Có người hỏi thăm bệnh tình ông và muốn biết ông còn ở đây không. Tôi đã trả lời là ông đang được săn sóc.

Tatsuya nghĩ có lẽ Eda gọi chàng. Ra tới cửa, một tiếng còi xe làm chàng giật mình. Nhìn lại thì là Eiko đang vẫy chàng hỏi :

— Chi thế ?

— Em vừa bỏ hai con quỉ kia để trốn đến với anh đây.

— Nhưng sao cô biết là tôi còn ở đây ?

— Em gọi điện thoại.

Chàng lên xe ngồi bên nàng. Eiko mặc một cái áo đầm làm nổi bật thân mình thon và cân đối của nàng. Tatsuya không thất vọng như lúc nãy nữa, chàng cảm thấy có hạnh phúc.

Tối đó, hai người đưa nhau đi uống rượu. Đã yếu sẵn vì vết thương nên mấy ly rượu làm chàng say hơn lúc thường. Chàng cảm thấy một niềm vui thích mới lạ có chen lẫn ít nhiều xao động ngây ngất.

Từ đó trở đi đôi bạn trẻ gặp nhau rất thường. Eiko quen rất nhiều bạn. Vào một quán rượu, đầu quán rượu nhỏ thế đấy, nàng cũng gặp một hoặc hai bạn quen chào nàng. Ban đầu nàng giới thiệu mấy bạn nàng với Tatsuya, nhưng về sau nhận thấy Tatsuya tỏ ý không thích nên nàng không giới thiệu nữa. Gặp ai Tatsuya mỉm cười chào nàng nàng chỉ đáp lại một cách lơ là, nhưng Tatsuya vẫn không thôi liếc mắt xem chừng người vừa chào Eiko đó là bạn trai hay bạn gái. Tuy chàng không trách gì Eiko, nhưng sự nàng có nhiều bạn như vậy không khỏi làm chàng lo ngại. Sự giao du giữa Tatsuya và Eiko vẫn còn là một sự giao du trong trắng nhưng Tatsuya luôn thắc mắc tự hỏi trong đám bạn quen chào Eiko kia không biết có ai đã quen nàng một cách mật thiết kín đáo chưa? Nếu có, Tatsuya sẽ lấy quyền gì để ngăn người ấy? Chàng cũng không biết rõ chàng đã đối xử với Eiko như thế nào? Chàng dành cho Eiko một cảm tình đặc biệt hay chàng quen nàng để tìm thú vui xác thịt như đối với bao cô gái khác? Nàng có gì khác các cô gái kia không?

Tatsuya không phải là một chàng trai đa cảm. Nếu chàng dễ phách yếu làm xiêu lòng các bạn chàng sẽ không ngớt chế giễu chàng. Chàng và các bạn đều giống nhau. Đối với họ « ái tình » chỉ là hai tiếng trống không, vô nghĩa. Khi nói chuyện với nhau, họ chỉ dùng hai chữ ái tình để đùa nhau hoặc để chế giễu những bạn trai chưa kinh nghiệm. Họ sống vì vật chất nên xem tình cảm như những điều tiêu di không quan trọng. Tình thân mến giữa bạn bè, tình cha yêu con đối với họ chỉ là những tai nạn bất ngờ. Chỉ có tình mẫu tử là còn được họ kính nể? Người mẹ là nguồn an ủi của họ mỗi khi họ bị thất vọng trên tình trường.

Tatsuya biết một chàng nọ đã đánh mẹ vì người mẹ đã có nhân tình sau khi cha chàng ta bỏ nhà đi sống riêng với vợ lẽ. Chàng ta bảo vì thù ghét người cha nên mới hành động như thế với mẹ chàng. Các bạn chàng ta không chê trách gì chàng ta cả, trái lại họ cảm phục sự cứng rắn của chàng ta và ghen thăm không làm được như chàng ta.

Tình bạn của bọn trẻ ngày nay khác hẳn tình bạn của những thế hệ trước. Ý nghĩ hi sinh, vị tha không bao giờ thoáng trong óc họ, họ làm bạn với nhau nhưng không thích chia xẻ quyền lợi cho nhau. Họ chỉ nhìn nhận có mỗi một nguyên tắc luân lý : là sự kính trọng đời tư của nhau. Ngoài cái ấy ra những gì xảy ra giữa họ chỉ là chuyện tính toán, a tòng và đều giả. Họ thích làm ác và trong sự làm ác đó họ đem áp dụng cả một nghệ thuật tinh vi.

Bọn người lớn đâm ra lo ngại, thế hệ bọn trẻ đang đe dọa xáo trộn tất cả cái trật tự mà họ đã tốn bao nhiêu công để thiết lập nên. Nhưng họ không hiểu rằng rất có thể là cái bọn trẻ có lỗi sống phi luân kia đang ra sức kiến tạo một thế giới mới, nơi sẽ nảy nở những giá trị tinh thần mới.

Cùng với những bạn cùng tuổi, Tatsuya chống lại thứ đạo đức của bọn người già. Họ đã chán ngấy cái khô khan, cái buồn tẻ, cái phiền lụy của thứ đạo đức đó. Thế giới mà bọn già đã tự hào xây dựng được chỉ là một thứ vòng chật hẹp làm họ buồn nôn. Họ muốn phá cái vòng đó để được tự do hơn, sống mãnh liệt hơn, có những ý tưởng dồi dào, linh hoạt hơn.

Mẹ Tatsuya rất nuông chàng, nhưng đối với cha Tatsuya lại có thứ tình cảm phiền phức ngượng nghịu. Một hôm, hồi chàng bắt đầu chơi quyền Anh ; từ phòng tập về chàng gặp cha trên xe lửa. Chàng ngồi bên cạnh cha trong toa hạng nhì, sống lại cái cảm giác êm ái lúc chàng còn nhỏ.

— Con mệt quá... may là toa hạng nhì ngồi êm hơn toa hạng ba. Sau này những ngày đi tập có lẽ con sẽ mua vé hạng nhì...

Cha chàng buông tờ báo đang đọc, nhìn chàng :

— Sao ? Còn đi học mà mấy đã tính chuyện tiêu pha bắt

kề ? ... Nếu đánh bốc một sao mây không nghĩ phắt... Chắc mây tưởng là tao giàu lắm !

Tatsuya cay đắng nghĩ thầm :

— Ông kêu nghèo để bắt mình hà tiện...

Và chàng cảm thấy thù cha hết sức.

Một tháng sau, nhân một bữa chúa nhật, cha chàng tập dượt đề dự cuộc đua thuyền hàng năm do mấy bạn học cũ tổ chức. Hồi còn là sinh viên ông đã đoạt giải vô địch về môn đua thuyền.

Ông nói với Tatsuya :

— Mày xem, ba vẫn còn lực lưỡng ! Mấy bắp thịt bụng của ba có thua gì mấy bắp thịt võ sĩ của mày ! Sờ thử... đấm thử sẽ thấy...

Tatsuya đưa tay sờ, bụng ông quả còn cứng. Chàng lấy hết sức đấm một quả.

Cha chàng tựa vào hành lang, nhăn mặt :

— Đáng lẽ mày không nên đánh mạnh như thế.

Tatsuya bối rối quay nhìn chỗ khác.

Hôm sau mẹ chàng trách chàng :

— Ba mày mới nôn ra một ngụm máu.

Tatsuya không nói gì, nhưng vài hôm sau nữa, lúc đi tập võ về, mặt mày sưng húp, chàng nói với cha :

— Ba xem mặt con sưng to... Hôm nay con ăn đòn nhiều quá...

Chàng nói thế cốt để cha chàng hiểu là chàng đã đến tội đấm ông hôm trước. Nhưng thay vì nói : « Đáng đời mày », cha chàng lại nhìn chàng lo lắng :

— Con đau nhiều không ? Đi thoa thuốc cho đỡ sưng.

Tatsuya tiu nghỉu, thái độ đó của cha làm đảo lộn cả quan niệm về sự công bằng của chàng từ trước tới nay.

Mỗi khi nghĩ đến ái tình luôn luôn Tatsuya tưởng tượng cảnh một khu rừng nơi đó chàng trần truồng dắt tay một người đàn bà đi dạo. Chàng không thể nói rõ khu rừng đó là khu rừng nào nhưng chàng tưởng có thể vẽ lại khuôn mặt người đàn bà mà chàng biết là rất trong sạch và trẻ tuổi hơn chàng. Mặc dầu vậy lúc khiêu vũ lần đầu tiên với Eiko chàng không thể nào hình dung được cảnh Eiko trần truồng đứng trước mặt chàng. Chàng lấy làm lạ. Cho tới nay người đàn bà nào chàng quen, đối với chàng cũng đều tỏ ra dễ dãi một cách quá nhanh chóng. Chàng đời nhân tình cũng như các nhân tình chàng đời kiều áo. Một trong các cô bạn chàng đã cho là sự ăn diện đúng thời trang là một cách biểu hiện cá nhân, một công trình sáng tạo riêng biệt của phái đẹp. Nhưng Tatsuya nghĩ đó chỉ là một sự mãi mãi chạy theo thú vui thể xác. Xuyên qua tất cả những bóng dáng đàn bà đó chàng cố tìm một bóng dáng hợp với chàng...

Sự bất mãn đó khiến chàng và các bạn chàng xem đàn bà như những món đồ trang hoàng. Họ đem nhân tình ra khoe với nhau giống như các cô thích diện đem khoe áo mới và rủ cho anh chàng nào vô ý đem ra giới thiệu với bạn một cô nhân tình đã qua nhiều tay ôm ấp. Anh chàng sẽ chỉ còn nước chui xuống đất vì, với bọn Tatsuya, một cô nhân tình như thế thật không khác cái áo rách trong một cuộc triển lãm quần áo tân thời.

Đầu mùa hạ, Eiko qua Hayama, lo dọn dẹp biệt thự nghỉ mát của nàng. Nhân dịp nàng ghé thăm Tatsuya đang ở Zuski. Hôm đó Tatsuya mời nàng dạo biển một vòng trên chiếc thuyền buồm của chàng. Lúc cả hai quay về, trời đã xế chiều, Eiko cho Tatsuya biết là nàng sẽ ngủ lại Hayama vì không thể về Tokyo kịp nữa.

Tatsuya đưa Eiko về nhà, mời nàng ăn cơm. Lúc Eiko tắm xong, Tatsuya dẫn nàng qua một căn nhà mát trong vườn. Căn nhà gồm hai phòng thông nhau và chỉ có một lối ra vào. Dưới sàn gạch có một chiếc chiếu dùng để tập thể thao và trong góc phòng có treo một bao cát. Eiko nắm tay thử dấm vào bao cát nhưng nó cứng và nặng thành ra không nhúc nhích chút nào. Không hiểu sao Eiko bỗng cảm thấy sung sướng, nàng cười một cách hồn nhiên.

Tatsuya quay về biệt thự để tắm. Chàng tắm bằng nước lạnh và đột nhiên lần đầu tiên nghĩ đến sự trao đổi xác thịt với Eiko. Chàng choàng mỗi một cái khăn lông lớn, bước qua nhà mát, đứng sau tấm rèm giấy và gọi : « Eiko ! ».

Đoán lúc Eiko quay nhìn lại Tatsuya bước sấn tới, xoi thủng tờ giấy làm bật lên một tiếng động khô. Sừng sốt Eiko buông rơi cuốn sách đang xem.

Tatsuya lúc đó như bị một luồng điện chạy qua khắp mình mẩy. Chàng thấy vừa thích thú vừa hồi hộp như lúc sắp sửa so găng với địch thủ trên đài.

Chàng kéo tấm rèm giấy và bước vào phòng. Eiko ngồi trên chiếu, chống một tay xuống gạch mỉm cười nhìn chàng. Hai mắt nàng sáng long lanh một cách kỳ lạ, khiêu khích. Nàng đẹp đến nỗi Tatsuya đắm ra e ngại. Chàng bước tới một bước, Eiko cười lớn :

— Anh đắm vào bao cát em xem. Đắm đi... đắm mau...

Tatsuya nghiêng rặng đắm lia lịa cho tới lúc bao cát vỡ tung.

Eiko ôm chàng và siết chặt chàng vào mình.

Chàng bế xốc Eiko lên, vén màn, đặt nàng nằm trên giường. Nàng cười không chống cự. Lần đầu trong đời Tatsuya nói :

— Anh yêu em.

Trong trận âu yếm đó Tatsuya bị đánh bại. Tại chàng bị kích động mạnh hay tại Eiko thúc giục chàng ? Chàng hưởng được một cảm giác, **thật là tuyệt vời** chưa từng có. Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy mình thua, chàng không làm được đúng như ý chàng đã muốn, là yêu Eiko một cách tàn bạo và sau đó giày đạp nàng. Chính chàng đã bị Eiko cho rơi vào bẫy tình như một con chim nhỏ. Chàng nhìn Eiko bằng đôi mắt âu yếm, cảm phục như nhìn một địch thủ đã thắng nỗi chàng. Nhưng cùng lúc chàng lấy làm lạ nhận thấy xen trong sự cảm phục đó của chàng có nhen nhóm một ý định trả thù...

Hai ngày sau, lúc bước vào phòng tập, Sahara đến vỗ nhẹ trên lưng Tatsuya :

— Eiko ở ngoài cửa... Cô ta không dám vào... Chỉ nói nhân là cần gặp mấy.

— Nó làm gì ở đó ? Lúc đang tập tao không thích bị ai làm rớt ! Tao không bỏ đi ra được. Mấy bảo nó vào đây !

Một lát sau Sahara quay vào với Eiko. Bọn sinh viên trở mắt nhìn nàng bước vào hiên ngang như một tay vô địch, mặc một cái áo trắng và một cái jupe đen. Nàng bước lại gần chỗ đấu, vẫy tay :

— Em đến tìm anh.

— Đề đi đâu ?

— Anh không phải hỏi !

Tatsuya ngừng tập, đi vào phòng thay quần áo. Chàng gặp Eda từ trong đó bước ra. Eda liếc nhìn Eiko, nói với Tatsuya :

— Này, nếu muốn giữ chức vô địch tao khuyên mấy nên dè dặt... Ai tình quá độ có hại cho sức khỏe nghe không... Coi chừng không đủ sức chịu đến hiệp thứ tư...

Mặc dầu có lời cảnh cáo đó của Eda, Tatsuya vẫn tiếp tục gặp Eiko trong ba ngày liền. Chàng quên cả ý định trả thù và trở thành một món đồ chơi của cô gái. Tuy nhiên, qua đêm thứ ba chàng nhận thấy hai mắt Eiko có quầng thâm.

Chàng nghi thầm :

— Có lẽ mình đang thắng cuộc.

Tuần lễ sau, Tatsuya gặp Eiko trong một đấng-xinh. Nàng nheo mắt chào chàng nhưng vẫn tiếp tục nói chuyện thì thầm với một chàng lạ mặt. Tatsuya giận sôi lên, trước kia những lúc đi với chàng nàng cũng đã nheo mắt một cách lạnh nhạt như thế để

chào những người nàng quen. Lần đầu tiên trong đời, Tatsuya cảm thấy ghen dữ dội. Chàng không cần phân tách để xem cái ghen gồm có những yếu tố tình cảm nào, chàng chỉ biết là chàng đang vô cùng căm tức. Tuy thế lúc đi qua bàn Eiko chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên, sợ bày cái giận ra cho địch thủ thấy là tỏ rằng mình thua địch thủ.

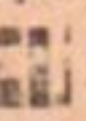
Chàng không ngọt ngào ngời :

— Tại sao nó chịu đi lại với mình ? Mình có giống những thằng kia không ? Sau một đêm chung đụng nó có xem bọn đàn ông là những thằng ngu không ? Ai có cái hân hạnh đã làm nhân tình của nó ?

Tatsuya không biết rằng sở dĩ Eiko đã có thái độ kỳ lạ đó là vì ba năm về trước trong đời nàng đã xảy ra một tấn thảm kịch khó quên. Hồi ấy nàng còn là một thiếu nữ trong trắng và yêu một chàng trai mà gia đình nàng đã thuận nhận làm con rể. Một hôm nàng quyết định hiến thân cho người yêu. Hai người chọn một khách sạn ở Yugahara và hẹn tìm nhau ở đó. Eiko đến trước, ngồi chờ. Một lát sau có điện thoại từ bệnh viện Odawara báo cho nàng biết là hôn phu nàng đã chết trong một tai nạn xảy ra tại công xe lửa Tokyo-Osaka. Trước khi chết chàng trai gọi tên nàng và cho biết địa chỉ khách sạn. Lúc nhìn thấy chiếc xe bề nát của anh bạn đột nhiên Eiko có ý nghĩ là tình yêu nàng là một thứ tình yêu sát nhân. Nàng nhớ lại, hồi còn là một đứa gái nhỏ nàng đã yêu hai người anh họ. Hai người ấy về sau đều chết trận. Những chàng trai nào được nàng yêu đều cũng chết một cách bất đắc kỳ tử cả.

Ý nghĩ đó trở thành một điều ám ảnh. Từ đó nàng tìm cách đánh lừa cái chết, nàng chỉ yêu để thỏa mãn nhu cầu xác thịt của nàng và sau đó bỏ rơi ngay những kẻ được nàng yêu.

Nàng đã làm một cuộc thí nghiệm như thế với anh trai một cô bạn nàng. Anh này vừa lấy vợ khiến Eiko thất vọng một thời gian nhưng nàng vẫn không nhận là mình thua. Sau cùng anh vướng vào tay Eiko và bỏ rơi vợ. Lúc vợ anh chàng biết được anh ngoại tình Eiko vội bỏ ngay anh. Tuy nhiên cảnh gia đình anh vẫn không tránh được sự đổ vỡ.

Như thế, Eiko đi từ cuộc phiêu lưu ái tình này qua cuộc phiêu lưu ái tình khác. Trong những lúc trao đổi xác thịt,   nàng thoảng nghĩ có lẽ nàng sẽ yêu được người đàn ông đang yêu nàng kia. Nhưng ngay sau đó nàng lại nghĩ khác. Nàng chán nản nói thầm :

— Không phải, không phải. Mình sẽ không bao giờ tìm lại được điều mình ước muốn xưa kia.

Nàng nhớ lại cái hôm nàng chạy như điên về phía chiếc xe bê nát của vị hôn phu xấu số. Nàng đã chết từ ngày đó. Tất cả niềm vui sống của nàng đã chôn sâu theo những kỷ niệm nàng yêu.

Từ đó cuộc sống của nàng ăn nhịp với cuộc sống của cái thành phố lớn này, nơi hàng ngày hàng vạn đàn ông, đàn bà yêu nhau lấy nhau, xâu xé nhau. Sự gặp gỡ giữa Tatsuya và nàng cũng chỉ là một xen mới của cái tấn kịch nàng đang diễn. Tuy thế trong lần chung đụng đầu tiên, thấy Tatsuya thua, nàng rất thích. Nàng lấy đó làm một điều trả thù định mạng, một lý lẽ để hi vọng. Nàng nghĩ có lẽ vận đen đã buông tha nàng và những quầng thâm dưới mắt nàng trong đêm thứ ba một phần lớn là dấu hiệu của sự nàng thất vọng nhận thấy mình bắt đầu yêu Tatsuya thật sự.

Suốt hai tháng nàng tránh không gặp Tatsuya, sợ sẽ đem tai họa đến cho người yêu. Nhưng sau đó, không chịu nổi sự xa cách Eiko đi với một người anh họ của cô bạn Yuki đến tìm Tatsuya ở câu lạc bộ : Nàng có vẻ lo lắng, hồi hận ; điều không thường thấy ở nàng. Tuy rất giận nhưng Tatsuya cũng dẹp được cơn ghen. Chàng không muốn mọi người biết chàng ghen. Trước kia, có một dạo chàng đã giao du thân mật với một vũ nữ nổi tiếng, và đã bị anh chồng hờ của cô vũ nữ đến gây sự. Lách đầu tránh quả đấm, chàng nói với anh ta :

— Tao hiểu vì sao mày ghen. Riêng tao tao không thích cô gái nữa. Trả lại cho mày.

Về sau, nhớ đến chuyện đã xảy ra chàng cũng hơi tiếc.

★

Sáu ngày sau, với vẻ giả bộ ngây ngô Eda hỏi Tatsuya :

— Dạo này chuyện giữa mày và Eiko ra sao ?

— Trôi chảy. Hai đứa thường đi chơi với nhau.

— À, thì ra chính mày đã nhảy với nó đêm qua ở Caspi ?
Tao đã định gọi...

Tatsuya nhìn bạn bằng đôi mắt khó chịu, sau đó chàng làm như câu chuyện không đáng gì chàng. Nhưng chàng không khỏi nghĩ ngợi ; sau buổi tập chàng về thẳng nhà không đi chơi lang thang với mấy bạn như mọi hôm.

Ngay tối đó, Tatsuya dắt theo vài anh bạn, đến vũ trường Caspi. Họ chọn mấy vũ nữ. Một lát sau một vũ nữ bỏ Nishimura để đến nói chuyện ở một bàn ở phía bên kia sàn nhảy. Nishimura nhìn cái Tatsuya chỉ nhìn lơ đãng. Và đột nhiên chàng tưởng chừng nhận ra được mặt anh chàng đang nói chuyện với cô vũ nữ. Phải, đúng cái tên đã nhảy với Eiko, hai tháng trước. Có lẽ đúng là tên mà Eda bảo đã gặp đi với Eiko đêm qua. Lúc cô bé vũ nữ quay lại Tatsuya hỏi, với giọng dửng dưng :

— Thằng nào thế ?

— Trưởng ban nhạc Five Roses. Hắn thối trôm-pét, thỉnh thoảng có chơi giúp dàn nhạc của Caspi. Hắn rất sành điệu.

Lúc chàng nhạc sĩ bước ra sàn nhảy Tatsuya cũng đứng lên. Lôi một vũ nữ bước ra theo. Chàng tiến dần đến bên cạnh chàng nhạc sĩ, đập thật mạnh trên giấy chàng ta. Chàng nhạc sĩ không nói gì, nhưng một lát sau lừa dập, đá trả Tatsuya một đá thật mạnh và nháy mắt trêu tức chàng.

Tatsuya cố nén để không gây sự ngay lúc ấy. Chàng trở về bàn, bảo mấy vũ nữ đi qua phòng bên cạnh để xem có cảnh binh không, sau đó họp mấy bạn định chương trình đối phó.

Tatsuya quần sợi thắt lưng của Nishimura xung quanh bàn tay và cổ tay. Tamiya, một anh bạn nhỏ lúc nào cũng thích đùa, lên tiếng gọi trêu chàng nhạc sĩ. Anh nhạc sĩ tức khí, nhảy xỏ lên thang lầu định sửa cho Tamiya nhưng Tamiya lại gọi :

— Này muốn chết phải không ?

— Mày nói gì ?

— Muốn thể hỏi ngay cái thằng ở sau mầy kia.

Anh nhạc sĩ quay lại, bị ngay Tatsuya móc một cú thật mạnh vào đúng giữa mặt. Anh lão đảo, khuyu chân, lăn xuống tận tẩm thẳm lót sàn nháy. Mặc dầu không bị thương tích gì nặng nhưng anh cũng mệt nhọc lắm mới đứng lên được, đưa tay lau vết máu dính trên môi. Tatsuya chạy xuống nắm xốc cổ áo anh nhạc sĩ hỏi to :

— Có biết tại sao ăn đòn chưa ?

Anh nhạc sĩ liếm vết thương :

— Có lẽ tại lúc nãy tao đá mầy.

— À thì mầy biết rồi ! Nhưng tại sao lúc nãy lại giả bộ làm ngơ ?

Chàng thoi thêm hai quả, một dưới cằm, một trên mặt. Vết thương nứt thêm ra thành một đường dài. Đánh xong Tatsuya bước lên thang lầu, vẫy mấy ngón tay, ra vẻ giữ mấy giọt máu :

— Đêm mai nếu thời trôm-pét không được thì đi lắc maracas mà ăn.

Chàng cảm thấy hăng như một đứa trẻ được dắt đi xem phim tả cuộc đời các võ sĩ Samourai thời xưa.

Một lát sau Tatsuya thuật tự sự cho Eiko nghe, nàng vỗ tay cười :

— Thì ra Tatsuya, anh cũng biết ghen ?

Nàng lại phá lên cười lần nữa làm như khám phá được một điều gì mới lạ. Đang đắc chí Tatsuya sầm mặt lại, chàng nói thăm :

« Có phải thật mình đã hành động vì ghen không ? Khó biết được, nhưng dầu sao, đánh được tên kia và làm cho Eiko thích mình cũng hả lắm. »

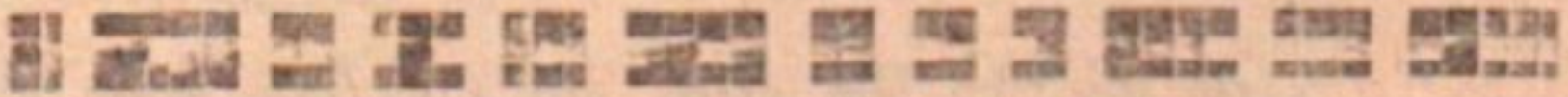
Chàng không phân tách tâm trạng mình trong lúc ầu ẩu. Hơn nữa, chàng không muốn nêu một lý do để cắt nghĩa hành động của mình. Chàng chỉ thích có sự vui sướng tàn bạo trong hành động đó. Đối với chàng, việc cần là việc tìm hiểu xem mình có phải là hạng người dễ xướng hay chỉ là hạng người thụ động. Lý do, chàng không cần mấy. Do đó không bao giờ chàng hối hận hoặc cảm thấy mình phạm tội. Những bạn khác đôi khi còn tỏ ra hối hận chớ chàng thì không ; chàng cho là chỉ có hành động mới đáng kể ? Những thành tích của chàng về ái tình biểu lộ được

quan niệm đó mà chàng đã vạch ra cho đời sống. Chàng không thích hạng đàn bà dễ dãi. Theo chàng chỉ có sự khó khăn, sự trở ngại mới đem lại được một ý nghĩa cho cuộc đời. Thứ triết lý này đã khiến chàng hề gặp dịp là dùng ngay sức mạnh của hai quả đấm không chút do dự.

Đêm đó, Eiko ngủ lại với Tatsuya trong một khách sạn ở Tokyo. Và lần này nữa Tatsuya lại thắng...

✱

Hè đến. Tatsuya và em trai chàng là Michihisa quyết định sơn lại chiếc thuyền buồm. Năm nào cũng thế. Cả hai anh em trét lại những chỗ nứt, gỡ những vỏ sò bám dưới mình chiếc thuyền có dáng như một con hải mã. Vừa vỏ nhẹ vào hông thuyền hai chàng vừa kể cho nhau nghe những cuộc tình đã xảy ra năm rồi trên chính chiếc thuyền này. Theo ý riêng của hai anh em một chiếc thuyền có giá trị hơn một chiếc xe hơi. Tatsuya đã nói với các bạn :

— Cô gái mình âu yếm trên thuyền đẹp hơn cô gái mình âu yếm trên xe hơi Hơn nữa ở giữa biển không lo cái khoản cảnh binh !

Nhiều bạn cho lập luận của Tatsuya có lý nên về nhà đòi tiền cha mẹ sắm thuyền.

Hai anh em Tatsuya tìm tên để đặt cho chiếc thuyền trong mùa này. Hai năm trước, thuyền mang tên « *Dandy* », năm sau « *Moteru* ». Mùa hè này họ muốn chọn một cái tên tầm thường. Tatsuya nói :

— *Onori* ?

Michihisa lắc đầu :

— Tiếng của con gái nói ! Nghe tồi lắm !

— *Bel-Ami* vậy ?

— Đọc lên nghe như chữ Berammei (đồ ngu). Nhưng nếu anh thích thì cũng được.

Hai tuần lễ trôi qua. Sau khi khi đi chơi trên núi về, Nishimura và mấy bạn ở lại Hayama. Để tránh sự chật chội trên bãi biển Tatsuya và em chàng đem chiếc thuyền neo trước mặt biệt thự của Nishimura. Vào mùa này các gia đình thượng lưu ở Tokyo trốn nóng, bỏ kinh thành chạy lên núi hoặc xuống biển. Do đó Eiko cũng có mặt ở Hayama trong biệt thự của nàng.

Tatsuya và nàng thường đi chơi với nhau. Có đêm hai bạn đến một câu lạc bộ đặt tại tòa nhà của một gia đình quý phái trước kia. Có đêm hai bạn ngủ lại với nhau trong một khách sạn. Nhưng thường thường họ dong thuyền ra khơi.

Mặc dầu vậy Tatsuya cũng không quên được thói chạy lăng nhăng thao gái của chàng. Chàng tán được mấy cô, trong số có một cô người mẫu trình bày các kiểu áo, một cô đào chớp bóng hạng xoàng và mấy cô phụ diễn. Chàng thuật lại những việc ấy với Eiko, nàng chỉ cười hoặc không nói gì cả. Thấy thế Tatsuya tức lắm.

Đến tháng tám chàng đem Eiko ra khơi. Hai người mang theo rượu sa-kê và các thức ăn đủ trồn một ngày để có thể quay về thật trễ và hưởng thú lênh đèn trên mặt biển về đêm. Đợi có gió chiều thổi, trong lúc các thuyền khác quay vào bờ, Tatsuya thả thuyền ra xa, hướng về đảo Enoshima. Qua cửa Inamruagasaki gió bỗng tắt. Tatsuya bỏ neo, để lỏng buồm. Mặt biển quánh và xám lại như dầu, một con chuồn chuồn bay chập choạng trong hoàng hôn đến đậu trên cột buồm. Đèn của mấy xóm nhà ở Zushi lần lượt bật sáng; ánh đèn chiếu le lói trong đêm. Tiếng xe cộ trên con đường lớn Yui ga hama thoảng đến tai Tatsuya và Eiko vắng vắng.

Cái máy quay đĩa do Eiko đem theo in bóng trên nền trời ửng đỏ, từ đĩa hát buông ra một giọng hát buồn. Không có tiếng sóng vỗ tí tách vào hông thuyền mặt biển sẽ giống một sàn nhảy không hơn không kém.

Tatsuya nói :

— Bản nhạc này làm anh ngứa chân, chỉ muốn nhảy.

— Uồng ở chỗ là ở đây mình không nhảy được...

— Nếu được chiếc thuyền lớn hơn, chúng mình sẽ có cả cái boong rộng rãi.

Phía chân trời, vầng ráng đỏ lần lần lặn mất. Vài vệt sáng múa may trên mặt nước, từng đàn cá nhỏ đua nhau nhảy lồm bồm quanh thuyền.

Eiko hỏi :

— Tại sao có những vệt sáng hả anh ?

— Có lẽ là loại cá lồng đèn...

Trăng chưa mọc. Tatsuya cởi chiếc áo sơ-mi sặc sỡ nói :

— Anh xuống bơi một lát... uống rượu nóng quá...

Chàng đứng trước mũi thuyền, chúi mình xuống nước, mặt biển nhấn lại, sau đó mọi vật im lặng. Eiko lo lắng nhìn chăm chú mặt nước đen. Có một tiếng động rất xa, Tatsuya nhô đầu lên. Chàng gọi lớn :

— Em xuống đây, nước ấm lắm...

— Đợi em !

Nàng phóng xuống chiếc thuyền chòng chành. Vài đợt sóng đập vào hông thuyền. Eiko bơi về hướng Tatsuya lúc này nhưng không thấy Tatsuya đâu. Nàng hốt hoảng bơi về thuyền, gọi lớn :

— Tat chan ! Tatyuya !

Nàng cố trèo lên thuyền. Tatsuya lên tiếng :

— Eiko, anh ở đây ! Em tưởng anh *chìm mất rồi à ?

Nàng bơi đến gần Tatsuya, có vật gì tron chạm vào mình nàng. Nàng níu người yêu :

— Gì thế anh ?

— Có lẽ con sứa... Em nhìn ! Quanh đây có rất nhiều sứa ! Chúng mình có ra xa mấy đâu...

— Em sợ quá... Quay về thuyền đi.

Nàng bám chặt vào chàng. Tatsuya siết Eiko trong hai tay và tìm môi nàng. Hai người quên cả bơi nên chìm lìm... Họ mới chịu buông nhau ra, ngoi lên mặt nước, cười to. Đùa giỡn chán chê hai bạn bơi về thuyền. Tatsuya ngấm thân mình trắng phau của Eiko

lướt dưới thân thuyền, rồi bơi đuổi theo. Dưới chân hai người bầy sứa biển đi, chập chờn như bóng ma... Đẹp và huyền bí quá.

Hai bạn trèo lên thuyền, nằm dài trên khoang. Từ trên mở tóc ướt những giọt nước chảy xuống trán, xuống miệng. Những cái hôn của họ có mùi muối mặn. Hai người bỏ hết quần áo tắm, nằm sát lại bên nhau, chờ sóng tình lôi cuốn. Chiếc thuyền bị sóng vỗ, lắc lư như ru đôi thiếu niên...

Đêm đó, Eiko và Tatsuya tìm thấy sự hòa hợp hoàn toàn về xác thịt. Hai bạn quên hết... chỉ nghe có tiếng sóng tí tách và tiếng gió rì rào.

Trăng mọc sau ngọn đồi trên bến. Eiko tựa vào vai Tatsuya, nàng ao ước trăng sẽ sáng như ban ngày, sáng riêng cho nàng và Tatsuya, để nàng nhớ mãi đêm nay. Lần này nàng chắc chắn đã yếu trợn vẹn. Nàng ngược nhìn trăng, ngây thơ chờ một điểm lạnh. Lúc trăng lên cao nàng có tưởng như vầng trăng tối lại... nhưng đó là tại hai mắt nàng đầm đìa nước mắt.

Ánh trăng trắng như sữa. Cơn gió nhẹ làm lá buồm nhỏ trước mũi thuyền phất phơ và hai má Eiko mát rượi. Tatsuya trườn cánh buồm lớn và ngồi cạnh Eiko sau khoang lái. Thuyền lắc lư tiến vào bờ. Những ánh đèn trên bến như chạy ủa về phía hai người và lướt theo thuyền trên mặt biển.

Tatsuya chỉ cho Eiko :

— Em nhìn kia ! Bãi biển Riviera chắc cũng giống thế này.

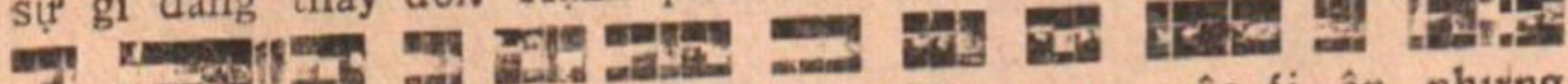
Đêm đó đã khiến Eiko hoàn toàn đổi khác. Nàng đã thoát khỏi sự cô độc đề yêu và giao phó cuộc đời cho kẻ nàng yêu. Nàng nghĩ :

— Vận rủi đã qua, lần này mình có thể yêu, yêu thật sự !

Nàng không cần biết mối tình nàng sẽ kéo dài được trong bao nhiêu lâu. Nàng không cần biết đó là một mối tình thiêng liêng hay là một cuộc tình nhục dục. Nhưng ít ra nàng cũng đã gần

bỏ với Tatsuya và không muốn biết có phải về sau, giữa hai người, mối tình sâu xa đó sẽ chỉ là một kỷ niệm của một khắc yêu đương còn sót lại trong lòng.

Sau đêm trên thuyền Eiko càng tin chắc chắn là mình cần âu yếm, đến nỗi nàng phạm vào cái lỗi của phần đông đàn bà : nàng muốn giữ trọn Tatsuya. Ý muốn đó làm nàng mất cả khôn khéo. Tuy thông minh nhưng nàng không sao cưỡng lại được.

Còn Tatsuya, thì chàng vũ phu quá, nên không đoán được sự tế nhị của tâm hồn phụ nữ. Chàng chỉ nghĩ lợi dụng sự mềm yếu của Eiko. Tuy vậy chàng cũng nhận thấy trong chàng có một sự gì đang thay đổi. Hạnh phúc đêm đó hoàn toàn quá. Chàng đã say sưa với Eiko trong cuộc ái ân, nhưng với một trạng thái tâm hồn khác hẳn lần đầu, lần không thể kiềm chế được cơn nóng nảy của dục tình chàng đã xoi lung tấm rèm giấy. Từ lúc hiển xác thịt cho chàng trên khoang thuyền đắm nước Eiko đã trở thành một cô gái khác và Tatsuya chắc hẳn được một điều là từ trước đến nay chàng chưa thấy Eiko như thế bao giờ.

Lúc đưa Eiko quay về biệt thự Tatsuya nghĩ :

— Mình đã hưởng được hạnh phúc !

Eiko muốn giữ chàng lại suốt đêm nhưng chàng thoái thác đề về ngủ một mình. Chàng thấy thẹn, nếu không thẹn thì cũng là rụt rè.

Lúc Michihisa về nhà thay quần áo chàng thấy đèn trong phòng Tatsuya bật sáng và mừng đã giáng. Chàng hỏi anh :

— Anh ngủ à ? Mới mười một giờ, đang khách sạn bọn chúng nó đang tổ chức cuộc vui. Có vẻ nhộn lắm ! Anh đi với tôi !

Mỗi tối Michihisa có lệ đi với mấy bạn trên bãi biển Zushi hoặc Morito. Họ xúm nhau la to : « Hoan hô phong trào gái tân » rồi bỏ đi tìm mồi. Thường thường họ thành công, nhưng những hôm sắn không được gái họ phóng xe hơi qua tỉnh bên cạnh tìm bọn gái chơi.

Tatsuya lắc đầu :

— Tao đi ngủ, mệt rồi. Mày đi một mình, chúc mày may mắn !

Chàng nhắm mắt. Vẳng trong tai chàng còn có tiếng sóng vỗ vào hông thuyền... Một con đom đóm bay lạc vào mùng chàng và chàng thấy lại cảnh đàn sứa tung tăng dưới nước... Chàng ngủ thiếp rất nhanh.

Hôm sau, độ mười giờ chàng thức dậy, tập thể thao và ăn sáng rất ngon miệng. Eiko gọi chàng bằng điện thoại :

— Em gọi anh nhưng không có việc gì cả... Em... em muốn gặp anh...

Chàng ngạc nhiên :

— Gặp đề mà gặp ? Không có lý do ?

Tuy nói thế nhưng chàng cũng nhận lời và đến nhà Eiko. Từ đó mỗi khi Eiko đi đâu đều có chàng theo. Một hôm, đêm chán, Tatsuya nói thầm :

— Đêm trên thuyền là một đêm khác hẳn, tại sao nó muốn mình xem đêm nào cũng giống như đêm nào ?

Eiko tỏ ra rất ghen làm Nishimura phải nói :

— Ê Tatsuya, hay mày đã hết thời ? Con Eiko đi đâu nó cũng làm như nó là vợ mày rồi... Phải tính thế nào chứ...

Cảm thấy nhục, Tatsuya nhất định đổi thái độ. Một tối chàng đưa Eiko vào một quán rượu rồi bỏ mặc nàng để tán gẫu với mấy cô chiêu đãi viên đang bàn mấy bạn chàng. Eiko ngoan ngoãn ngồi ở một cái bàn, chờ Tatsuya đưa nàng nhảy. Đang ôm một vũ nữ Tatsuya phát câu :

— Em làm gì nhìn như thế ? Thì cứ nhảy với thằng khác !

Eiko đáp :

— Không ai nhảy với em cả !

Chàng đâm bực mình thêm nên chọn một vũ nữ say nhất bọn để nhảy. Suốt tối đó không lúc nào chàng chịu rời cô vũ nữ. Thình thoảng chàng liếc mắt về phía Eiko đang nhìn theo chàng. Cô vũ nữ bỏ đi một một lát rồi trở lại gọi Tatsuya :

— Anh Tatsuya, anh Tatsuya, anh đâu rồi ?

Eiko tái mặt.

Tatsuya đâm ra độc ác, chàng thích hành hạ Eiko. Không những chàng bắt Eiko phải hết sức chiều chàng trong những trò xác thịt, chàng còn tìm cách làm nàng đau đớn nữa... Eiko khóc lóc, rên rỉ, sự đó càng làm chàng thích.

Nhiều lần Eiko muốn rủ chàng ra biển, vào một buổi chiều, để tìm lại sự âu yếm đêm nào nhưng chàng dửng dưng từ chối và tiếp tục bám theo những cô nhân tình khác để sau đó kể chuyện lại cho Eiko nghe khiến nàng run lên và nhắm mắt lại. Chàng cười :

— Em đừng ngại... Dầu sao anh cũng thích em hơn các đứa kia...

Eiko không còn sức để phản kháng Tatsuya nữa. Nàng chờ đợi quả đòn chót mà Tatsuya đã dành riêng để chấm dứt mối tình nàng. Tuy nhiên, trong thâm tâm Tatsuya vẫn nói thầm :

— Mình còn yêu nó...

Chàng không điên, cũng không độc ác mà chỉ là một đứa trẻ ngồ ngáo thích đập phá mấy món đồ chơi. Đàn bà chỉ là một món đồ chơi không hơn không kém. Vì nghi thế nên Tatsuya không cảm thấy hối hận chút nào.

Vài ngày sau một anh bạn của Michihisa mời Tatsuya và Michihisa qua Abura Tsubo chơi. Như dịp đó hai chàng rủ mấy cô bạn đang học ban văn chương. Anh ở đại học cùng đi. Mỗi cô có một biệt danh bắt chước tên các nhân vật trong tiểu thuyết ngoại quốc. Cả bọn gồm mười người : hai anh em Tatsuya, bốn cô bạn

mới Elsa, Mary, Mitty, Saly, ba anh bạn trai Sahara, Nishimura, Tamiya và sau rốt Eiko.

Họ bàn tính qua Abura Tsubo trên hai chiếc thuyền : chiếc của Tatsuya và chiếc của ông bố Nishimura, chiếc *Star*.

Tatsuya nhận chở Tamiya và Mitty, chàng ngồi vào tay lái. Lúc sắp sửa đi chàng thấy Eiko xách va-li bước lên chiếc *Star*, và như đọc được sự thách thức trong hai mắt nàng. Chàng cúi nhìn xuống, mỉm cười và gọi Saly. Eiko ngồi cạnh Michihisa làm Michihisa khó xử, đưa mắt nhìn anh như muốn hỏi nhưng Tatsuya giả bộ thản nhiên.

Eiko cởi chiếc áo choàng đi chơi trên bãi ra và chỉ còn mặc mỗi một bộ may-dô thật mới. Từ trên chiếc *Bel-Ami* Tatsuya sưng sờ, trố mắt vì sắc đẹp của nàng. Hai chiếc thuyền lướt song song nhau, nhưng như để trả lời sự thách thức của Eiko lúc này Tatsuya kéo thẳng dây buồm, vượt chiếc *Star*.

Ngoài khơi gió thổi mạnh đến nỗi Michihisa phải tự tay giữ lái. Chàng đưa bánh săng-vít và nước cam cho Eiko ngồi bên cạnh chàng. Tatsuya nắm chặt tay lái vì giận.

Mặt biển đổi màu, vắng vắng có những tiếng chuông nhỏ báo hiệu đá ngầm. Tatsuya gọi to :

— Tamiya, cứ ở trước mũi. Ở đây có lối đi tắt !

Chàng giở cây sào dò mực nước lên quá nửa và cho thuyền lách vào con đường hươc giữa mấy gành đá nhấp nhô.

Bên chiếc *Star* Michihisa la lên :

— Đừng vào đó !

Nhưng chàng cũng rẽ thuyền theo chiếc *Bel-Ami*. Vào đến vịnh Abura Tsubo một chiếc xuồng máy đến kéo bọn chàng vào.

Đám bạn trẻ đổ bộ lên một bãi biển rất khó đi vào bằng đường bộ, có rất nhiều biệt thự sang trọng. Gần đó là một làng nhỏ của dân chài lưới. Bãi cát rất đẹp, giữa những gộp đá gồ ghề mọc xen những khóm hoa dạ tở lan trắng muốt.

Ăn uống xong, mỗi bạn trai chọn một cô bạn gái rồi thả

thuyền ra ẩn trong một hang đá. Cặp Nishimura thả Tatsuya và Saly xuống gần đó và tiếp tục đi xa hơn. Tatsuya gọi lớn :

— Một lát nữa đừng quên ghé đón hai đứa chúng tao về !

Saly nói như chực khóc :

— Nishimura, anh bỏ bọn chúng tôi lại đây à ?

Tatsuya ngắt :

— Thôi đi, đừng làm như không biết !

— Em sợ quá.

Tatsuya bế Saly trong tay và đặt nàng nằm giữa đám cỏ trên bãi. Chung quanh hai người hoa nở trắng...

Lúc biết Saly là gái còn tân Tatsuya rất thích. Chàng hỏi :

— Có gì mà em khóc ?

— Em không biết... Các chị kia rủ em đi... Em không như họ đâu...

— Không như họ ? Thật hay đùa ? Thôi, đừng làm bộ... em cũng như họ... Lại đây, nên để bảo một chút...

Thấy Saly khóc chàng khoan khoái lắm, như vậy mới đáng cái tội của Eiko.

Trong khi đó thì Michihisa đem Eiko đi bằng chuyến thuyền cuối cùng.

Sáng hôm sau Saly có vẻ sung sướng hơn cô các bạn khác. Thấy Tatsuya nàng bẽn lẽn, đỏ bừng hai má. Thoạt nhìn Eiko hiểu ngay. Michihisa nói với anh :

— Eiko không yêu anh nữa. Anh nhường nó cho tôi.

— Mày đừng kiếm cớ tự bào chữa cái tội được ngủ với nó một lần... Lúc nào tao muốn chắc chắn nó sẽ quay lại với tao.

... Ta thử đánh cuộc ! Nếu đêm nay anh ngủ

được với nó tôi xin thua anh năm ngàn yen. Nếu tôi thắng anh cũng thua tôi một số tiền như vậy. Nói tóm, nếu anh thua thì năm ngàn yen anh đưa cho tôi sẽ kể như là món quà đoạn tuyệt. Anh đâu cần nó nữa.

Tatsuya toan đáp lại nhưng chàng nín thinh. Chàng tin mình sẽ thắng. Và chàng thắng thật.

Đêm đó bị Tatsuya bỏ rơi Saly bắt buộc phải đi với Michihisa, nhưng lúc thấy Tatsuya dắt tay Eiko nàng bỏ chạy. Qua hôm sau nàng khóc và bỏ ra về một mình.

Michihisa tỏ ra rất thẳng thắn :

— Tôi thua. Về đến nhà tôi sẽ đưa anh tiền nhưng... với điều kiện.

— Không điều kiện gì ráo.

— Khoan... Tôi đề nghị anh lên núi chơi vài hôm, tôi xin chịu tất cả các khoản sở phí. Anh hiểu cho, có anh tôi nương với nó lắm, anh nên lánh mặt trong một thời gian.

Tatsuya ngần ngừ, sau cùng chàng nói :

— Thôi được... tao bán nó cho mày năm ngàn yen.

Michihisa hớn hờ :

— Được rồi.

Tatsuya bỏ Eiko như bỏ một con nô lệ. Lúc Tatsuya lên thuyền đi một mình, Eiko nhìn theo, trong bụng nghi Tatsuya đi đón Saly để cùng đến một nơi nào đó.

Ba ngày sau, từ miền cao nguyên Shiga Tatsuya gửi thư về :

« Núi bắt đầu vắng người. Ở đây không gặp ai hết nên buồn lắm. Tao cỡi ngựa suốt ngày ; cuộc sống không có đàn bà làm tao thấy thích, nhưng tự nhiên là chỉ thích trong một thời gian ngắn thôi... »

Eiko ngờ có một cái gì khác thường trong sự Tatsuya bỏ đi hấp tấp, nhưng nàng không biết có cuộc mua bán kỳ lạ giữa hai anh em. Mấy câu cuối cùng trong bức thư của Tatsuya khiến nàng vững

— Bọn mình hên quá, mấy em đến đông đủ cả! Ê, Tatsuya... Eiko của mấy cũng đến kia rồi...

Tatsuya rùn vai :

— Thì đã hân...

Lúc xe lửa ngừng Eda nhảy xuống sân ga, ôm cô bạn của chàng hôn lia lịa. Tiếng kêu, tiếng cười của đám bạn trẻ làm các hành khách khác đều ngoái cổ lại nhìn. Một lát sau các bạn đi tản các ngả, chỉ còn Tatsuya đứng trên sân ga. Màu da chàng ngăm đen, có dáng khỏe mạnh. Eiko nhìn chàng, không nói gì rồi mời chàng lên xe. Nàng hỏi :

— Bây giờ ta đi đâu để được yên tĩnh và anh sẽ cắt nghĩa cho em hiểu chuyện ?

— Chúng mình đi ăn cái đã.

Chàng chỉ một tiệm ăn cha chàng thường đến ăn và mê mãi ngắm thành phố. Chàng rất sung sướng thấy lại Tokyo. Về tỉnh bọn sinh viên không nhớ mấy bạn gái bao nhiêu, họ chỉ nhớ những cảnh đêm về trên thành phố, những cảnh thuận tiện cho họ tung hoành, đánh nhau và chọc gái.

Hai bạn chọn một phòng ăn riêng biệt. Tatsuya tựa trên tay ghế, hỏi Eiko :

— Có chuyện gì lạ ? Thằng Michihisa ra sao ?

— Em không biết, em không gặp anh ấy nữa. Nhưng anh nói cho em biết giữa hai anh đã có chuyện hứa hẹn thế nào ?

— Michihisa không nói với em à ? Đúng là cái thằng chết nhất... Em uống rượu đi... lát nữa anh sẽ kể.

— Không, ngay bây giờ. Kể hết em nghe.

Tatsuya thuật lại đầu đuôi câu chuyện, rõ ràng.

Eiko nói nhỏ :

— Như vậy, em là thứ đàn bà có thể đem đi bán như một món hàng.

— Em nói quá... Anh chỉ nhận của Michihisa năm ngàn yen và hứa sẽ không động đến em nữa.

— Anh tưởng em chịu như vậy sao ?

— Chuyện đâu có dính dáng gì đến em.

— Số tiền đó anh làm gì ?

— Anh đã xài hết.

— Được rồi ! Em sẽ trả lại Michihisa năm ngàn yen đó.

— Nếu anh bán em lần nữa ?

— Em sẽ trả năm ngàn yen khác... cho tới khi anh chấm dứt trò chơi kỳ quái của anh.

— Như thế em ngu lắm !

— Còn anh ? Anh có đủ can đảm tiếp tục ?

— Đủ, dĩ nhiên... anh tin là anh đủ...

Nàng òa khóc và Tatsuya quay nhìn nơi khác :

— Nước mắt... lúc nào cũng nước mắt... Chán lắm.

— Sao anh lại xử sự như vậy ? Nếu anh ghét em, anh cứ nói, đừng dằn vò em nữa. Còn nếu anh còn yêu em, nếu anh xa em chỉ vì anh trọng lời đã hứa em sẽ trả tiền, trả tiền mãi để được gần anh... Anh có quyền chuộc em lại kia mà ? Nếu anh chịu được cái nhục đó, anh cứ nói, anh muốn gì em cũng làm theo.

Nàng khóc rồi bỗng nhiên bật cười :

— Anh, anh nói thật đi, đúng ra anh còn yêu em, có phải thế không ?

Tatsuya trả lời :

— Phải, anh vẫn yêu em.

— Nếu thế, anh đừng làm em khổ... hãy dẹp bỏ tự ái để yêu em... Trước kia em cũng thế, em không thể yêu anh được. Nhưng xảy ra cái đêm ở trên thuyền, lúc đó em mới hiểu thế nào là tình yêu. Trước đây chúng mình chỉ là hai sinh vật không trọn vẹn, có lẽ trên đời ai cũng đều như thế cả... Nhưng bây giờ chúng ta gặp nhau. Anh Tatsuya... Chuyện chúng mình còn có thể cứu vãn được.

Hôm sau, Michihisa nhận được một bưu phiếu năm ngàn yen. Của Eiko gửi. Liên đó Tatsuya đề nghị Michihisa đánh cuộc lại. Michihisa do dự, chàng hơi thẹn, nhưng sau cùng chàng nhận lời để trả thù sự lạnh nhạt của Eiko.

Eiko lại gửi một bưu phiếu khác. Tatsuya đề nghị đánh cuộc nữa nhưng lần này Michihisa từ chối :

— Tôi hết ham. Eiko yêu anh, có thể thôi.

Nhưng hai anh em cũng đem tiền chia nhau. Tatsuya lấy hai ngàn yen. Michihisa vừa cầm tiền vừa phàn nàn :

— Làm khổ Eiko, thật thấy tội.

Tatsuya lại nhận tin cho Eiko làm như vừa đánh cuộc với Michihisa lần thứ ba. Trong ngày đó Eiko gửi ngay số tiền đến. Tatsuya rất đặc chí, chàng có cảm tưởng đấu với một đối thủ có đồng số điểm với chàng. Tuy nhiên, lúc đem các bưu phiếu cộng lại được hai mươi ngàn yen chàng bỗng cảm động. Có phải chàng định lấy giấy bạc làm thước đo mức yêu thương của lòng người ?

Từ đó cho đến tháng mười Tatsuya không được tin gì của Eiko nữa.

Một buổi sáng thứ bảy đang xếp đặt lại mọi thứ trên thuyền chàng bỗng nghe gọi tên mình. Eiko nói :

— Chào anh, em ghé nhà anh, nhưng người nhà nói là anh đang làm gì dưới bến.

Gió nam thổi nhẹ trên mặt biển mùa thu. Hai bạn kéo thuyền xuống nước và cho thuyền đi dọc theo ven biển Zushi. Cây sào dò mực nước chạm phớt trên bãi cát. Hai người không nói gì cả, mãi nghe một cặp nhân tình đang đi trên bến vừa nói thủ thỉ vừa ngó nhau cười.

Mặt trời lặn dần, bóng chiếc thuyền lớn trên mặt biển và đồ

dài trên bãi cát. Tatsuya đổi hướng, quay thuyền ra khơi. Lúc quay, chiếc thuyền lắc mạnh. Eiko bỗng tái xanh, nàng lấy tay bịt miệng.

— Gì thế? Em yếu tim à?

— Không sao... em chỉ buồn nôn.

Thuyền lặn ra khơi, Tatsuya lo lắng nhìn Eiko. Nàng mỉm cười, giọng rất buồn:

— Em có thai... Em đến cho anh hay.

— Có thai? Có thai với ai?

Eiko đáp ứng:

— Con của anh... anh không biết sao?

— Em nói thật? Hay là con của thằng Michihisa?

— Em tính kỹ rồi. Không phải thế đâu. Em có thai được ba tháng.

— Còn chàng nhạc sĩ chơi trôm-pết?

— Anh đùa mãi! Nó không bao giờ động tới em.

Nàng nín lặng một lúc lâu rồi hỏi:

— Anh tính cho em phải làm sao?

— Em muốn nói gì?

— Anh cho phép em sanh con không?

Tatsuya nghĩ thầm:

— Chỉ có những thằng ngu mới để cho đàn bà có thai với họ sanh con mà thôi.

Eiko nói tiếp:

— Em muốn có con. Người khác họ sẽ chê em ngu, nhưng em không cần, em sẽ khoe với mấy bạn em: «Mấy anh xem, con tôi... dễ yêu lắm».

Mặt trời lặn hẳn, gió cũng tắt theo. Sương mù trên núi kéo xuống che kín biển. Những ánh đèn trên bãi chỉ còn thấy lơ mờ.

Tatsuya hỏi:

— Em lạnh không ?

Nàng lặng lẽ lắc đầu, nhìn mấy con chim biển bay theo sau đuôi thuyền. Nàng nhìn Tatsuya có vẻ van lơn :

— Em muốn sanh con. Được không anh ?

— Phiền quá... Em đừng tưởng đứa con sẽ thay đổi được lối sống của chúng mình... Anh không ngờ một cô gái mới như em mà cũng bận bịu vì một đứa bé để nó ràng buộc như hạng người cò hủ.

— Em sẽ không dám làm rộn anh gì hết. Em sẽ muốn vú nuôi, như vậy em được cái vui làm mẹ.

— Nghĩ kỹ thì có con cũng thấy hay hay...

Eiko lo lắng :

— Anh nói thật chứ ?

Một chiếc thuyền tiến về phía hai người. Tatsuya muốn tránh ra xa nên mở sợi dây buồm đã buộc vào tay lái. Sau đó chàng lấy đàn ukulele, vừa gảy vừa hát nho nhỏ một bài chàng thích.

Sương kéo dày thêm. Qua một chỗ ít sương mù hai bạn gặp chiếc thuyền lúc nãy đang quay về. Cánh buồm lúc ẩn lúc hiện như một bóng ma. Eiko nhớ lại bấy xưa dạo mùa hè. Nàng nói

— Thích quá... Đâu đó đều lặng lẽ...

— Như thế em đừng nên nói gì nữa.

Từ chiếc thuyền kia vẳng qua một giọng đàn bà hát một bài hát của anh chèo thuyền xứ Y-đại-lợi. Tiếng hát lan trong sương, vờn trên sóng và quyến lấy hai người. Tatsuya cầm cây đàn ukulele lên nhưng lại ném xuống khoang thuyền. Hai chiếc thuyền kề nhau. Đàng xa, ánh đèn báo hiệu nhấp nháy trong sương. Tưởng chừng đó là những đốm lửa thiêng đốt lên để thu hút điệu hát mê hồn. Tatsuya ôm Eiko trong tay như muốn che chở nàng. Nàng buông lỏng cánh tay xuống nước và ao ước chiếc thuyền không bao giờ vào đến bến.

vậy từ lâu nhưng nàng không trách gì chàng để nàng lâu nay sống trong hi vọng hão. Nàng chỉ buồn bã gật đầu.

Nàng vào nằm trong một bệnh viện bảo sanh. Cái thai đã được hơn bốn tháng nên các bác sĩ phải mổ tử cung nàng. Bệnh nàng trở nặng, ba ngày sau nàng tắt thở.

Lúc một cô bạn của Eiko gọi điện thoại cho chàng hay tin, chàng cười :

— Nói láo ! Định đùa tôi hả ?

— Sẽ chôn chị ấy vào ngày mốt.

Bên kia đường dây giọng nói lạnh như nước đá. Tatsuya rùng mình. Cái chết của Eiko buộc chàng vào Eiko mãi mãi.

Chuông điện thoại lại reo. Chỉ là một sự gọi nhầm số. Tatsuya ném ống nói xuống một cách bực dọc :

— Con ngốc... tại sao nó lại làm như vậy ?

Chàng lắc đầu lia lịa như tự trách móc mình.

Chàng đến nhà Eiko gặp lúc vị hòa thượng bắt đầu đọc bài kinh văn. Chàng nói tên cho anh giữ cửa biết và bước vào.

Chiếc quan tài đặt giữa một gian phòng rộng. Mấy cô bạn Eiko và cha mẹ, anh em Eiko ngồi xúm quanh chàng nhìn chàng có vẻ trách móc. Chàng cũng nhìn họ, từng người một và nhìn lên bức ảnh Eiko giữa mấy vòng hoa. Trong ảnh Eiko mỉm cười như khiêu khích.

Chàng lặng lẽ ngắm ảnh nàng. Có người ra hiệu gọi chàng, chàng đứng lên, cầm mấy nén hương. Chàng cảm thấy trong nụ cười khó hiểu của Eiko, trong đôi mắt nhìn sững của nàng như có một ý định trả thù. Eiko chết khiến Tatsuya mất một món đồ chơi thích nhất.

Chàng buông mấy nén hương, vồ lấy bình hương, ném mạnh vào bức ảnh, hét lớn :

— Đồ ngốc !

Tấm kính khung ảnh vỡ nát. Mấy bình hoa lăn lông lốc. Chàng quắc mắt nhìn mọi người :

— Các người... các người không hiểu gì cả ! Các người không làm thế nào hiểu được !

Lần đầu tiên trong đời mắt chàng mờ vì nước mắt. Chàng nghiêng rặng rời gian phòng, tự giận mình sao đã khóc.

Chàng nhớ lại một câu của Eiko : “ Sao anh không đẹp bết lòng tự ái để yêu em hơn ? ”

Chàng đi thẳng đến phòng tập và cởi áo ra. Chàng thổi gió một lúc lâu, sau đó đến thổi vào trái punching-ball, vừa thổi vừa gọi : “ Eiko... Eiko... ”.

Chàng bỗng như thấy Eiko mỉm cười, lảng đãng trước mắt. Lúc ấy, cơn giận trào lên, chàng mím môi thổi thật mạnh...

NGUYỄN MINH-HOÀNG dịch

CHỈ CÒN MỘT SỐ RẤT ÍT :

đôi mắt trên trời

tập truyện

DƯƠNG NGHIÊM MẬU

GIAO-ĐIỂM xuất-bản

giá 56đ.

• truyện thơ sáng tác •

THANH-TÂM-TUYỀN

UNG THU

PHẦN THỨ TƯ

CHƯƠNG I

Chiếc xe díp chậm lại, không còn tiếng gió uà ngược đập lưng bùng trên vải mui xe, cảm giác tối xăm vụt nhanh rồi mất khi nhìn mãi vào vách núi đá ven đường ; tất cả im bật, buổi chiều bỗng chết lặng trong khoảnh khắc. Con đường dứt quãng, biến vào trong khoảng bờ dốc dài của con sông cạn, dưới nước chiếc cầu phao nổi do công binh bắc trên những thùng hắc ín lập lờ. Người lính ngồi phía sau hơi nhoài người ra trước muốn trông ra ngoài, hai đùi vẫn kẹp giữ khẩu súng dựng đứng, nụ cười thoáng hiện trên nét mặt không rõ rệt như một cơn gió thổi ngang.

Tùng gài số, buông chân thẳng, để xe lăn xuống cầu. Thạch nghiêng ra ngoài, cúi nhìn những hạt sạn bắn tia dưới bánh xe, chiếc cầu đung đưa lăm răm, nước hình như không trôi, liếc nhìn về sau, có thể bị bắn tới từ phía sau, ngay trong xe, xác thả trôi sông và hẳn sẽ ôm súng, tước thêm hai khẩu súng lục, bỏ đi vào một làng gần đây. Trời sắp tối,

những đêm liên hoan mừng chiến thắng Điện-biên vẫn kéo dài trong các làng xóm vây quanh đồn, hằng ngày lính vẫn ôm súng, đào ngũ và Thạch không thể làm gì được. Không thể làm gì được. Không phải mở đường, không phải hành quân, chỉ được lệnh phòng thủ với số quân hao mòn dần, ở trong những vòng rào của đồn, nằm chán lại leo lên vọng canh lấy ống dòm trông vào làng phát phối cò quạt. Vòng vây còn nghẹt thở hơn dạo nào phải sống hai mươi một ngày liền bị tấn công (đồn nhận tiếp tế bằng phi cơ, không đêm nào ngủ yên quá một giờ đồng hồ, lòng lộn vùng vẫy như một thằng điên khát máu) bởi bây giờ những người còn lại xung quanh đều ngơ ngác hoang mang, tinh thần bất định. Liên lạc với « secteur » cả mấy lần mới được một lần trả lời, không nhận được gì hơn là « chờ lệnh » mới. *Merde*. Chờ cho đến khi còn trơ một mình cháy thui như một con bò giữa đồng gạch vụn.

Con đường nổi lên lở lóe, giữa một vùng đồng khô vàng cháy. Chiếc thánh giá đeo trước cổ Tùng lấp lánh, hắt vãn nhìn thẳng bóng dâm đang lùa chạy ngược đằng trước. Đêm mùa hè oi ả như đá tảng vây chặn giấc ngủ, bên tai vang động tiếng loa kêu gọi từng hồi lâu tiếp nối bằng những lớp hò reo vọng tới trong thình không rỗng tuếch đến kiệt. Tại sao tôi còn ở lại đây đắm mình trong tuyệt vọng ? Nhớ Liên, nổi nhớ căng thẳng da mặt bứt rứt ứt nhờn, cào cào da thịt bằng những móng vuốt của hồi tưởng dữ dội. Càng nhớ càng như rớt chìm xuống tận đáy cùng của căn hầm mù tối bùng bit, Liên không thể xuất hiện, Thạch chạy cuồng lên tháp canh hướng vào làng ra lệnh xả súng bắn. Cho chúng câm đi, câm luôn cả mối kiêu hãnh nhục nhã của mình. Những vệt lửa sáng tia dài trên những thửa ruộng trống, mất hút, không thể đến mục tiêu, đánh thức sự hoảng hốt lan tràn trên các tháp canh khác ; súng nổ không cả đến mười mười lăm phút át được những tiếng động trong làng, rồi im bật để cho đêm nổi dềnh lên trong các hình thù quái đản của bụi cây bờ cỏ. Thạch lắng nghe những tiếng nổ xa hơn ở đồn

bạn cách chừng hai cây số như lời đối đáp vội vàng vô ý nghĩa của những kẻ chung số phận. *Merde*, dưới sân đồn một vài bóng chạy qua lại ngo ngoác, máy truyền tin mở rè rè, trung úy Tùng hỏi có chuyện gì, chẳng có gì cả bảo ở dưới cứ ngủ yên. Nếu mày ngủ được, *merde*, nếu mày cầu kinh và ngủ được với bức ảnh người yêu trên đầu giường và nếu mày thích, cầu nguyện cho tao, cho hết cả. Đồ con một ngu đần. Trong làng đi đẹp vài tiếng súng trường vu vơ, Thạch nắm lấy tay người lính gác không cho bắn nữa, chúng cũng đang đùa. Rồi tiếng loa lại gọi, lần này gần hơn, trước cổng làng, và tiếng hoan hô òa òa phụ trợ. Đủ rồi, đêm nay như thế là đủ, tôi đi ngủ đây. Những vệt lửa vẫn bay tít trong hư không mù mịt, những ánh sao băng, như những đốm đèn xa vời của thành phố khuất dạng, bên bạn khuất mặt, người yêu mất tích. Thạch nằm co quắp trên ghế vải, khóc tức tưởi, những tiếng nấc dồn võ khúc khắc trong cổ họng. Tại sao? Tại sao tôi ở đây, tôi vẫn ở đây? Trong cuộc chiến tranh này tôi đứng chỗ nào. Tại sao lại khóc? Đồng, tại sao lại khóc? Hiểu được không?

Tùng buông lơ tay lái, ngã người vào lưng ghế bảo:

— Đường số 5 kia rồi.

Xe đã chạy êm hơn trên đoạn đường phẳng. Vùng đất bằng đến chân trời, hai chuyển xe hàng đuổi nhau như ở giữa ruộng. Người lính nói:

— Chúng nó về đến đây rồi. Đạo này chuyên môn đường số 5 bị mìn.

— Như thế coi như xong. Không biết nó đã ký chưa? Tối nào tôi cũng mở đài Hironnelle nghe tin tức đến nửa đêm. Chẳng thấy gì cả. Hà-nội chắc là biết rõ hơn. Anh nghĩ có thể chia đôi được không? Ông cụ bà cụ tôi đã chạy cả lên Hà-nội. Quốc gia mình thật hạng bét.

— Bây giờ mới biết hả?

Trên đường vòng ánh mặt trời đột ngột đập lóa mặt kính xe. Khuôn mặt cháy đen của Tùng vẫn không giấu

được những nét ngờ nghệch dễ tin của một tín đồ công giáo lâu đời. Thạch cười sự ngây thơ ấy và Tùng không hiểu.

— Anh định hôm nào về ?

— Chưa biết. Đề xem.

— Cũng định đào ngũ hay sao ?

— Chưa biết chừng.

— Sau đây mới thật là chiến tranh của mình. Nó có ký mình mới có chính nghĩa mà chiến đấu.

Giọng Tùng vững vàng giản dị, Thạch không muốn bàn cãi. Nó có những lý do của nó. Thạch bỗng dừng thêm gặp bạn bè, được đối diện với Cảnh nghe chúng biện thuyết đề nhìn thấy rõ mình. Hơn lúc nào hết cô đơn trống trải như bị bỏ rơi. Chúng đang làm gì ? Mình sẽ làm gì những ngày tới, một mình ? Xe lao nhanh trên quăng đường vắng, vượt qua những loại xe chuyên chở hành khách hàng hóa, gió lộng bạt những ý nghĩ. Sau bức tường vàng chạy dài theo đường cái, đoàn tàu hỏa đang chuyển động, con tàu vẫn đi lại hằng ngày, Liên vắng mặt. Đoàn tàu cùng chạy song song trên cầu với những toa than trống rác rười khắp tàu. Hà-nội đã nhìn thấy nhấp nhô dưới xa khuất im trong buổi chiều nhòa nhạt trơ trên những cồn cát nổi giữa lòng sông. Thành phố ấy đến bây giờ mới nhận ra cũng là một người bạn, sau khi đã đứng nhìn mãi những vòng rào thép gai, đồng ruộng bỏ hoang bao vây bởi làng xóm thù nghịch. Rồi thành phố cũng sẽ mất như bè bạn, mây chỉ còn trơ một mình trôi nổi vào cuộc phiêu lưu vô cùng đích. Thạch nắm vòng quai da trước mặt, nghiêng người trông xuống con đường chui dưới gầm cầu.

Xuống hết dốc cầu, Tùng sả tốc lực cho xe phóng nhanh trên đường bờ sông, mặt ngược lên khoải trá, hán vẫn có những phút bất kể sự đời bên những phút khiếp nhược yếu đuối, lòng tin ở hán vừa vững mạnh vừa bấp bênh một cách đáng yêu, hán có thể chạy cuồng như thế khắp thành phố.

Đến trước viện bảo tàng, Tùng hãm xe lại nhìn sang Thạch bảo :

— Đi một vòng bờ hồ, tìm cái gì ăn rồi hãy về. Anh đói chưa ?

Chiều đang ánh rực hấp hối trên mặt nước hồ. Tiếng động vẫn tuôn chảy đủ chiều. Đám đông lũ lượt, tản mát trên các lối đi, bãi cỏ dưới những bóng cây đứng gió. Trên cầu Thê-húc nhiều người đứng tựa nhìn xuống nước, các hàng quán nhộn nhịp Loa phóng thanh vang vọng ở đầu phố xa đang loan truyền bản tin tức buồn tẻ. Xe chạy chậm cùng với những chiếc xe đạp thông thả.

— Chẳng có gì lạ cả ?

Cho đến lúc hấp hối, Hà-nội vẫn không thay đổi, hay không hay biết. Ánh điện quảng cáo nhấp nháy trên các góc cao in bóng xuống nước hồ xa. Đám đông đậm đặc trong những khoảng sáng, tản lãn vào trong bóng tối của những hàng cây um tùm. Không khí dịu nhẹ dễ thở một thoáng. Một đàn chim tóc trắng bay về ngang trần gian báo tin rằng có nàng Giáng Hương... điệu hát mơ mộng cổ hữu vẫn bám chặt lấy thành phố ; hình như Tùng hát theo, giọng khàn khàn lẫn vào trong tiếng máy nổ đều. Nếu Liên còn ? Và bây giờ ? Liên là niềm tuyệt vọng mở lớn đôi mắt đen ở trong hồn. Đôi mắt lần bay trên các chòm cây, rơi chìm... Người về trong đêm tối ôm cảnh hoa ỉa tơi, bóng đêm dài, gác đời... lẻ loi.

— Thôi đi ăn.

Người lính cầm cúi nhồm nhoàm không để ý đến xung quanh, khẩu súng gác cạnh chân bàn. Tùng rót bia vào cốc, cặp mắt vắn lên những tia máu đỏ và ướt trên khuôn mặt mặt bồ quân, hỏi :

— Hôm nay thứ mấy nhỉ ?

Thạch nhìn vào tấm gương ở sát mặt, râu tóc lởm chồm bần thiêu. Trong gương cặp mắt Tùng đờ đẫn ướt

nhẹp như khóc ; trong đêm Phục-sinh Thạch đã bị dựng dậy nghe báo cáo ; bên Trung-úy Tùng bắn pháo hiệu cầu cứu, đứng ngoài sân đồn nhìn về hướng Tùng vừa kịp trông thấy đạn châu đỏ tắt rụng, những đốm lửa cuối lá tả như tàn lửa bay theo gió ; Trung-úy Tùng gọi Trung-úy, giọng mũi khàn và lừ nhừ, và có lẽ với cặp mắt đại khờ này. Chuyện gì thế ? Có, tôi đang buồn. *Merde*. Ngủ đi. Tôi không ngủ được, tôi muốn đi nhà thờ. Đi nhà thờ ? Say chưa ? Chưa, chưa say. Mấy năm nay tôi không bước chân đến nhà thờ, tôi nhất định không đến nhà thờ. Đêm nay tôi nhớ lời mẹ tôi dạy, có thể bỏ hết nhưng đêm nay thì không. Anh còn nghe tôi nói không ? *Oui, Idiot*. Mẹ tôi dạy hồi tôi còn nhỏ tôi vẫn nhớ, con mất cả và thiên hạ nhưng con được linh hồn là con được tất cả. Mất cả và thiên hạ, anh nghe tôi rõ chứ. Có lẽ giờ này Chúa sống lại và Chúa được tất cả. *Et alors, Imbécile. Continue*. Chúa sống lại Chúa bất tử, *Lui, il est immortel mais toi, n'oublie pas, tu es mortel*. Nghe rõ không, thôi ngủ đi. Tôi muốn đi nhà thờ. Nhà thờ đâu mà đi ? Ở trong làng. Nay thôi đừng điên, nghe báo đây này, Chúa có mặt ở khắp nơi, cứ quỳ ở trên giường mà cầu nguyện, Chúa sẽ đến nghe chưa ? Trên *secteur* mà nó biết tự nhiên bắn pháo hiệu cầu cứu thì cứ lo sửa soạn mà nhận củ. Thạch cười hỏi :

— Còn tỉnh mà lái xe không ?

Tùng làm hiệu bất chấp, không trả lời. Ngoài cửa hiệu là phố hàng Buồm huyền náo, buổi tối còn mới nguyên. Chiếc xe díp đậu làm chật nghẹt một đoạn phố. Người lính ăn xong trước, nói sẽ chuyển xe sang đậu ở phố ngách gần bên. Tùng bảo :

— Có lẽ ngày kia hay ngày kia tôi đi là cùng.

— Nếu tôi xong việc tôi sẽ đến tìm cùng về.

Thạch chẳng có việc gì cả nhưng muốn ở lại Hà-nội. Để làm gì ? Chưa biết. Có thể sẽ không trở về đơn vị nữa. Những ngày tới vẫn chờ đợi, cần có mặt ở Hà-nội. Chắc

chấn đó là một biến động lịch sử, trong biến động lịch sử chân trời sẽ mở rộng tôi có thể nhìn thấy rõ những mộng tưởng của mình còn hay mất. *Tout est possible et impossible.* Cái xã hội mục nát lẫn này sẽ tan tành trước cơn sóng lũ và bọn thanh niên sẽ đứng trước những vùng đất mới của riêng mình. Phải vậy không ?

— Tôi không hiểu nay mai Cộng-sản về Hà-nội, dân Hà-nội sẽ sống như thế nào ?

— Họ không chết và dân thành phố này chỉ còn dám mơ ước có thể thôi.

— Nhiều khi tôi nghĩ nếu chủ nghĩa C.S. không xâm phạm đến tín ngưỡng của tôi, tôi dám đã trở thành C.S. rồi. Hình như anh cũng vô thần phải không ? Tại sao anh không thích C.S. ?

— Ngoài tín ngưỡng còn nhiều chuyện khác nữa chứ. Vì anh có tín ngưỡng nên chủ nghĩa C.S. bị phủ nhận ngay khi va chạm vào thành trì ấy. Nếu anh vượt ra ngoài tín ngưỡng anh sẽ nhìn thấy nhiều vấn đề khác nữa. Dài dòng lắm.

— Có thể. Nhưng đại khái với anh...

— Không. Không phải với tôi... Với tôi thì cái lỗi lầm nặng nhất là họ đã dồn tôi phải đứng vào trong hàng ngũ những kẻ tôi cũng thù nghịch.

Cơn giận đột ngột vô cớ tiếp sau câu nói, phải dần xuống, chỉ có thể nói được với Cảnh, với Đồng và chỉ có chúng hiểu. Tùng gật gù ra chiều thông cảm :

— Mình phải đi lính cho Tây chứ gì... Không phải một mình anh.

— Gần như thế.

— Cho nên tôi đã bảo tôi chỉ mong nó ký mau như nó còi giấy trói cho mình. Lúc ấy quốc gia mình mới ăn nói được.

Thạch cất tiếng cười, mày phải bắt đầu biết chấp nhận nếu không muốn tự tử, chấp nhận cảnh ngộ, chấp nhận những cần thiết của lịch sử. Mày chưa bao giờ có một quê hương, bị chiếm hết ở mọi nơi; bởi mày chưa chết, mày phải chấp nhận, nuôi lấy tuyệt vọng với hy vọng vượt được khỏi tuyệt vọng. Cảnh, hẳn cũng đã chấp nhận những cần thiết của lịch sử và chúng ta chỉ nhìn thấy những cần thiết ấy đối nghịch nhau.

Tùng khều vào khuỷu tay Thạch đặt trên bàn hát hàm ra hiệu nhìn sang một bàn ở dãy bên. Một người đàn bà trang điểm diêm dúa, đi cùng với một người đàn ông, chốc chốc lại liếc Thạch cười mỉm; Thạch không nhớ nổi vẻ mặt hao hao quen thuộc là ai và lắc đầu với Tùng. Bất chợt trông vào gương bắt gặp người đàn bà hướng về bàn Thạch, nháy mắt trề môi dưới làm hiệu trong khi người đàn ông cúi mặt vào bát, Thạch mới sức nhớ. Mai. *Madelaine*. Thạch kêu khẽ: Đúng rồi. Tùng hỏi: Ai thế? Mai, Mai ở dưới Nam-định. Người đàn bà đầu tiên với bài học đầu tiên cho cơ thể. Không khí chật hẹp bức bối, giọng hát líu lo trong những đĩa hát cũ, và những anh lính Lê-dương, Ma-rốc, trong phòng hồi hám, vết thương ở một bên đùi. Tùng vừa nghe kể vừa nhìn Mai chăm chú, trông Mai sang và lịch lãm hơn xưa.

— Có lẽ cô ta cũng vừa chạy ở Nam-định lên.

Thạch tiếc rẻ, nếu Mai đi một mình... Người đàn bà như là chỗ chôn vùi những mong nhớ hoang mang. Thạch hỏi Tùng:

— Đi chơi nữa không?

— Tôi đưa anh về rồi còn phải về thăm ông cụ bà cụ.

Buổi tối đã vui hẳn. Những tiếng guốc thừa thớt xa dần trên một bờ hè vắng. Thạch dành tay lái để cho Tùng rẽ rệu. Tùng nghẹo đầu vào ghế xe, nghe ngao hát. Các cửa hiệu đang lên cửa. Khu chợ Đông-xuân sáng ở ngoài đường, bên trong tối om. Tháp nước bằng đá sừng sững kín mít.

Đường Quan-thánh tối mờ, lá cây che khuất bầu trời sao mùa hè. Thạch thả cho xe trôi theo dấu đường sắt tàu điện. Nhìn lên cửa sổ nhà An cũ, đèn vẫn còn sáng, có lẽ gia đình An đã trở về nhà cũ. Thỉnh thoảng bắt gặp một tờ báo, Thạch đọc một đôi bài thơ của An, những bài chán nản phiến muộn. Tất cả sự phá phách từ chối chỉ đến đó, trở thành một nhà văn theo kiểu mẫu có sẵn của xã hội thành phố: nghèo đói, nghiện hút, dơ dáy, khốn nạn, bất mãn, khinh bạc... Đánh đổi mặc cảm tội lỗi lấy mặc cảm bị đày đoạ có hơn gì. Cái nhìn lơ lảo thất thần trốn chạy đáng thương, đã xong chưa? Cái nhìn Thạch cũng đã gặp ở một đứa khác, mùa hè năm trước, một đứa bạn học cùng lớp không thân lắm từ hậu phương trở về thành phố; Lục, không nói những gì đã xảy ra trong đời hắn, nhưng trông vào mặt nhận rõ hắn không còn hy vọng, hắn bỏ chạy và muốn chết biệt tăm. Tiếng rao hàng khuya khoắt trong một phố ngách (lục tào xá... ơ...) đầy sâu mãi đêm vào vùng tối đen xa lạ, khuôn mặt giá băng của Bích buổi tối đi tìm Liên trong Ngũ-xã, Bích, có thể nàng đã gặp Liên, trong gian nhà đông chật bẽ bộn ám khói thuốc phiện... Thành phố im nôi trên tiếng rì rầm của nhà máy đèn Yên-phụ giống như tiếng phi cơ bay qua những đêm ở đồn, chập chờn nghe tiếng keng truyền qua các tháp canh, chốc chốc tiếng đại bác phát nổ đều đặn yểm trợ cho cứ điểm xa hơn... Những đêm lạnh giá rợn người dưới hồ cá nhân nghe ngóng sự rình rập, ngửa mặt nhìn gió phủ đầy đặc, không nghĩ ngợi, không chờ đón, dưng không ở đó. Như vừa sinh ra đời và sẽ chết trong những phút sau, rùng mình co cứng lại như một hòn đá vô tri. Trời sáng nhợt trên mặt hồ Tây tuy không có trăng. Tùng im lặng như ngủ, thốt nhiên hỏi:

— Kề mất Hà-nội cũng tiếc.

— Thế hả?

— Tôi đâu có được ở Hà-nội nhiều. Thuở bé tôi ở Thanh-hóa mãi đến khi lên Trung-học mới được ra Hà

nội. Ra đến nơi là đánh nhau lại tản cư về Thanh-hóa. Hồi cư về học mấy năm lại đi lính. Tính ra thế mà đã bốn năm đi lính. Thật không ngờ mình lại có thể quen với cái nghiệp làm lính. Anh có ngạc nhiên không? Nếu yên được ra khỏi lính anh có định học lại nữa không?

— Chắc là không

— Anh định làm gì?

— Chưa yên đâu. Mà chưa yên tôi cũng không ở lại nữa. Hết một giai đoạn rồi.

Tùng ngồi nhóm lên nhìn sang, con đường đang thẳng bỗng rẽ quặt bên trái chạy theo bên hông trường Bưởi:

— Anh định đào ngũ?

— Oui. Có thể như thế.

Tùng dường như ngẫm nghĩ không hồi nữa. Ngoại ô đã ngủ kỹ, chỉ còn mấy con chó hoang chạy nhón ngoài đường. Thạch nhấn mạnh ga cho xe vọt nhanh, vượt quá ngõ nhà Đồng một quãng, phải lùi xe lại. Thạch nhảy xuống trả tay lái cho Tùng hỏi: Tỉnh chưa? Tùng quay xe, ghé sát vào chỗ Thạch đứng gần bên đường tàu, giơ tay chào, ánh điện đường vàng khè soi nửa khuôn mặt Tùng lạ lẫm, trước khi lạng ra giữa đường chạy nhanh vào trong phố. Đào ngũ, không, hẳn không thể hiểu được, không phải đào ngũ...

(Còn tiếp.)

THANH-TÂM-TUYỀN

VĂN số 58

TUYỀN-TẬP THƠ VĂN

nghề cho con mai sau

HÀ - THỊ - THAO

em vẽ trên giấy ba vòng tròn liên tiếp bằng
nhau
vòng anh vòng em và vòng cho con mình
mai sau đó
vòng thứ nhất em tô màu đen
vòng thứ hai tô màu đỏ
và con mình tự bôi cho nó màu nâu.

con sẽ đi trên vòng ca hát
như một nhà ảo thuật
và anh, em quay tròn chung quanh nó
tìm nơi an nghỉ cho tương lai
tương lai của những ngày cuối cùng tuổi trẻ.

anh hỏi mai sau con làm nghề gì
em trả lời anh mai sau dạy con làm nghề
thợ vẽ
vẽ những bản đồ Việt-nam rách nát
để bôi xóa những hận thù hôm nay mình
đang tạo dựng.

dạy cho con nghề cắt dây thép gai
đang ôm xiết vòng lưng tỏ tiên mình mừng
mủ
dạy con nghề lang y
để chữa trị những vết thương tím bầm
quá khứ
và cuối cùng dạy cho con tiếng nói quê
hương
tiếng nói của đồng chua nước mặn.

rồi anh hãy đốt hết sách vở hôm nay
em giang tay che kín cho con đừng biết
đồng tro anh hãy cất giữ đi
đó là máu là nước mắt của quê hương
rất nhiều năm đói khổ
anh sẽ gửi tặng những nhà chinh phục
không gian
và nói với họ đó là thuốc súng.

để con mình tái tạo lại quê hương
giòng sông ô nhục sẽ là đường kính của
vòng tròn ngày xưa em vẽ
rồi anh và em sẽ đứng hai đầu nam bắc
canh giữ con mình giấc ngủ thanh xuân.

HÀ-THỊ THAO

ALBERT CAMUS

sa đọa

(truyện kể)

TRẦN THIÊN-ĐẠO PHIÊN-DỊCH VÀ CHÚ-GIẢI

CHƯƠNG II

Ngài hỏi quan-tòa-sám-hối là gì à ? Hẳn danh từ này đã khiến ngài lấy làm nghi ngại khôn xiết. Xin ngài tin cho rằng tôi không hề có dụng ý tinh quái nào, và tôi có thể giải thích minh bạch hơn hầu ngài rõ. Nghi cho kỹ thì nó cũng là một khía cạnh tạo nên chức vụ của tôi. Nhưng tôi thấy cần phải trình bày cùng ngài một số sự việc trước đã, khả dĩ giúp ngài hiểu được tỉ mỉ câu chuyện.

Mấy năm trước kia, tôi còn hành nghề trạng sư ở Paris, và, chẳng giấu gì ngài, tiếng tăm cũng khá lẫy lừng. Đúng thế, tối qua, không phải là đích danh của tôi. Tôi chuyên biện hộ vì nghĩa cho những vụ đáng thương tâm. Cho quả phụ và trẻ cô, như người ta thường bảo, chẳng hiểu tại sao, bởi chung trên đời cũng có hạng quả phụ lạm quyền và loại trẻ cô quá quắt. Tuy vậy, tôi chỉ cần nghĩ thấy ở bị can một thoáng mùi nạn nhân là lập tức tay áo

(*) Xem từ VĂN số 55.

trạng sư của mình vùng lên, tác hành. Và tác hành như thế nào ! Một trận cuồng phong vũ bão ! Lòng tôi được dịp tuôn ra vênh vang trên tay áo. Tưởng chừng như nàng công-lý hằng bữa ngủ với tôi mỗi tối. Tôi đoán chắc với ngài là ngài hẳn thần phục giọng nói thích đáng của tôi, những lần tôi xúc động nhằm lúc, tài hùng biện và độ nhiệt tình, cùng khía cạnh công phần được chẻ ngự, trong các bài biện thuyết của tôi. Còn về phần diện mạo thì tạo vật đã chẳng quản công lao, tôi không cần phải khó nhọc mấy cũng biểu lộ được đáng điệu anh hùng. Hơn nữa, tôi còn được tiếp sức nhờ ở hai cảm tính chân thành : thích ý nhận thấy mình đứng ở bên này vành móng ngựa, với phe chánh nghĩa và một thứ bản năng miệt thị trọn giới quan tòa nói chung. Thật ra thì có lẽ thái độ miệt thị này cũng không phải hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Ngày nay, tôi hiểu rõ là nó cũng chứa nhiều lí do đặc biệt. Song, đứng ngoài mà nhìn, thì nó tựa hồ như khoác lên mình một bộ mã say mê đến mực. Chúng ta không thể phủ nhận rằng, ít ra là thời đại này, vẫn còn cần đến quan tòa ; phải vậy không ngài ? Vậy mà trước kia, tôi không làm sao hiểu được rằng người ta lại có thể tự nguyện nhận lãnh cái chức vụ kỳ lạ đó. Tôi chấp nhận họ, vì họ sờ sờ trước mặt tôi kia, nhưng phần nào thế như là tôi chấp nhận cào cào châu chấu vậy. Với chỗ khác nhau là loài côn trùng cánh thẳng này có tràn ngập tới đâu cũng không lợi cho tôi được lấy nửa đồng trinh, và ngược lại, tôi nuôi miệng mình bằng cách đàm thoại đối đáp với những kẻ mà lòng tôi miệt thị khinh rẻ.

Nhưng tóm lại, tôi đứng về phe chánh nghĩa, bấy nhiêu cũng đủ để lương tâm tôi được yên bằng. Tin chắc rằng pháp luật đứng ở phần mình, thích ý nhận thấy mình đúng lý, hoan hỉ được chính mình trọng vọng, ngài ạ, vốn dĩ là những động cơ mãnh liệt giúp chúng ta được cứng cáp vững vàng hay thúc đẩy chúng ta đường bệ, tiến bước. Ngược lại, cứ thử tước đi mấy động cơ ấy, ngài ắt biến con người thành một bầy chó hực hơi mũi dài lòng thông. Xiết bao tội ác tày đình xảy ra, đơn thuần chỉ vì người gây ra nó không chịu nổi cái ý nghĩ cho-rằng mình lầm lỗi ! (1) Thuở xưa,

(1) Một câu danh ngôn khác của Albert Camus. Âm chỉ hành tích của Xtalin chẳng ?

tôi có quen biết một nhà kĩ nghệ nọ, ông có một bà vợ quả thật vẹn toàn, ai ai cũng ngợi khen, vậy mà ông vẫn cứ phụ rầy bà như thường. Ông tức lộn gan lộn ruột nhận thấy phần tôi luôn về mình, nhận thấy không có cách nào được người đời hay tự mình cấp phát cho mình một mảnh bằng đức hạnh. Bà vợ tỏ ra vẹn toàn bao nhiêu, ông càng tức tối bấy nhiêu. Cuối cùng, ông không còn chịu nổi chính lỗi lầm của mình nữa. Ngài đoán được bấy giờ ông ta, làm gì không? Ông thôi tỏ ra hạc béo? Không, không. Ông giết bà vợ. Tôi giao tế với ông ta là cũng nhờ vậy.

Tôi thì ở vào một tình thế xán lạn hơn. Chẳng những chắc chắn là tôi không bị nhập vào phe những kẻ mang trọng tội (đặc biệt là tôi tuyệt nhiên không có cơ giết vợ, vốn sống độc thân), mà còn bảo chữa cho họ nữa, với điều kiện duy nhất là họ phải thuộc hạng tội phạm tốt cũng như có kẻ thuộc hạng mán mọi tốt vậy. Chính ngay cái cách tôi bảo chữa cho họ cũng mang đến cho tôi nhiều niềm vui thích nở lòng. Đời sống nghề nghiệp của tôi quả tình là gương mẫu, không chỗ nào chê trách được. Tôi không hề nhận của hối lộ đã đành, mà tôi cũng không hề hạ mình lòn cúi vận động lẫn nào. Một điều hiếm hoi hơn nữa, tôi không hề chịu nịnh hót một kẻ nào ngộ hầu được hấn thuận theo mình, hoặc một công chức cao cấp nào hồng lợi dụng thân tình của y. Tôi cũng có cái điểm phước đôi ba lần được chánh phủ kí sắc lệnh tuyển cho Bắc-đầu bội-tinh, và tôi đã có thể trang trọng chối từ một cách kín đáo, lấy đó làm phần thưởng đích thực cho mình (2). Sau rốt, tôi không hề đòi tiền thù lao những thân chủ nghèo khó và cũng không hề lớn tiếng rêu rao nghĩa cử này. Ngài chớ lầm tưởng rằng tôi kể lẽ ra đây là để khoe khoang cùng ngài. Công trạng tôi hoàn toàn chẳng có là bao: trong xã hội chúng ta ngày nay máu tham được nâng lên mức thay thế cho cao vọng.

(2) Âm chỉ Jean-Paul Sartre (và luôn cả nhóm nhà văn qui tụ quanh tạp chí *les Temps Modernes* (Thời Mới) do Sartre chủ trương) chẳng? Sartre có lần cũng đã từ chối Bắc-đầu bội-tinh và không nhận chức giáo sư ở *Collège de France* (Học-viện Cao-đẳng Pháp-quốc), vào năm 1946.

hằng không ngừng khiến tôi phì cười. Tôi nhắm một mục đích cao xa hơn ; ngài sẽ có dịp nhận thấy rằng câu nói vừa qua rất mực chính xác về phần tôi.

Nhưng ngài cứ hãy xét xem tôi được thích ý như thế nào trước đã. Tôi hưởng thụ bản tánh đặc biệt của mình, và chúng ta thấy đều biết rằng hạnh phúc nằm chính ở chỗ đó, tuy rằng, đề thoa dịu lẫn nhau, đôi khi chúng ta vẫn cứ làm ra vẻ bài xích thứ lạc thú này gán cho nó cái nhãn hiệu vị kỉ. Ít ra là tôi cũng hưởng thụ cái thành phần trong bản tánh vốn phản ứng ăn khớp với hạng quả phụ và trẻ con đến độ cuối cùng, cứ mãi tác hành không thôi, bị nó chi phối trọn cả đời sống của mình. Thí dụ như tôi rất mực thích giúp kẻ mù lòa băng qua đường lộ. Dầu cách xa mấy, hề trông thấy có chiếc gậy đang dụ dục lẫn mò ở góc hè phố nào là tôi hối hả lao mình chạy tới, đôi khi, vừa đứng đề phòng trước cánh tay từ bi đã giơ sẵn, giành lấy kẻ mù lòa khỏi mọi cử chỉ ăn cần nào không phải là của mình, vừa dịu dàng vừa vững chắc nắm tay dìu y dọc theo khoảng lộ dành cho bộ hành, chen giữa mớ xe cộ ngược xuôi tấp nập, hướng về chốn yên lành ở vỉa hè, rồi chúng tôi chia tay nhau trong niềm xúc động tương tri. Cũng hết như vậy, tôi hằng thích chỉ dẫn ngõ ra lối vào cho khách qua đường, sẵn lòng mời thuốc giùm họ, giúp thêm một tay cho những phu xe chở nặng đẩy càn, đẩy hộ chiếc xe chết máy, mua ủng hộ tờ báo do cô hội viên cứu-thể-quân đem bán, hoặc bó hoa của bà cụ tuổi tác nọ, tuy tôi biết rõ rằng bà đã hốt trộm nó trong nghĩa trang Montparnasse (3). Tôi cũng thích, trời, điều này khó thoát ra cửa miệng hơn, tôi thích làm việc bố thí. Một ông bạn thiết của tôi theo Thiên-chúa-giáo thường nhìn nhận rằng cái cảm giác đầu tiên xâm chiếm tâm hồn chúng ta mỗi khi trông thấy kẻ hành khất men lữ tới nhà mình là một cảm giác bức dọc khó chịu. Còn đối với riêng tôi thì lại càng nguy hại hơn nữa : tôi mừng khắp khởi. Mà thôi, nên lướt qua chuyện này.

(3) Một trong số mười bảy nghĩa trang ở Paris. Nghĩa trang Montparnasse chiếm một phần đất rộng trong quận XIV ; nhiều nhà văn, kịch sĩ nổi tiếng Pháp yên giấc ngàn thu trong nghĩa trang này.

Hãy bàn tới phong thái lịch sự tôi hằng có. Nó quả nổi tiếng và, dầu vậy, cũng không ai chối cãi được. Thật vậy, cái thái độ nhã nhặn lịch lãm mang đến cho tôi nhiều niềm vui lớn. Những sáng nào được điếm phước nhường chỗ ngồi trên xe buýt hay xe hăm, cho kẻ rõ rệt xứng đáng được nhường, hoặc lượm lên vật gì do một bà cụ tuổi tác lỗ tay đánh rớt rồi trao trả cho bà với nụ cười nhếch mép quen thuộc, hoặc chỉ đơn giản nhường cuộc tắc-xi cho một người cần gấp hơn mình, thì trọn cả buổi đó được các nghĩa cử này soi sáng rực rỡ. Tôi cũng lấy làm vui sướng nữa, phải nói thật như vậy, vào những hôm các hãng công xa đình công, được đẹp, ở mấy trạm xe buýt, cho đèo nhờ trong xe tư của mình năm ba kẻ đồng thi bạc phước, thiếu phương tiện ngược gót về nhà. Sau rốt, đôi chỗ trong rạp hát đề cho một cặp uyên ương được sum họp bên nhau, vác rương hành lý hộ một thiếu nữ cùng chuyển xe đặt trên kệ lưới quá cao đối với tầm vóc của cô, đều là những tác phong rực rỡ mà tôi thực hành thường hơn kẻ khác, bởi chính lẽ tôi hằng tâm ngóng chờ cơ hội hơn và thấu hoạch từ các tác phong này nhiều mối lạc thú khoan khoái hơn.

Tôi cũng còn nổi tiếng là hào hiệp và thật tình là vậy. Tôi hết sức rộng rãi trong việc lạc quyền ủng hộ, công cộng hay âm thầm. Nhưng chẳng những tôi không lấy làm buồn tiếc khi phải xa lìa một vật sở hữu hay một số tiền, mà còn tìm thấy ở đó nhiều mối lạc thú hằng cửu, mỗi nhỏ nhút không phải là thứ trạng thái buồn da diết đòi khi phát sanh ra trong hồn từ chỗ suy ngẫm đến tánh chất vô bổ của các cống hiến đó và đến sự vong ân bội nghĩa chắc hẳn sẽ tiếp liền sau chúng. Chánh xác trong việc tiến của tôi là một điều hằng khiến tôi khờ sở khôn cùng và tôi chỉ ứng theo một cách miễn cưỡng. Tôi cần được chủ động trong sự rộng rãi của mình.

Đây là những nét đơn sơ, nhưng sẽ giúp ngài hiểu được thực chất những khoái lạc mà tôi không ngừng bắt gặp trong đời sống, và nhứt là trong nghề nghiệp của mình. Chẳng hạn, được chận đón, trong hành lang Tòa án, bởi cô vợ của một bị can mà mình vừa bào chữa chỉ độc vì công lý hay vì trác ần, tôi muốn nói: mà mình vừa biện hộ không công; nghe thiếu phụ này khẽ thốt vào tai rằng tình không, vâng, tình không một vật gì có thể đền báo hết được ân huệ họ nhận ở mình; bấy giờ đáp rằng là có gì đâu, bất kì ai cũng có

thể làm được như vậy, lại còn biếu thêm một số tiền giúp họ vượt qua những ngày đen tối sắp tới, và để chặn dứt mọi tình cảm chứa chan, ngõ hầu giữ cho chúng một âm vang thích đáng, hôn phớt lên lưng bàn tay của một thiếu phụ đáng thương (4), rồi cáo từ; ấy là, ngài hãy tin lời tôi, ấy là vói tới chỗ cao hơn kẻ tham vọng tầm thường và vươn lên đến cái tuyệt đỉnh ở đó đức hạnh chỉ còn được nuôi dưỡng bởi chính mình nữa mà thôi.

Chúng ta hãy ngừng lại trên các đầu ngọn này. Ngài bây giờ ắt hiểu tôi muốn nói gì khi bảo rằng mình nhắm một mục đích cao xa hơn. Tôi nói tới chính các tuyệt đỉnh đó, các tuyệt đỉnh duy nhất khả dĩ cho phép tôi sống thư thái. Vâng, thuở nay tôi bao giờ cũng chỉ cảm thấy thoải mái trong những tình thế vợi cao. Cho đến tận những tiêu tiết chi li trong đời sống, tôi cũng cần được đứng trên. Tôi thích đi xe buýt hơn đi xe hăm, ngồi xe độc mã hơn ngồi xe tắc-xi (5) đứng trên sân thượng hơn đứng dưới tầng lầu thứ nhất. Là khách ham mộ thứ máy bay thể thao ngoi đầu trong khoảng không lưng chừng trời, tôi cũng là kẻ, trên tàu bè, không ngừng rảo chân cạnh bên mũi giữa. Đi núi, tôi tránh những thung lũng hăm sâu mà chỉ thích leo đèo hay trèo lên cao nguyên; cùng lắm, tôi mới là người đi trên vùng bình nguyên bằng phẳng. Ví thử tôi có buộc phải chọn một nghề thủ công, thợ tiện hay thợ lợp nhà, ngài chớ nên thắc mắc, nhất định là tôi chọn nghề làm quen với mái nhà và làm quen với chóng mặt. Khoang ghe, hầm tàu, đường ngầm, hang động, vực thẳm là những nơi tôi kinh tởm vô cùng. Tôi còn đặc biệt thù ghét thậm tệ những nhà đồng huyết dám vênh vao chiếm trọn trang nhất trên nhật báo, thành tích của họ khiến tôi ớn ớn thế nào. Ráng sức chúi lọt tới mức tám trăm dưới mặt biển, dầu có kẹt đầu giữa hẻm đá hẹp cũng cam (mà các kẻ vô ý thức đó gọi là xiphong!) xuất hiện dưới mắt tôi như một tác phong có tánh cách suy đốn hay lụn bại. Có cái gì tội lỗi nằm ở phía dưới.

(4) Đây là phép xã giao thông dụng ở châu Âu, nhất là trong giới trưởng giả. Không biểu hiện một cảm tình gì đặc biệt.

(5) Ở Paris hiện nay vẫn còn thứ xe ngựa bốn bánh, thường rước khách du lịch hơn là khách thường. Cao hơn xe tắc-xi.

Một bờ dốc thiên nhiên, de ra năm sáu trăm thước trên mặt biển chưa mất dạng hần và tràn trề ánh nắng, trái lại, là nơi tôi thờ được khoan khoái hơn hết, nhứt là khi tôi sừng sững một mình, vờ vờ trên bảy người đông như kiến cỏ. Tôi giải thích được dễ dàng vì sao các lời thuyết pháp, các câu tuyên giáo quyết định, các phép màu huyền diệu đều được tác hành trên những nơi cao ráo vừa vậy. Theo ngu ý của tôi, người ta không trầm tư mặc tưởng dưới hầm tối hay trong phòng giam (trừ phi khi nó xây trên tháp cao, tìm mắt nhìn ra cảnh minh mông) ; mà còn nằm mèo móc meo cả ra. Và tôi cũng hiểu được ông kia, đã thụ giới, nhưng lại chỉ bỏ áo ra mà hoàn tục, chỉ vì tinh phòng của mình không mở rộng ra cảnh trời bao la như đã ngỡ trước mà bị chắn ngang bởi một bức tường. Ngài cứ tin chắc rằng về phần tôi, tôi không nằm mèo đề cho mình móc meo ra đâu. Trong tâm hồn mình cũng như giữa kẻ khác, tôi không giây phút nào ngừng trèo lên cao, nhúm cháy ngọn lửa nhiệt tình, và bấy giờ một lời chào mừng reo vui dâng tràn tới tôi. Ít ra là tôi tìm thấy lạc thú ở cuộc đời và ở tánh chất toàn hảo của mình như vậy.

Nghề nghiệp tôi thích ứng tốt đẹp với thiên chức hướng thương đó. Nó tẩy hết mọi niềm chua chát đối với đồng loại mình, kẻ mà tôi luôn giúp đỡ tuy không hề nhờ vả. Nó đặt tôi đứng trên quan tòa là người tới phiên bị tôi xét xử ; đứng trên bị can mà tôi ép phải chịu ơn mình. Ngài hãy cân nhắc kĩ lưỡng điều tôi vừa thốt ra : tôi sống hoàn toàn vô tội vạ. Tôi nằm bên ngoài mọi vòng xét xử, tôi không trình diện trước mặt pháp đình, mà ở đâu đó trên trần, hết như các vị thần thánh thoảng được quay máy thông xuống sân khấu để biến thái và cấp ý nghĩa cho động tác. (6) Xét cho cùng thì sống trên cao vẫn còn là phương sách độc nhứt để được đa số người đời trông thấy và hoan hô chào mừng.

Vả chăng, trong số các kẻ tội phạm tốt của tôi cũng có vài người đã đang tay sát hại vì tuân theo cùng một cảm tính đó.

(6) Âm chỉ kịch nghệ Hi-lạp cổ (đặc biệt vào thế kỉ V trước Công-nguyên) — kịch sĩ đều mang mặt nạ biểu hiện đặc tánh của mỗi vai. Có thể tạm ví với lối hát bội ở Việt-nam.

Họ đọc báo và ở trong hoàn cảnh buồn thương của mình, họ cảm thấy như cũng được đền bù phần nào (7). Hết như bao nhiêu người, họ không còn chịu phải sống hăm hiu âm thầm được nữa và sự áy náy bồn chồn này hẳn đã phần nào xui khiến họ làm nhiều điều bạo hành tai hại. Đề được người ta biết đến mình, tóm lại chỉ cần thích khách chết tươi mụ gác cửa của mình. Tiếc thay, ấy chỉ là một thứ tằm tiếng ngắn ngủi, vì lẽ xiết bao mụ gác cửa đáng được ăn dao. Án mạng không giây phút nào ngưng chiếm giữ mặt tiền trên trường đời, nhưng kẻ gây ra án mạng chỉ múa may ở đó trong chốc lát mà thôi, đề rồi bị thay thế ngay liền. Các lần đặc chí ngắn ngủi ấy, rốt cuộc phải trả bằng một giá quá mắc. Ngược lại, báo chữa cho đám người bạc phước chẳng náo nức tìm kiếm thứ tằm tiếng nợ mới là được nhìn nhận thật sự, cùng một lúc và cùng một nơi, nhưng bằng những phương tiện ít tốn phí hơn. Sự thể này còn khích lệ tôi tận tâm tận lực giúp họ đến tội càng ít càng hay: họ đền bao nhiêu thì cũng thể như là đền thế cho tôi vậy. Phần khác, lòng công phẫn, tài hùng biện và lời lẽ cảm kích mà tôi dùng đến, ngược lại, xóa đi hết mọi nợ nần của tôi đối với họ. Quan tòa thì trừng phạt, bị cáo thì đền tội, còn tôi, không phải bận bịu tới bất luận bồn phận nào, thì thoát khỏi mọi lời xét xử cùng mọi trò hình phạt, tôi hoàn toàn được tự do ngự trị trong một bầu ánh sáng cực lạc.

Thật vậy, ngài xem, không phải là Cực-lạc sao: trực diện với đời sống? Đời sống của tôi nó như vậy. Tôi không hề buộc phải học tập để sống bao giờ. Về điểm này, vừa lọt lòng mẹ, tôi đã biết hết trọn mọi khía cạnh. Có những kẻ mà vấn đề phải giải quyết là tìm cách lẩn tránh loài người, hay ít ra, dàn xếp sao cho thuận. Riêng tôi, sự dàn xếp này đã sẵn. Biết thân mật khi cần thiết, biết nín bặt phải lúc, dám ăn nói hồ đồ cũng như biết lập nghiêm, quả tình là tôi dự thẳng vào cuộc đời. Vậy nên lòng người theo tôi không ít và thành tích đạt được giữa cuộc thế này

(7) Chỉ trích loại báo chí chuyên đăng tin đâm chém, giết người, đồ máu — chiều theo thị hiếu thấp kém của một thành phần độc giả.

biết cơ man nào mà kể. Đáng mạo không đến nỗi tồi tệ, tôi lại tỏ ra vừa là một tay nhảy sào sỏi không biết mệt vừa là một học giả uyên thâm kinh đảo, tôi còn làm được một việc không mấy dễ dàng là cùng một lúc yêu cả phái nữ lẫn công lý, tôi thích chơi thề thảo và tạo tác nghệ thuật, tóm lại, ngài cho phép tôi ngừng kể tiếp, để ngài khỏi hồ nghi là tôi quá ư dễ dãi với mình. Song ngài cứ hãy hình tượng một người đương ở vào tuổi cường tráng, sức khỏe dồi dào, thân xác và thần trí nhanh nhẹn tinh xảo như nhau, không nghèo hèn cũng không giàu sang, đêm ngủ thẳng giấc và cực kì hài lòng về chính mình mà không bộc lộ nó ở đâu khác hơn là qua lối giao tế sung sướng và dễ dàng. Và ngài ắt sẽ không lấy làm chướng tai nghe tôi, với một thái độ khiêm tốn, nói tới một đời sống thành đạt.

(Còn tiếp.)

ALBERT CAMUS

TRẦN THIỆN-ĐẠO dịch

BẠN YÊU THƠ ĐÌNH HÙNG, KHÔNG THỂ
KHÔNG YÊU VĂN HOÀI - ĐIỆP THỨ - LANG

người đao phủ thành Đại - la

- Truyện dã sử Việt-nam
- NGUYỄN-ĐÌNH VƯỢNG xuất bản
- Sách dày gần 400 trang, giá 70 đồng

ĐÃ PHÁT-HÀNH KHẮP NƠI TRÊN TOÀN QUỐC

thơ trăm - văn

● bài ru ngủ

Em ngủ đi, em ngủ đi
 Mái nhà chúng ta đã bốc cháy rồi
 Và bây giờ vẫn còn ngút lửa
 Em ngủ đi, em ngủ đi
 Tay anh cứng và tâm hồn anh chết
 Con chúng mình thức dậy khóc trong đêm
 Đó tiếng kêu của mảnh đời chưa bao tuổi đó em
 Em hãy ngủ đi để anh ru con bằng bài ca hai
 mươi năm luân lạc
 Bằng tan hoang bằng đói khổ ưu phiền.

Em ngủ đi, em ngủ đi
 Mái nhà chúng ta chỉ còn tro bụi
 Và anh dỗ con bằng ngọn gió mới bay về.

● giấc ngủ

Không có gì, không có gì
 Không có gì trong đầu anh
 Không có gì trong óc anh
 Không có gì trong bàn tay anh
 Không có gì trong nòng súng thép
 Không có viên đạn nào trong trái tim
 Không có người tình nào trong đêm súng nổ
 Và sau hết
 Không có gì khi nhắm mắt ngủ yên.

arthur evelyn st. john waugh

một vì sao rụng

một thiên lự thuật hữu ích

Cuối năm 1964, khách mộ điệu nền văn nghệ Anh - cát - lợi đương thời đột nhiên chùng như hồ hững với trường phái *Angry Young Men* (Thanh-niên Thịnh-nộ) — tương đương với nhóm nhà văn *beatniks* đầu bù tóc rối ở Liên-quốc Mĩ; với nhóm nhà văn *Tel Quel* (Cứ-y-như-vậy) ở Pháp; với nhóm các nhà văn qui tụ chung quanh hai tạp chí *Novy Mir* (Thời Mới) và *I-OHOCTb*, (Thanh-niên) ở Liên-xô; với nhóm *Sáng-tạo* ở miền Nam Việt-nam, ít ra, về khía cạnh tìm tòi một đường hướng mới cho nền văn nghệ Việt - nam — họ chùng như hồ hững với văn phái đã nổi tiếng và làm chấn động dư luận một thời này mà quay về tìm đọc những nhà văn đã chiếm được địa vị vững chắc trên văn đàn nước Anh chẳng hạn như William Somerset Maugham (1874-1965) (1), Richard Church (1893-), Evelyn Waugh (1903 - 1966), Graham Green (1904-), John Boynton Priestley (1894-) và nhiều nữa.

Tác phẩm cũ, mới của các nhà văn này rầm rộ được tái bản,

(1) Xem Văn đặc biệt W. Somerset Maugham, số 51, ngày 1-2-1966.

ra đời ; một nét đặc biệt trong số rất nhiều tác phẩm mới của các nhà văn thuộc thể hệ đàn anh xuất bản cuối năm 1964, cách nay gần một năm, là số lượng rất cao của loại sách tự thuật (cũng gọi là tự-truyện — *autobiography*), chúng ta có thể kể sơ lược mấy tác phẩm được chú ý nhiều nhờ ở tầm quan trọng của sách và địa vị của tác giả : *Trumpets from the Steep* (Tiếng kèn giống ra từ triền núi) của Lady Diana Cooper (2), *My Life and Times* (Đời tôi và thời buổi này) của Sir Compton Mackenzie (3), *The Voyage Home* (Trở về cố quận) của Richard Church (4) và thiên tự thuật của Evelyn Waugh : *A Little Learning* (Một thoáng học vấn) (5), thiên tự thuật ngày nay bỗng vụt xuất hiện như lời trời đón trước của tác giả, linh cảm được rằng mình sắp từ già cuộc đời.

Thật vậy, thiên tự thuật *A Little Learning* là tác phẩm cuối cùng của Evelyn Waugh, xuất bản trước ngày ông tắt thở (ở London, hôm qua, chúa nhật 10 tháng Tư 1966) một năm ; và, dầu muốn dầu không, cũng sẽ biến thành tác phẩm chứa đựng nhiều chi tiết chánh xác nhất, do chính nhà văn gạn lọc, cần thiết cho việc đi sâu vào cuộc đời và sự nghiệp của ông, và rất mực hữu ích cho chúng ta, cho chúng tôi, là kẻ sắp căn cứ vào đó ngó hầu trình bày cùng bạn đọc một thân thể, và một sự nghiệp đồ sộ, nằm trong truyền thống u mặc (*humor* hay *humour*) khi biếm và trào phúng vốn là một dòng huyết hăng luân lưu không ngừng trong nền văn học Anh nói chung kể từ Jonathan Swift (1667-1745) qua William Makepeace Thackeray (1811-1863), Gilbert Keith Chesterton (1874-1936) đến Evelyn Waugh. Với cái chết bất ngờ của ông, của nhà văn kế thừa trào lưu văn học u mặc, khi biếm và trào phúng trong nền văn học Anh nói chung,

(2) Diana Cooper : *Trumpets from the Steep* (Penguin, London, 1964).

(3) Compton Mackenzie : *My Life and Times*, Chatto & Windus, London, 1964).

(4) Richard Church : *The Voyage Home* (Heinemann, London, 1964).

(5) Evelyn Waugh : *A Little Learning* (Chapman and Hall, London, 1964).

người hằng theo dõi nền văn học phong phú này có thể đặt ra câu hỏi chưa tìm được lời giải đáp thích đáng sau đây : rồi đây, trong đội văn nghệ Anh-quốc thời danh hiện tại, ai là người đủ năng khiếu và thiên tài để nối nghiệp ông ? nhà văn trẻ nào, bằng chính tác phẩm của mình, sẽ nhận lãnh cái trách nhiệm nặng nề gìn giữ nguồn văn nghệ đặc biệt Hồng-mao đó.

Với vốn hiểu biết có hạn của chúng tôi, về một nền văn nghệ dầu sao cũng nằm trong sở trường của mình mười năm nay, chúng tôi xin thú nhận rằng mình chưa trông thấy có nhà văn Anh trẻ hiện đại nào khả dĩ đủ điều kiện tài năng và tinh thần hòng đạt tới địa vị đặc biệt của Evelyn Waugh, một địa vị đặc biệt mà, nếu chúng tôi không sợ nói mò (vì chưa kịp thời giờ kiểm chứng) chỉ có nhà văn Pháp đương thời Marcel Aymé (1902-) là còn đang nắm trong tay cùng với ngòi bút phóng túng trào lộng của mình.

Nhưng, trước hết, nhà văn làm đề tài cho bài tường niệm này thân thế và sự nghiệp ra sao ? Vị trí của Evelyn Waugh trong nền văn học Anh hiện đại nằm ở chỗ nào ?

thân thế arthur evelyn st. john waugh, bút danh evelyn waugh

« Tôi mở mắt chào đời ở khu Hampstead (6) vào khoảng cuối thu 1903 và được đặt tên cúng cơm là Arthur Evelyn St. John : tên đầu chính là tên của cha tôi, còn tên thứ nhì thì lại là do mẹ tôi bốc đồng đặt cho (7). Tôi không hề thích cái tên thứ nhì này một giây phút nào. Ở Mỹ, người ta dành đề đặt tên con gái, và cả ở

(6) Hampstead, với Hampstead Heath, là khu cư ngụ sang trọng và nghệ sĩ ở London.

(7) Ở châu Âu, lệ thường đặt nhiều tên (*Christian names*) cho trẻ mới sanh, mỗi người trong gia đình đều có thể đặt một tên mình thích ; đứa trẻ sau này sẽ chọn một hay hai tên đó làm tên chánh, hay đúng hơn, sẽ dùng đúng tên thường được gọi trong gia đình.

Anh, nó thường thỉnh thoảng cũng gây ra nhiều cơ hội khiến người ta lầm lẫn về giống phái của tôi.

Một lần nọ, vào thời chiến cuộc ở Ethiopia (8), tôi được dịp đi làm phóng sự ở một tiền đồn xa hằng bao cây số ngàn mọi phái nữ da trắng, và toàn thể binh lính đóng quân ở đây được báo trước rằng Evelyn Waugh, English writer (Evelyn Waugh, nhà văn Anh-cát-lợi) sẽ đến viếng thăm đồn. Trọn cả số sĩ quan bữa đó, râu mày nhẵn nhụi và phục sức chỉnh tề, đồng loạt bước ra đón rước tôi, mỗi người cầm tay một bó bông. Tôi lấy làm kinh ngạc hết đời; mà họ thì còn tỏ ra ngỡ ngàng gấp bội. » (9).

Sanh ra trong một gia đình ham chuộng văn chương và đeo đuổi nghiệp văn chương (cha ông, Arthur Waugh, giữ mục phê bình văn nghệ trong các tạp chí và nhật báo khoảng đầu thế kỷ XX; anh ông, Alec Waugh, cũng là một tiểu thuyết gia có độc giả, tuy không mấy nổi tiếng), Evelyn Waugh theo nòi văn chương và làm nên sự nghiệp lớn lao, đây là một điều đương nhiên thường nhận thấy ở những gia đình tương tự — hãy cứ nghĩ tới họ Nguyễn-tường trong nền văn nghệ Việt nam hiện đại (10).

Chính nhờ ở bầu khí thuận lợi trong gia đình mà Evelyn Waugh khám phá ra được ở nền văn học Anh một nguồn vui vô tận, sau này sẽ dẫn ông tới địa vị rạng rỡ trên văn đàn thế giới. Nhưng theo ông, chính vào thời tòng học trong trường làng (làng Landing, thuộc ngoại ô London), ông mới được thật thụ huấn luyện nhằm chuẩn bị đưa vào « cái nghề độc nhứt : nghề văn ».

(8) Vào năm 1935.

(9) Evelyn Waugh : *A Little Learning*, trang đầu. Vì trích đoạn quá dài, xin được miễn chép lại nguyên văn ở đây. Phần khác, cốt cách văn tài của Evelyn Waugh toát ra từ tinh thần của bản văn hơn là từ ngữ thức.

(10) Thế hệ đàn anh họ Nguyễn tường : Nhất-linh, Hoàng-đạo, Thạch lam ; thế hệ trẻ còn sung sức sáng tác hiện nay : Duy-lam, Tường-hung, Thế-uyên. Đây chỉ đưa ra một thí dụ để tiện minh chứng một nhận định, chứ không cốt so sánh tầm quan trọng giữa các nhà văn nói đến trên.

Sau thời gian lê rách đũng quần ở trường trung học, ông ghi tên vào Đại-học Oxford theo ngành lịch sử hiện đại, và ngành Nghệ-thuật một thời gian ngắn (*reading Modern History and studying Art for a while*), rồi phăng ngang bỏ dở, tìm sinh kế nuôi thân. Học vấn của ông không mấy tốt đẹp, thành thử ông chỉ còn có một nghề độc nhất cho phép ông nghĩ tới việc viết văn: nghề thầy giáo trong một tư thục. Chính ở đây ông đã gặp một trong những nhân vật nổi tiếng nhất của ông sau này là Captain Grimes (trong cuốn tiểu thuyết đầu tay *Decline and Fall, Tàn lụn và mặt số, 1928*).

Năm 1930, ông cải tâm vào đạo Công-giáo. Vào lúc này, ông không ngừng châu du khắp cùng thế giới, đặt bước lên địa lục châu Á cũng như trên miền Nam châu Mĩ. Năm 1935, làm phóng viên cho nhật báo *Daily Mail* (Nhật-báo) trong chiến cuộc ở Ethiopia. Năm 1939, khởi đầu Thế-chiến thứ Hai, ông sung vào Thủy-binh (*Royal Navy*); sau công tác trong đội tiền vệ ở Cận-dông và trong tổng tư lệnh của đại tướng R. E. Laycock. Năm 1944, theo phái đoàn do Randolph Churchill cầm đầu thương thuyết với Thống-chế Tito ở Nam-tư.

Nói chung, kể từ năm 1927 đến năm 1939, ông không hề định cư ở đâu cả và xê dịch không ngừng. Trong cuốn *When the Going was Good* (Khi mọi việc đều suông sẽ tốt tươi, 1946), ông đã viết như sau:

« Từ năm 1928 đến năm 1937, tôi không hề có chỗ ở nhất định nào và không có số tài sản nào không nằm trọn lòn dễ dàng trong lòng chiếc xe chở hành lý của một chú phu khuân vác (11). »

Mà thật vậy, chỉ kể từ sau Thế-chiến thứ Hai, người ta mới trông thấy ông bót giao động, định cư ở London (tuy từng chập, ông vẫn không khỏi không du hành ra ngoại quốc) và đề trọng tâm vào việc xây dựng sự nghiệp lớn lao và đặc biệt của mình cho tới hôm chúa nhật 10 tháng Tư 1966 mới đây tắt nghỉ một

(11) From 1928 until 1937, I had no fixed home and no possession which could not conveniently go on a porter's barrow. (Evelyn Waugh: *When the Going was Good*, preface).

cách êm ru như một anh hùng thắm mệt, ngay vào lúc tác phẩm châm biếm trào lộng phóng túng nhứt của ông, thiên tiểu thuyết *The beloved one* (Kẻ tiếc thương, 1948), được mô phỏng quay thành phim ảnh đang được khán giả ham mộ khắp cùng châu Âu và châu Mi, và chắc rồi ra sẽ được chiếu trên màn ảnh Việt-nam.

sự nghiệp của Evelyn Waugh

Được trọn giới phê bình văn nghệ *Anglo-Saxon* nói chung, và Anh - cát - lợi nói riêng, nhìn nhận là nhà văn trào lộng và châm biếm lớn nhứt của nền văn học Anh hiện đại, trong hơn ba mươi lăm năm trời sáng tác không ngừng nghỉ, Evelyn Waugh đã cho xuất bản một số lượng tác phẩm không kém số lượng của một Somerset Maugham hay của một John B. Priestley, tuy ông chỉ chuyên về loại hình kí sự và tiểu thuyết, không hề đưa lên sân khấu một vở kịch nào như hai nhà văn vừa kể. Hiện, chúng tôi không có trong tay bản thống kê ấn bản sách của ông, nên không biết rõ số sách đã in : nhưng một điều chắc chắn là sách ông đều được dịch ra hầu hết mọi thứ sanh ngữ châu Âu (Việt - ngữ chưa có, thật là một điều đáng tiếc ; chúng tôi sẽ giải thích tại sao dưới đây).

Cuốn sách đầu tay của ông là một thiên tiểu sử về nhà thơ cuối thời lãng mạn Anh Dante Gabriel Rossetti (1828-1882) (1927) ; nhưng chính cuốn tiểu thuyết đầu tay, và cũng là một trong những kiệt tác của ông, nhan là *Decline and Fall* (Tàn lụn và Mạt số, 1928), viết vào khoảng dưới hai mươi lăm tuổi, mới đem lại cho ông tiếng tăm lừng lẫy. Chúng ta biết rằng sau khi xuất bản cuốn tiểu sử và thiên tiểu thuyết nói trên, Evelyn Waugh khởi hành châu du đến "tận nhiệt tuyến và băng tuyến", *to the Tropics and to the Arctic*. Tình thật thì ông đã cho xuất bản một số tác phẩm tường thuật mấy chuyến du hành này, theo thể kí sự : kí sự tường thuật chuyến du hành ở vùng biển Địa-trung trong *Labels* (Nhãn-hiệu, 1930), qua châu Phi trong *Remote People* (Những dân tộc viễn phương, 1931), xuyên miền Nam châu Mi trong *Ninety-two Days* (Chín mươi hai ngày, 1934), đến Cận-đông trong *Waugh in Abyssinia*, *Waugh ở Abyssinia*, 1936).

Mấy chuyến du hành ghi lại trong những thiên kí sự kể trên, nếu như không đề dấu sâu đậm trong cuộc đời bay nhảy liên tục, thì cũng cung cấp cho ông rất nhiều tài liệu cần thiết và hữu ích cho những tác phẩm thuộc loại hình tiểu thuyết, những tác phẩm vốn đi làm nên sự nghiệp rạng rỡ của Evelyn Waugh.

Những tác phẩm tiểu thuyết này bao giờ cũng được viết ra với một bút pháp vô cùng linh hoạt, vui rộn, lôi cuốn (hãy xem trích đoạn dẫn đầu đề mục II trong bài này làm thí dụ), ngập trong một bầu khí u mặc đặc biệt Hồng-mao, đặc biệt *Swiftian* (theo lối của Jonathan Swift) đi từ những hoạt cảnh hài hước nhẹ nhàng đến những tình thế thuận lợi cho lối châm biếm độc ác chua cay (tuy cay đứt lưỡi, nhưng người đọc vẫn cứ phải nuốt cho trôi; càng nuốt càng cay, mà vẫn không tài nào khắc nhổ ra được), chứng tỏ rằng Evelyn Waugh có một đời sống lún sâu vào thực tế và một cái nhìn bao quát rộng rãi.

Đọc tác phẩm của ông, người ta nhận thấy chừng như không một đề tài thực tiễn nào mà lọt khỏi ngòi bút quán xuyến và gay gắt, ngòi bút không ngừng chọc thẳng vào ung nhọt của xã hội con người nói chung, và của xã hội Anh và Mỹ nói riêng. Ngòi bút sắc bén này của ông đã soi mói bới móc vào nhà trường, giới thượng lưu và khám đường trong cuốn *Decline and Fall*; vào giới thanh niên trẻ vô công rồi nghề con ông cháu cha (người Anh gọi là *the Bright Young Things*) trong *Vile Bodies* (Thân xác đốn hèn, 1930); vào đường lối ngoại giao, nền văn minh tân tiến và những dân tộc man dã trong *Black Mischief* (Hiềm độc u ám, 1932) với bối cảnh chiến cuộc ở Abyssinia lồng trong một giọng u mặc cay cú; vào hôn nhân và li dị trong *A Handful of Dust* (Nắm bụi trần, 1934); vào nghề làm báo chiều theo thị hiếu nẩy lửa của độc giả thấp kém trong *Scoop* (Bản-quyền, 1938), với giọng châm biếm trực diện chia vào thói bịa tin tức, vào Thế-chiến thứ Hai và thủ tục quan liêu trong *Put out more Flags* (Hãy dương thêm cờ, 1942; vào những chế độ chánh trị độc tài và cuộc hỗn loạn giữa các cường quốc sau trận chiến 39-45 trong *Scott-King's Modern Europe* (Châu Âu tân tiến dưới quyền ngài Scott-King, 1947); vào giới kĩ nghệ màn ảnh Hollywood,

lối sống của Mỹ (*the American way of life*) và giới thương mại chuyên nghề bán quan tài trong *The loved one* (Kẻ tiếc thương, 1948) vừa được quay thành phim. Giữa mấy tác phẩm vừa kể trên, thuộc dòng u mặc, trào lộng và châm biếm, Evelyn Waugh không quên rằng mình là người theo Công-giáo, ngoài cuốn tiểu sử *Edmund Campion* (1935), thuật cuộc đời khổ hạnh của Edmund Campion dưới thời đại nữ hoàng Elizabeth I, ông còn tỏ thái độ ngoan đạo của mình trong cuốn *Brideshead Revisited* (Lại về Brideshead, 1945) miêu tả cuộc đời hoang mang bất định của con người trước khi được ánh sáng và ân sủng của Thượng-đế chiếu rọi, cũng như trong cuốn *Helena* (1950), khiến chúng ta nhớ tới Graham Green và nhà văn Pháp hiện đại François Mauriac (1885 —). Sau mấy cuốn này, viết ra với một giọng văn cổ điển và nghiêm túc, mà chúng ta có xem như những tác phẩm xây dựng trong mục đích tỏ lòng sùng mộ đạo giáo, Evelyn Waugh tìm bắt gặp lại sở trường cổ hủ của mình là loại văn châm biếm trong tác phẩm ba bộ *Men at Arms* (Trong cuộc chiến đấu, 1951-1953) cũng như người đọc tìm thấy lại ở đây lối văn u mặc, tinh thần châm biếm vừa nhẹ nhàng vừa cay độc và niềm hi vọng không ảo tưởng về nhân loại của tác giả.

Với số lượng tác phẩm đồ sộ sơ lược kể trên (nói sơ lược, là bởi còn thiếu sót), Evelyn Waugh đã tạo nên nhiều nhân vật hài hước bất diệt (bất diệt như một Hamlet của William Shakespeare, như một Từ Hải của Nguyễn Du, một Á. Q. của Lỗ-Tấn); nền văn học Anh-cát-lợi sẽ không bao giờ mờ hình bóng của Captain Grimes, ông thầy giáo đa phụ và vô luân trong *Decline and Fall*, của Lady Margot Metroland, một thứ Tú-bà, từ trong giới thượng lưu mà hiện ra, trong nhiều tác phẩm; của Lord Monomark, chủ nhiệm nhật báo *Daily Excess* (Cường-diện nhật-báo, nhan này nhại nhan *Daily Express*), và chú chàng Basil Seal, có nhiều hành vi ám muội, *Black Mischief* hay trong *Put out more Flags*. Các nhân vật hài hước bất diệt này thường được tác giả căn cứ trên những nhân vật có thật, hình tượng hóa trên nhiều khía cạnh tập trung từ một số người khác nhau mà ông có dịp gặp gỡ, nhận xét. Nhưng, dầu vậy, họ cũng không phải là những nhân vật có thật được tiểu thuyết hóa một cách trực diện, mà nói cho đúng, họ đã được Evelyn Waugh vận

lối sống của Mỹ (*the American way of life*) và giới thương mại chuyên nghề bán quan tài trong *The loved one* (Kẻ tiếc thương, 1948) vừa được quay thành phim. Giữa mấy tác phẩm vừa kể trên, thuộc dòng u mặc, trào lộng và châm biếm, Evelyn Waugh không quên rằng mình là người theo Công-giáo, ngoài cuốn tiểu sử *Edmund Campion* (1935), thuật cuộc đời khổ hạnh của Edmund Campion dưới thời đại nữ hoàng Elizabeth I, ông còn tỏ thái độ ngoan đạo của mình trong cuốn *Brideshead Revisited* (Lại về Brideshead, 1945) miêu tả cuộc đời hoang mang bất định của con người trước khi được ánh sáng và ân sủng của Thượng-đế chiếu rọi, cũng như trong cuốn *Helena* (1950), khiến chúng ta nhớ tới Graham Green và nhà văn Pháp hiện đại François Mauriac (1885 —). Sau mấy cuốn này, viết ra với một giọng văn cổ điển và nghiêm túc, mà chúng ta có xem như những tác phẩm xây dựng trong mục đích tỏ lòng sùng mộ đạo giáo, Evelyn Waugh tìm bắt gặp lại sở trường cổ hữu của mình là loại văn châm biếm trong tác phẩm ba bộ *Men at Arms* (Trong cuộc chiến đấu, 1951-1953) cũng như người đọc tìm thấy lại ở đây lối văn u mặc, tinh thần châm biếm vừa nhẹ nhàng vừa cay độc và niềm hi vọng không ảo tưởng về nhân loại của tác giả.

Với số lượng tác phẩm đồ sộ sơ lược kể trên (nói sơ lược, là bởi còn thiếu sót), Evelyn Waugh đã tạo nên nhiều nhân vật hài hước bất diệt (bất diệt như một Hamlet của William Shakespeare, như một Từ Hải của Nguyễn Du, một Á. Q. của Lỗ-Tấn); nền văn học Anh-cát-lợi sẽ không bao giờ mờ hình bóng của Captain Grimes, ông thầy giáo đa phụ và vô luân trong *Decline and Fall*, của Lady Margot Metroland, một thứ Tú-bà, từ trong giới thượng lưu mà hiện ra, trong nhiều tác phẩm; của Lord Monomark, chủ nhiệm nhật báo *Daily Excess* (Cường-điện nhật-báo, nhan này nhại nhan *Daily Express*), và chú chàng Basil Seal, có nhiều hành vi ám muội, *Black Mischief* hay trong *Put out more Flags*. Các nhân vật hài hước bất diệt này thường được tác giả căn cứ trên những nhân vật có thật, hình tượng hóa trên nhiều khía cạnh tập trung từ một số người khác nhau mà ông có dịp gặp gỡ, nhận xét. Nhưng, dẫu vậy, họ cũng không phải là những nhân vật có thật được tiểu thuyết hóa một cách trực diện, mà nói cho đúng, họ đã được Evelyn Waugh vận

Nhưng dầu sao, trong ý hướng vẽ phác một loại văn chưa có trong nền văn nghệ Việt-nam, chúng tôi cũng miễn cưỡng tạm ví như vậy : cứ lấy một tác phẩm nào, thí dụ thiên truyện *Scoop*, của Evelyn Waugh mà để thành định thức như sau :

$$\text{Scoop} = \text{Số đỏ} + \text{Trước đèn}.$$

Nghĩa là khía cạnh, trào lộng của Vũ Trọng Phụng trong *Số đỏ* cộng với khía cạnh thâm trầm khi biếm và ý nhị của Lãng-nhân trong *Trước đèn* (13). Xin bạn đọc xem định thức này như có giá trị so sánh nhứt thời mà thôi.

TRẦN THIÊN-ĐẠO

(13) Lãng-nhân : *Trước đèn* (Nam-chi Tùng-thư, Sài-gòn, 1962)

VĂN số 58

tuyển tập thơ văn

● TRUYỆN :

PHAN DŨ, *Trong đà gió lốc*. TẠ TỰ, *Thế đó*. VÕ PHIẾN, *Kẻ chung quanh* — 2. THỂ UYÊN, *Bản tình ca thứ hai*. DƯƠNG NGHIÊM MẬU, *Kinh Kha, con chủy thủ và đất Tần bất trắc*. DOÃN DÂN, *Tiếng buồn đuổi theo*. Y UYÊN, *Bão khô*. TRẦN PHONG GIAO, *Xiêu dòng*.

● THƠ :

ĐÔNG HỒ. BUI KHÁNH ĐẢN. ĐINH HÙNG. ĐỖ TẤN. HOÀI KHANH. TRẦN DẠ TỪ. NHÃ CA. TRẦN TUẤN KIẾT. TRẦN ĐỨC UYÊN. NH. TAY NGÀN. XUÂN HIẾN. TỬ KẾU...

● VĂN DỊCH :

ALBERT CAMUS, *Sa-đọa* (truyện). JEAN-PAUL SARTRE, *Văn-chương là gì ?* (luận).

JEAN - PAUL SARTRE

văn - chương là gì ?

(tiểu-luận văn-học)

NGUYỄN MINH-HOÀNG dịch

VIẾT LÀ GÌ ?

(tiếp theo)

Anh nhà văn, thì trái lại, những ý nghĩa lại thuộc đúng vào cái công việc của anh ta. Và ta còn cần phân biệt thêm ở một điểm này: lãnh vực của những dấu hiệu, là văn xuôi; thi ca, nó đứng về bên phía hội họa, điêu khắc và âm nhạc. Người ta đã trách tôi ghét thi ca: bằng cứ là tờ *Les Temps Modernes* đăng thơ rất ít, người ta bảo thế. Sự đó, trái lại, mới chính là bằng cứ chứng tỏ chúng tôi rất yêu thơ. Đề tin chắc như vậy, ta chỉ cần đưa mắt nhìn qua số lượng sản xuất của thi ca hiện đại. Và cũng nhân đó, các nhà phê bình đã nói với tôi bằng một giọng đắc thắng: « Ít ra, ông cũng đã vỡ mất cái mộng bắt thi ca phải dẫn thân rồi ». Thì đã hẳn. Vì tại sao tôi lại muốn thi ca phải dẫn thân chứ? Vì tôi thấy thi ca cũng như văn xuôi, cũng dùng chữ? Nhưng

(*) Xem từ VĂN số 56.

thi ca nó đâu có dùng chữ theo cùng một đường lối như văn xuôi nó lại còn không dùng chữ một tí tí nào nữa là đang khác: và tôi có thể nói là thi ca, ngược lại, nó đã bị chữ dùng. Bọn các nhà thi sĩ là một bọn đã từ chối không chịu dùng ngôn ngữ. Bởi đó, và cũng bởi vì cái công cuộc đi tìm sự thật là một công cuộc không thể thực hiện ở ngoài phạm vi và bằng một thứ ngôn ngữ nào khác hơn thứ ngôn ngữ đã được xem như một loại dụng cụ làm việc, nên chúng ta không tưởng lầm là bọn các nhà thi sĩ đã nhằm cái mục đích biện biệt cái thật hoặc trình bày cái thật. Họ cũng không nghĩ đến chuyện gọi bằng cái tên gọi (nommer) cái thế giới vật giới bên ngoài, và do sự kiện đó, họ không gọi bằng cái tên gọi một cái gì xác cả, vì sự gọi bằng cái tên gọi (la nomination) bắt buộc cái tên lúc nào cũng phải bị hi sinh cho cái đồ vật được gọi (l'objet nommé) hoặc nếu nói như Hegel, trong sự gọi bằng cái tên gọi, cái tên đã cho thấy cái tính cách không cần yếu của nó (l'inessentiel) trước cái đồ vật vốn có một tính cách cần yếu. Bọn các nhà thi sĩ, họ không nói; họ cũng không ngâm miệng làm thình: có một cái gì khác hơn. Nhiều người đã bảo là bọn các nhà thi sĩ đã có ý định giết chết ngôn từ bằng những lối xếp, ghép quái lạ, nhưng bảo thế là sai; vì muốn như thế họ phải được ném từ trước, vào giữa thế giới ngôn ngữ thực dụng và họ phải tìm cách lấy ra từ trong cái thế giới ngôn ngữ thực dụng ấy từng nhóm chữ nhỏ, kỳ quặc, chẳng hạn như chữ "cheval" và chữ "beurre" khi viết "cheval de beurre" (3). Ngoài cái nỗi khó khăn

(3) Georges Bataille đã đưa ra thí dụ này trong *L'Expérience intérieure*. (Xin đọc thêm trong *Situations I*, bài *Un nouveau mystique* và nhất là đoạn sau đây: "

... Les mots, d'ailleurs, sont « les instruments d'actes utiles »: par suite, nommer le réel, c'est le couvrir, le voiler de familiarité, le faire passer du coup au rang de ce que Hegel appelait « das Bekannte »: le trop connu, qui passe inaperçu. Pour déchirer les voiles et troquer la quiétude opaque du savoir contre l'ébahissement du non-savoir, il faut un « holocauste des mots », cet holocauste que la poésie accomplit déjà: Que des mots comme *cheval* ou *beurre* entrent dans un poème, c'est détachés des soucis intéressés... Quand la fille de ferme dit le *beurre* ou le garçon d'écurie le *cheval*, ils connaissent le *beurre*, le *cheval*... Mais au contraire la poésie mène du connu à l'inconnu: Elle peut ce que ne peuvent le garçon ou la fille, introduire un *cheval de beurre*. Elle place de cette façon devant l'inconnaissable. » (*Situations*, I, trang 147).

là một việc làm như thể sẽ đòi hỏi một số thì giờ nhiều không tưởng tượng, ta còn phải nhớ rằng ta không thể, vừa đứng trên một bình diện thực dụng để xem những chữ như những dụng cụ và vừa, trong cùng một lúc, nghĩ đến sự tước bỏ cái tính cách dụng cụ của những chữ (*les ustensilitéé*). Do đó, anh thi sĩ, ngay trong một lần, đã rút lui ra khỏi cái thế giới của ngôn ngữ dụng cụ; và cũng ngay trong một lần, anh ta đã chọn cái thái độ thi sĩ (*l'attitude poétique*), xem những chữ như những đồ vật chớ không như những dấu hiệu. Vì cái tính cách nhị nguyên mập mờ (*l'ambiguïté*) của dấu hiệu đã khiến chúng ta có thể tùy ý thích, nhìn xuyên qua nó như nhìn xuyên qua một tấm kính để đuổi theo cái đồ vật được gọi đến (*la chose signifiée*) hoặc quay mặt về phía *cái thực thể của nó* (*sa réalité*) để xem nó như một đồ vật. Người đang nói là người đang ở phía bên kia của những chữ, bên cạnh các đồ vật, anh thi sĩ, anh ta lại ở phía bên này. Đối với anh thứ nhất, thì chữ là những cái gì quen thuộc; đối với anh thứ hai, thì chữ vẫn còn ở nguyên trong cái trạng thái man rợ ban đầu. Đối với anh này, thì chữ là những ước hiệu có ích những dụng cụ có thể bị mòn mà ta sẽ vất đi khi chúng không còn dùng được nữa, đối với anh kia, thì chữ là những đồ vật thiên nhiên được sinh ra trên mặt đất như cây, như cỏ.

(Còn tiếp.)

JEAN - PAUL SARTRE
NGUYỄN MINH-HOÀNG dịch

ĐÃ PHÁT-HÀNH :

bước đầu nhiếp ảnh nghệ thuật

NGUYỄN CAO-ĐÀM & TRẦN CAO-LĨNH

MÀN - ẢNH xuất bản

đọc sách mới

động bóng chiều | thi phẩm của QUÁCH TẤN
người đọc : CHÁU HẢI KỲ

Tám năm sau khi tái bản « Mùa Cỏ-diên » thi-sĩ Quách Tấn vừa cho ra đời thi phẩm « Động Bóng Chiều ». Cầm tập thơ, tôi sức nhớ tới câu nhận xét vừa nhẹ nhàng, vừa nhỏ nhẹ mà thân mật tình tứ của tác giả « Thi-nhân Việt-nam » về tác phẩm « Một Tấm Lòng » của ông trước đây : « ... được Tấn Đà đề ngang với thơ Yên Đỗ, thơ Hồ Xuân Hương mà chúng ta lại thấy lạt lạt ». Chẳng biết rằng đến nay « Động Bóng Chiều » có đem lại cho tôi cái thi vị nào không, hay tôi cũng lại cùng giống cái cảm giác ấy ? Thật tình tôi đang sống trong cái tâm trạng của một người nhiều chán nản và âu lo, và ngày đêm khao khát những điều mới lạ của những tâm hồn có thiện chí, có chân tài khả dĩ giúp tôi một lối giải quyết để ổn định phần nào đời sống tinh thần. Lẽ đó, đối với tôi, « Động Bóng Chiều » ra đời là cả một sự bất ngờ. Bất ngờ vì tôi định ninh rằng tác giả « Mùa Cỏ-diên » có lẽ nhận thấy mình phải chịu một luật đào thải, nếu có làm thơ đi nữa thì cũng chỉ để thỏa mãn tâm hồn và cất riêng cho mình xem thôi, chứ trong cái thời buổi mà những người làm văn nghệ mới đều không chịu tìm hiểu ông, đều nhìn ông bằng con mắt xa lạ, coi ông là xưa, là cũ, là đã quá thời thì chắc rằng ông không có can đảm xuất bản một thi phẩm nào nữa để hứng lấy sự soi mói, hững hờ của giới văn nghệ cho rằng mình mới mà người là cũ ! Thì ra tôi đã nghĩ sai về con người tự trọng, tự tin và cương quyết ấy. Quay về thơ Đường, chung thủy với nàng thơ Cỏ trong lúc

thơ tự do gần như đã gây được bề thế thì rõ là một sự can đảm. Nhưng tôi tin như tác giả « Thi-nhân Việt-nam » xưa kia nhận định : « họ chỉ cốt tìm nguồn sống tinh thần. Họ đi tới thơ Đường với tấm lòng trong sạch và mới mẻ ». Và thi sĩ Quách Tấn, nay, mong rằng, cũng thuộc vào số ấy !

Với lòng mong mỏi ấy, tôi nhìn xuống tập thơ tôi đang mân mê nơi tay.

Nhìn cái hình bìa vừa trang nhã, vừa cổ kính : bên dưới mấy cở tự — tên của tác giả — được trình bày rất mỹ thuật với màu trắng trong sạch, bóng chiều như ngưng đọng lại. Nhìn càng lâu càng thấy lộ lên vẻ rực rỡ, lung linh của bóng chiều — phải chăng đây là những ráng chiều ? Ráng chiều thường đẹp lắm, rạng rỡ lắm, huy hoàng lắm. Nhưng đẹp dễ, huy hoàng dễ rồi tắt lịm trong bóng đêm sắp tới :

Tịch dương vô hạn hảo,

Chỉ thị cận hoàng hôn.

(LÝ-THƯƠNG-ẤN)

Chẳng biết màu xám ở đây có phải dùng để ngụ chỉ cái màn đêm đó không ? Tôi bỗng dừng liên tưởng đến giai đoạn « trời chiều bóng xế » tượng trưng cho khoảng chót của đời người. « Động Bóng Chiều » phải chăng cô đọng được nỗi lòng về một quãng đời của tác giả, kết tụ được những văn trác luyện đến cái mức độ cao nhất của nghệ thuật thơ Đường mà tác giả từ bao lâu nay im tiếng đề dờn công phu mà sáng tạo nên điều mới mẻ ?

Lần giở vào trong. Tôi đọc :

« Bìa của họa sĩ Vinh Ấn »

« Lòng đó » tự bên trời Tây, chắc rằng đã làm cho thi nhân bất chán nản, buồn lo rằng mình bơ vơ lạc lõng, trên đời không còn kẻ cảm thông được mình « biển trời có ai hay » nữa ?

Giấy láng trắng tinh : tấm lòng trong sạch của người thơ phơi bày trên lòng giấy trắng !

Tập thơ gồm một trăm lẻ tám bài thật tuyệt :

Một bài rút ở « Một Tấm Lòng »,

Sáu bài trích ở « Mùa Cỏ Điền »,

Một trăm một bài chọn trong số thơ làm từ xuân 1941 đến xuân 1958.

108 bài thơ. Gần trọn 20 năm từ khi cho xuất bản « Một Tấm Lòng ». Không nhiều lắm. Và tất là phải cô đọng nhiều !

Độc hết một hồi : cách kiến trúc công phu, kỹ thuật già dặn và mới mẻ so với « Mùa Cỏ Điện ». Tác giả làm thơ Đường luật mà kết cấu không theo hẳn qui luật Đường thi, và ít đối ngẫu, ít điển tích...

« Đọng Bóng Chiều » sẽ chiếm được lòng của khách thơ hơn !

Nhưng điểm quan trọng là đi sâu vào phần nội dung, tìm hiểu ý tình trong thơ, tâm hồn của tác giả.

Qua trên 100 bài thơ, người đọc không thể không nhận thấy tấm lòng chân thành ần ần dưới những hàng chữ lung linh. Tác giả, với những lời vừa mở vừa khép, đã nói lên nỗi buồn âm thầm thấm thía của mình. Lúc nào ông cũng như cảm thấy sự cô đơn trống vắng trong tâm hồn. Mà càng cô đơn, ông càng sợ tiếp xúc với người đời. Phải chăng vì thế mà toàn tập thơ không thấy bóng dáng con người, ngay cả bóng người của chính ông ! Tâm hồn của ông uẩn áo quá ! Thực tế đối với ông, có những điều bất như ý. Để có một sự sống đầy đủ, ông đã quay về với mộng, dù có khi « mộng không thành » :

*Lòng say theo mộng lạc mai trang.
Ngọn nến chong khuya bóng võ vàng
Lời chép nhớ nhưng chưa kịp gởi
Một trời là gió đã đưa sang.*

(NHỚ NHUNG — Trang 11)

*Tơ vàng há vị là dâu xanh
Rút ruột mình ra buộc lấy mình
Êm ả nghìn thu theo dõi mộng
Nghìn thu giây phút mộng ba sinh !*

(RÚT RUỘT — Trang 32)

*Theo mộng đêm đêm tình gặp gỡ
Đêm nay tình lạ mộng đêm xưa
Tình xưa thương tưởng về thăm mộng
Mộng biết còn như buổi tiễn đưa.*

(VÔ THƯỜNG — Trang 58)

Đêm nay lòng nhớ một chiều xưa
Tóc xỏa lên hương xuân lữg lờ
Khêu ngọn đèn cỏi tìm bóng mộng
Nụ cười ân yếm nở trang thơ

(BÓNG CHIỀU XƯA — Trang 90)

hay với cảnh sắc đơn sơ quen thuộc, hòa mình với vũ trụ thiên nhiên, và tìm ở trong ấy những nỗi vui mà chỉ có ông mới nhận thấy :

Ngày trôi chậm chậm sông đưa lá
Thoi liếng xa xa én dẹt mù
Mở rộng song Thơ chờ ánh nguyệt
Nửa lòng xuân sắc nửa lòng thu.

(SONG CHIỀU — Trang 2)

Hiên mây gấm dẹt lơ thơ cỏ
Sân mận hương lồng giấc ngủ trưa
Mây khói lưng chiều buông nửa mộng
Theo dòng hoa lá gợn nghìn xưa.

(NỬA MỘNG — Trang 45)

Sương xuống vườn lê tạnh quán huyện
Thềm mây đơn chiếc bóng thuyền quên
Ái ân chưa nhạt niềm nhân thế
Chung rót giao hoan chén ngọc tuyền

(TRĂNG KHUYA — Trang 76)

Đời chia sương nắng chín năm qua
Vườn cũ thêm thương khóm mận già
Ba nhánh tình thâm tâm sự gởi
Không vì lý cách phụ phàng hoa

(TÌNH CỔ VIÊN — Trang 87)

Ngoài hiên con sẻ kêu hoa rụng
Ngơ ngác tìm xuân chiếc bướm vàng
Buồng vắng tẻ vui lòng thiếu phụ ?
Dừng kim hương phấn gió bay ngang.

(QUA XUÂN — Trang 101)

Nhưng sau những phút tận hưởng cái vui thầm kín, ông lại trở lại thấy mình cô quạnh :

Thước được gió bay màu tủy vũ
Hải đường sương tỉnh giấc xuân liền

Con oanh năm ngoài không về nữa
Sắc liễu xanh xao tiếng địch chiều.

(XUÂN QUANH — Trang 1)

Sông Đà mây nước trôi ngày tháng
Chia biệt còn lưu mấy nhịp cầu
Dưới nguyệt đi về thương bóng lẻ
Ngùi ngùi non Nham gió đưa thu.

(TUY HÒA — Trang 3)

Giếng cúc đôi nhành thu ngậm hương
Đôi nhành trắng nở mộng đêm sương
Giờ đây bến lạ người năm ngoài
Lặng lẽ thuyền quê trở nhớ thương.

(GIẾNG CÚC — Trang 80)

Gió lạnh chim kêu sương rung cảnh
Gối sầu trần trở nguyệt tàn canh
Thương ai quán khách lòng thơ mới
Một ngọn đèn khêu mấy đoạn tình.

(THƯƠNG AI — Trang 83)

Cô quanh rồi ông lại tạo ra cái vui khác, và cứ thế nổi vui thoảng qua, niềm cô đơn lại tới, rồi lại vui... cho đến hết tập thơ... Vui cũng như buồn vẫn giữ nguyên chất, không bỗng bột, không ray rứt nào nề... , nhưng sắc thái và hương vị luôn luôn thay đổi, chẳng khác rừng hoa phong lan "trăm hình, nghìn sắc lại muôn hương".

Nhưng khi nổi vui khó tìm, hoặc không muốn tìm cái vui nơi cảnh vật, ông quay về tôn giáo. Thơ ông phảng phất mùi Thiền. Ông đề tâm hồn hòa đồng theo con đường Thiền-định :

Lặng lẽ cây sương trở gió ngàn
Trắng tà đôi giọt rung lang can
Chùa xa riêng cảm đêm thu quanh
Vần kệ ngân đưa giấc mộng tàn.

(GIAO CẢM — Trang 7)

Từng giọt châu rơi mắt mẹ hiền
Mừng con lưu lạc trở đoàn viên
Nẻo thu bến tạnh thuyền sương sóng
In bóng chùa xa trăng nửa hiên.

(CHUÔNG KHUYA — Trang 94)

*Áo mỏng khôn giữa trần bắc phong
Song mây tam khệp cánh thơ phòng
Ngoài trời đêm rụng bao sương lá
Nến thấp tâm tư một diêm hồng.*

(NẾN THẤP TÂM TƯ — Trang 107)

*Nếu lặn phòng thơ bóng mỹ nhân
Tràng treo đĩa ngọc lộ toàn chân
Theo làn gió quyến hương vườn mạn
Phảng phất liền thân thoáng hậu thân.*

(TĨNH TỌA — Trang 108)

Phải có một tâm hồn vừa tế nhị vừa yên tĩnh mới đón nhận được những rung động thuần tình của « tiếng kệ ngân nơi chùa xa vắng » của « tiếng chuông đã chìm lặn nơi cảnh chùa chỉ còn soi nửa bóng dưới giòng trăng khuya », của « tiếng sương lá rụng ở ngoài trời xa cách », và mới có thể thoáng thấy được tiền kiếp và lai sinh như những thiền sư nhập định.

Thơ của Quách-Tấn là những tiếng lòng thổ thê, tình tự của một người hướng về cái dĩ vãng xa xưa huy hoàng và đẹp muôn màu. Nhớ thương một người tình không bao giờ trở lại, một người bạn cùng lòng, cùng lứa đã qua đời hay ở trong nơi muôn nghìn cách trở, những tấm tình đôn hậu thủy chung, những công trình nghệ thuật đã đi vào quá khứ...? Có người bảo rằng tác giả thương nhớ thời Thịnh-Đường là thời đại hoàng kim của Thơ, một thời đại không bao giờ có thể có một lần nữa trên thế giới văn minh vật chất này. Không có gì rõ rệt. Một dĩ vãng đẹp nhưng mơ hồ... Và không chừng đó là một nguyên nhân khiến ông thích dùng điển trong khi diễn tả, khiến ông say đắm những cảnh sắc trời mây sông nước mơ hồ — chính những nét mơ hồ này phản ánh tâm hồn băn khoăn, không định của tác giả cùng cái nhạ: điệu rất êm đềm của hầu hết những câu thơ rất đẹp đã giữ một vai trò tạo tác nên sự rung cảm vừa mạnh, vừa sâu cho người đọc.

Từ khi ông bước vào làng thơ với « Một Tấm Lòng », « Mùa Cỏ Diên », người ta xa ông, và, nữa, nổi bất mãn với thời cuộc đã khiến ông trở lại thấy mình xa nhân thế, ẩn sống trong yên lặng. Sống một cách bế tắc, và, vì thấy rõ nỗi cô đơn của mình, ông chỉ còn biết âm thầm tiêu dao ngày tháng trong cảnh đẹp tiêu sơ,

và muốn tự cởi mở ra nên gửi tâm sự vào thơ. Nhưng kín đáo quá: Nỗi thương tiếc nhớ nhung dĩ vãng bên mỗi sầu thời đại dằng dặc? Hiều thế nào cho cạn nỗi dòng tâm tư của thi nhân trong những vần uẩn áo ấy?

*Xe rồng mây áng nẻo Khiêm-cung,
Lạnh lẽo dài cầu lá rụng hồng
Hương chi phi tần nường bóng xế
Hồn thu hương đọng ngấn hoa dung.*

(TÌNH KHIÊM-CUNG — Trang 4)

*Muôn dặm tình xuân tin đã sang
Thềm mai sương nhuốm mộng chưa vàng
Gởi lòng nở mơn hương vườn khác
Thà giấc cung trung ngỡ phụ phàng.*

(GỬI LÒNG — Trang 10)

*Cầu cao mấy lượt bước vân du
Đừng hỏi thăm xuân lạnh sống mù,
Tiếng địch chẳng theo thuyền đôi bến
Nghiêng tai đồng vọng nước non thu.*

(CHÚT DU ÂM — Trang 23)

*Sông dài bãi vắng núi chênh vênh
Chùa lạnh sau mây tiếng trống rền
Gió nước nồn nao lòng dải độ
Lạnh lùng sương xuống bóng trăng lên.*

(NỒN NAO — Trang 103)

*Bờ nghiêng lau lách bước sương lồng
Trăng muợn màng oanh lạnh mặt sông
Đời nửa khỏi mây chìm bóng mộng
Gọi dò một tiếng lạnh hư không.*

(TÌNH MỊCH — Trang 104)

Tôi đã phải khép kín cửa lại và chờ cho đến khuya khi bên ngoài không còn nghe một tiếng động nhỏ của người đi, của xe cộ, không gian im lặng hoàn toàn đến có thể nghe được "trăng và đôi giọt rụng lang can", mới gỡ những trang thơ ra đọc lại để cố tìm hiều tác giả nhiều hơn. Nhưng trước sau chỉ thêm được cái khí vị dịu hiu cùng một cảm giác lạnh lẽo chạy trong da thịt.

Đọc thơ, tìm hiểu tác giả mà phải chờ cho đến lúc đầu óc không bận rộn vì cuộc sống, trở về với sự yên tĩnh hoàn toàn như đời sống của các nhà ẩn sĩ nhân dật thời xưa thì những người bây giờ lúc nào cũng quay cuồng vì cuộc sống ồn ào phức tạp làm sao có được sự kiên nhẫn chờ đợi ấy? Có lẽ vì thế mà nhân thế khó gần gũi ông và ông xa dần nhân thế.

Hướng chi, tìm hiểu ông, không thể dùng lý trí mà phải bằng con tim, để dây lòng rung cùng một nhịp điệu với tơ lòng tác giả, như vậy thử hỏi những người thời nay âu lo nhiều nỗi, ngày tháng không một lúc nào không bắt buộc phải vận dụng khối óc vì thời thế, vì sinh nhai, làm sao có được những phút vắng lặng trầm tư để tạo nên mối hòa đồng giao cảm?

Đọc thơ Quách Tấn, chắc sẽ có người bảo là ông chịu ảnh hưởng thơ cổ, cả Tàu lẫn Việt, đậm đà nhất của « Cung Oán Ngâm Khúc ». Như thế, không tránh khỏi khuôn sáo thì làm sao tâm tư có được sự chân thành?

Quả, trong tập thơ, ông có dùng cổ văn, cổ thi, dùng điển tịch, tuy không nhiều. Nhưng dùng điển là cốt để gợi hình ảnh, gợi cảm xúc. Dùng những chất liệu xưa, ông đã biến chế như ong hút mật hoa để tự mình dựng lấy phần không khí cho thơ mình, tạo cho thơ mình một sắc thái riêng biệt. Trời đất vạn vật đã theo tài diễn xuất của thi nhân mà biến chất biến thái hoặc diễn ra như một vũ khúc ngày xuân:

*Thước được gió bay màu lúy vũ
Hải đường sương tỉnh giấc xuân tiên.*

(XUÂN QUẠNH — Trang 1)

Giữa cảnh yên lặng tịch mịch vô cùng của trần gian, tác giả ngồi say sưa nghe chồi thước được vui say múa trong gió xuân sớm, và ngọn hải đường — làn sương mai vừa đánh thức sau một đêm ngủ ngon lành êm ả — tươi tỉnh khoe sắc bông lộng lẫy.

Hoặc làm cho người đọc cảm thấy « vị ở ngoài vị », nhận thấy « tiếng đàn ở ngoài giây tơ »:

*Lặng lẽ cây sương trở gió ngàn
Trăng tà đôi giọt rụng lang can.*

(GIAO CẨM — Trang 7)

Nhìn đôi « giọt trắng » nơi cái đĩa ngọc trời rơi rụng, tác giả đã nghe lên tiếng va chạm của những đôi « giọt ngâu châu » ấy mà đôi chữ « lang can » gây được cái âm hưởng kia một cách tài tình khơi nên một cảnh động trong một khoảng khắc lặng lẽ mờ hồ... Dùng điển cổ, chữ cổ như thế thì sao gọi là khuôn sáo ?

Tóm lại, trang trải trên hầu hết các trang thơ, một nỗi buồn da diết, một niềm cô đơn trống vắng mông lung với cái lạnh lẽo thấu da thịt tận mát trong hơi « sương gieo cành », trong làn « gió thổi trắng », u uất trong khí vị đìu hiu nhạt mờ của cảnh vật im lìm ngưng đọng...

Trong cái khí vị ấy, sống, với tác giả, là những cảm giác vui với riêng mình, mình tạo ra nỗi vui để xua đuổi nỗi cô đơn quanh quất, sống theo sở thích, để tâm hồn mình rung động theo nhịp điệu của lòng mình mà không hệ lụy vào đâu. Giữ bản sắc của mình, quyết không chịu ảnh hưởng của thời đại, trước sau ông cũng chỉ là ông, là một nghệ sĩ, thi sĩ Quách Tấn. Chính chỗ đó là nét độc đáo của tác giả.

Một nội dung sâu sắc và một nghệ thuật diễn tả điêu luyện tài tình, với « Động Bồng Chiểu », ông vẫn và sẽ còn giữ mãi một tư thế sáng ngời, một chỗ ngồi riêng biệt vững vàng trên thi đàn Việt-nam.

CHÂU HẢI-KỲ

ĐÃ PHÁT - HÀNH :

nuôi con như tình

Truyện THẾ - NGUYỄN

NAM-SƠN xuất-bản

giá 30 đồng

ĐÙA HAI THẮNG MỠ

(Duyên Anh trong bài « tác phong văn nghệ » ở Văn Học « kê » các dịch giả xư ta. Thắng mỗ báo Văn ức sừng bèn « quét » lại trong mục « quét sân đình » kỳ trước.)

Một thắng mỗ văn, thắng mỗ báo (1)
 Hai thắng cùng mỗ, cùng nói lão,
 Dài hơi, cả tiếng tưởng hay ho
 Cãi nhau om sòm, diếc ráy lão !

Đôi co văn tàu với văn ta
 Lải nhải cứ như bọn đàn bà !
 Văn dịch anh em mang mỗ xẻ
 Vạch vôi y hết lúc chơi hoa !

Thắng Văn bới móc thắng Văn-học
 Hàng xóm mất ngủ vì bọn nhóc !
 Bọn nhóc thừa giấy đem vẽ voi
 Vẽ luôn giun đế, và nhái cóc !

« Tác phong văn nghệ », khéo bày trò
 Giống mỗ nhà bay vốn miệng to !
 Danh giá bao nhiêu mà lớn họng ?
 Một mình một chiếu hăn chưa no ?

(1) Mỗ Báo : bút hiệu của Duyên Anh ký trên Tin Báo trước đây.

Cốc... cốc... ơ... ơ ! giữ nghiệp nhà
 Thôi, đừng li lắc kiêu bần ma !
 Nhấn hai thằng mõ : không siêng học
 Làng tổng ra ngoài chết bỏ cha !

« Văn nghệ văn nghệ » nước non này
 Ra quái gì đâu hử chúng bay !
 Chọc cứt ngửi hoài sao chẳng chán
 Riêng ông lợm giọng bấy lâu nay !

Mặc cha đưa dịch, đưa sáng tác
 Đưa vồ, đưa thuổng, đưa ăn cắp !
 Làng ông nó bần đã lâu rồi
 Cần gì lũ mõ phải lấp bấp !

THĂM CHU-TỬ

Nghe quân khủng bố nó chơi anh
 Bạch nhật thanh thiên giữa thị thành ?
 Năm phát may mà chưa cụt giống
 Máy hòn (1) phúc đức vẫn yên lành !
 Tội chưa, thế yếu thời ly loạn
 Tức nhỉ, thân còn buổi chiến tranh !
 An ủi cho qua : nhờ vận mạng
 Lúc này xương máu chẳng còn tanh !

TÚ KẾU

Tòa soạn **VĂN** vừa nhận được những tác phẩm mới do tác giả hoặc nhà xuất bản gửi tặng. Xin chân thành cảm ơn người tặng sách và trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc:

★ **ĐỒNG NAI VĂN TẬP**, Nhóm Đồng Nai biên soạn và xuất bản. Tập 4: 140 trang, giá nhất định 24 đồng.

● **TIẾNG GỌI MIỀN TÂY**, tuần báo ra ngày thứ bảy. Chủ nhiệm: b.s. Trần Văn Tài. Số 1: 12 trang, giá 5 đồng.

★ **TUỔI XANH**, tuần san ra ngày thứ năm. Chủ nhiệm: Trần Quang Khải. Số I (bộ mới): 34 trang, giá 5 đồng.

Tuần san thiếu nhi do một nhóm nhà văn nhà giáo đứng đầu chủ trương. Nội dung lành mạnh. Quý vị phụ huynh có thể an tâm mua cho con em đọc mà không sợ chúng bị nhiễm ảnh hưởng xấu.

● **KHUNG TRỜI TƯỜNG NHỚ**, thơ Hoàng Ngọc Liên, tủ sách Văn-nghệ Tri Dũng. Sách dày 96 trang, giá 70 đồng.

Thi phẩm thư tư của Hoàng Ngọc Liên — một chiến sĩ mũ đỏ —

là một tập gồm gần hai chục bài thơ ngắn, phản ánh đời sống tâm tình của một nhà thơ « tay súng tay đàn ». Bìa do Hiếu Đức trình bày.

★ **LÒNG ĐẤT**, truyện Kiêm Thêm do Biên xuất bản. Sách dày 92 trang, giá 25 đồng.

Truyện « nói đến một quê hương, nhắc về một chốn ở » đề « ghi lại một đoạn đời, một dấu tích người, từng vờ vụn, ngàn khốn khó » của « cuộc chiến đã đến phá hủy đời sống của quê hương nghèo đói chúng ta... »

● **TƯỢNG ĐÁ SƯỜN NON**, truyện Y - Uyên do Thời Mới xuất bản. Sách dày 150 trang, giá 52 đồng.

Tác phẩm đầu tay của Y - Uyên là một tập truyện gồm 4 đoản thiên chọn lọc. Tác giả là một cây bút quen thuộc với độc giả của Văn, cây bút đã chiếm được nhiều cảm tình của độc giả cũng như đã gây được lòng tin cậy nơi các anh em trong văn giới.

★ Quý bạn gửi bài và thư:

Để tránh thất lạc, mong quý bạn, nhất là từ miền Trung và Cao nguyên, gửi thư và bài về tòa soạn **VĂN** bằng máy bay.

- bạn Đinh Cao, Sài-gòn.

Gần đây, tập san VẤN-HỌC đã ấn hành mấy số về thơ văn da đen. Bạn nên tìm đọc mấy số đó.

- * ông Đỗ Xuân Viên, Qui-nhơn.

Bìa VẤN tập 8 đã có.

- bạn Trần Viên Thề, Quảng-ngãi.

Tập - san VẤN sẽ xuất bản cuốn « Georgia boy » của E. Caldwell.

- * bạn Nguyễn Xuân Sang, Qui-nhơn.

Văn từ 31 đến 42 và TUỔI NƯỚC ĐỘC, giá 200 đồng cả cước phí. Nên trả bằng bưu phiếu để tránh thất lạc.

- Quý bạn : Nguyễn Điền Trung, Nha-trang. Đỗ Mạnh Nam, Sài-gòn. Võ Tất Thắng, Biên-hòa.

Chân thành cảm tạ. Xin ghi nhận ý kiến xây dựng của quý bạn.

- * bạn Phạm Ngọc Liên, Nha-trang.

Văn số 52, 15 đồng (có thể trả bằng tem thư). BAY ĐÊM nay đã hết.

- bạn Di Lu, Đà-nẵng.

Bạn không cho biết địa chỉ thì làm sao chúng tôi có thể trả lời thư bạn được ?

- * bạn Thùy Loan Tử, Qui - nhơn.

1) Ông ấy đang lái máy bay trong quân đội Pháp. Nên nhớ : ông quốc tịch Pháp và lấy vợ đầm.
2) Đúng như vậy. Cũng dân mất gốc (déraciné) mà !

- bạn Lê Công Minh, Sài-gòn.

Có mấy tuyển tập truyện ngắn và kịch Tchekhov, trong loại « Livre de poche », đang bán.

- * bạn Vũ Nguyên Hoài, Huế.

1) 36 và 37 còn, 30 đồng cả cước.

2) Hỏi mua thơ « Nhã Ca Mới » ở tòa soạn tập san Tiếng Nói (225, Phạm Ngũ Lão, Sài-gòn).

NHẮN TIN RIÊNG :

- Vô cùng mong thư của các bạn Huy Giang, Hồ Cư, Nguyễn Tùng, Lê Uyên Nguyên, Trịnh Khắc Hồng, Nguyễn Hào...

Nguyễn Phan Thịnh

49, Trần Hưng Đạo, Phan-rang.

- MỘT BẠN XỨ HUẾ.

Đã nhận được thư. Thay mặt T.L. và Công - ty, chân thành cảm ơn bạn.

Trần Phong - Giao

- TÁC GIẢ « SẦU RIÊNG ».

Mong được tin để bàn gấp việc in tác phẩm. Xin gửi về tòa soạn VẤN.

Hoàng Vyễn Ngu

- THƠ VĂN ĐÃ CHỌN :

Ban Tuyển đọc Tác-phẩm VẤN đã chọn những tác phẩm sau đây và giao cho tòa soạn lựa đăng dần :

Que diêm sớm mai, Đèo - văn Trấn. Thân thể của một người đàn bà đông con, Trần Yên Thảo. Đêm,

Mai Xuân Thảo. Đám ma trong thành phố, Đa Đa. Buổi chiều ở Sài-gòn, Lưu Vân. Rừng, Nguyễn-thị Thu-sương. Nói với người tình phụ (một đoạn) Minh Dũng.

Trong khi chờ đợi VĂN đăng tải, yêu cầu quý bạn đừng gửi những tác phẩm kể trên cho các báo khác. Trân trọng cảm ơn.

ĐÍNH CHÍNH :

Trong bài MẤY CẢM NGHĨ XUÔI DÒNG của Trần Thiện-Đạo, đăng trên VĂN số 56, trang 91, dòng 1, đã in sai :

— (. . .) họ KHÔNG chịu nhận bất luận mệnh lệnh nào (. . .)

Mong bạn đọc vui lòng sửa lại là :

— (. . .) họ chịu nhận bất luận mệnh lệnh nào (. . .)

Xin bồi bổ chữ KHÔNG.

Chân thành cáo lỗi cùng tác giả và toàn thể bạn đọc.

* BÀI ĐÃ NHẬN ĐƯỢC

* Văn :

Quý bạn : Thân Đức Nhự. Thoại. Mạc Phong. Trần Viên Thề. Trần văn Đá. Nguyễn Nguyễn. Hồ Thuyết. Phạm Nhã Uyên (fh). Hoàng Trung Hải (fh.) Lâm Chương (fh.)

* Thơ :

Quý bạn : Mai Trúc Phương. Phát. Lâm Quốc Trung, Mây Viễn Xứ. Phan Cao Nguyên. Hà Lai Tử. N.Đ.L. Nhật - dấu - thay. Đa Thanh. Khánh Tâm. Vũ Hà. Lê Trung Đình. Châu Hiến Thiện. Trần Mai (2). Lê Đức Thương. Dĩ Hà. Kiều Thế Nhân. Dương Hồng Tú. NCDH Huyền Châu. Nguyệt Áo Trắng. Tường Linh Chi. Chu Thiên. Cao Phan. SB Phạm kim Quang. Nguyễn Trước Lâm. Kiều-thị Miên - Trang. Kiều Sơn Linh. Mạc Tử Huyền. Nguyễn Đức. Hồ-diệp Dạ-hành. Hoàng Hải Chương. Nguyễn Bá Thuận. Mạc Phong. Thành Văn. Phạm Hoàng Kính (2). Đình Cao. Hoài Thy Nữ. Vương Hoài. Vũ Nguyên Hoài. Dương Ngọc. Du Thiệp. Ngụy Yên. Trần Hồ Nghi. Mão Điền Đông. TH Ngọc / Huyền Thương. Háo Đức. Cù Nhược Tiểu. HM Đặng Quang Tâm. Lâm-minh Yến-Ca. Chi-tử Hồn-Quốc.

Trần My Huyền. Từ kế Tường. Nguyễn-thị Trầm-kha. H.T.3. Tạ Ánh Đăng. Nguyễn Bạch Dương. Lê Công Minh. Phạm Nhã Uyên (fh)

— Ban tuyển đọc tác phẩm của VĂN đã đọc những tác phẩm của quý bạn và rất tiếc không thể chọn đăng. Xin chân thành cảm ơn và mong quý bạn vui lòng gửi cho VĂN những tác phẩm khác.

SÁCH HAY • IN ĐẸP • BÁN RẺ

ĐÃ PHÁT HÀNH

4/66

thân phận con người

TRUYỆN AKUTAGAWA RYUNOSUKE

BẢN DỊCH CỦA DIỄM-CHÂU

ĐÓN COI

5/66

viên đạn đồng chữ nôi

TRUYỆN DÀI MAI-THẢO

TẬP - SAN

XUẤT - BÁN

KD số 671 BTLC
ngày 28-4-1966

Giá 15 đồng
Công sở giá gấp đôi